

T. 641.

அநாத்நம்:

பாண்டியவம்ச பாரம்பரை.

இது

திருச்சிலாபதி

தமிழ் பூர்வோத்ர ஆராய்ச்சி சங்கத்தின

அங்கத்தவரி லோருவராகிய

தா த் துக் குடி

ஸ்ரீமத். சுவர்னம் எட்வார்ட் அவர்களால்

இயற்றப்பெற்று

மதுரை

விவேகபாநு அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

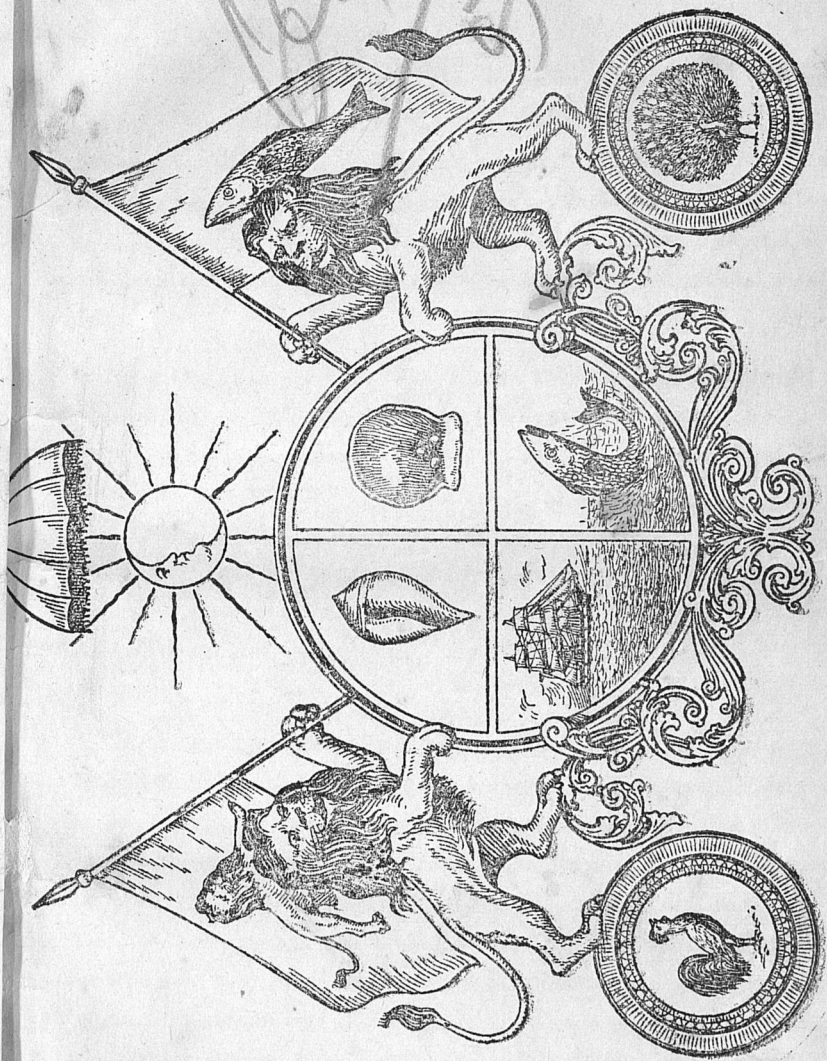
1911

First Edition 1000 Copies.

Registered Copy Right.

இதன் விலை]

[ரூ. 1 அணா 8.

புனியராஜமுத்திரங்கம்.

முகவுரை.

ஸ்ரீ அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த தேவாதி தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்நில வலயத்தின்கண் அண்டசம், உற்பீசம், சுவேதசம், சராயுசமென்னும் நால்வகைப் பிறப்பும், தேவர், மானிடர், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரமென்னும் எழுவகைத் தோற்றமுமாகிய பிரம்ஹாதி பிபிலிகாபரியந்தமான எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களிற் சிறந்தது மானுஷ்ய வர்க்கமேயாம்.

இம்மானுஷ்ய வர்க்கமானையி மனு என்பவனால் பிரம்ம, கூத்திரிய, வைஸ்ய, சூத்ரரென்று நான்கு பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நான்கு பிரிவிலும் மஹா கீர்த்தியும், பராக்கிரமமும் பொருந்தியது கூத்திரிய குலமேயாம். இந்த கூத்திரிய குலமானது சோம, சூரிய, அக்கினி யென்னும் மூன்று முக்கிய பிரிவுகளையுடையது. அவற்றுள் மஹா சிரேஷ்டம் பொருந்திய சோமகுலத்திலேயுதித்த பாண்டியர்களது வம்ச வரலாறு, வீர பராக்கிரம முதலியவற்றைக்கூறுமிந்நூலுக்குப் “பாண்டிய வம்ச பாரம்பரை” யெனப்பெயர்.

சிலர் அறியாமையினாலும், வேறு சிலர் காய்மகாரத்தினாலும் காலவேறுபாட்டான் மாறுபாடுற்றுக்கிடக்கும் பாண்டியர்களது குலத்தையும், அவர்களது சந்ததியாரையும் பற்றி மனம் போன போக்கில் வரைந்தும், உண்மையை மறைத்தும், வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அந்தோ பரிதாபம்! பரிதாபம்!! யாம் அன்னோரியற்றிய நூற்களைக்கண்ணுற்று வருந்துங்கால்; அப்பாண்டியர்களது குலமின்னதென்றும், அவர்களது சந்ததியாரின்னாரென்றும் நூலாதாரத்துடன் உண்மையை விளங்கத்தீட்டின் அஃது இவ்வுலகின்கண் பலரறியாமையால் நிகழும்ருளையகற்றிப் பரோபகாரமாய் விளங்குவதோடு புண்ணியத்தையும் பயக்குமென்னும் நல்லெண்ணம் எம்முள்ளத்து உதித்தமையால் சிறந்த கல்விமான்களாலியற்றப்பட்ட நூற்களையும், எமது ராஜமாளிகையிலுள்ள பழைய சாசனங்களை

யும், எமது ஆசிரியர்களான மகா-நா-நா-நா சின்னையாருபின் மோத்தா, M. X. ஹென்றிவேயோ இன்பகவிராயரவர்களினது அந்தமாகிய உபநிபாசங்களையும், பாக்களையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு அரும்பிரயாசத்துடன் இந்நூலை வரைந்து மண்ணிலகின் மாந்தர் யாவரும் படித்திதன் பயனையடையும் பொருட்டு அச்சிற்பதிப்பித்து வெளியிட்டேம்.

பாண்டியருடைய சரித்திரத்தைக் கூறுமுன் அவர்களது குலமின்னதென்றும், அவர்களது சந்ததியாரின்னாரென்றும் வரையறுத்துக் கொள்வதவசியமென்பபுலப்படுகின்றமையால் அஃதை இங்ஙனம் ஆராய்ச்சி செய்வாம்.

1-வது பாண்டியருடைய குலமென்ன?

அது சீர்க்கழி நெடிலடி லாசிரிய விருத்தம்.

“போனவப் புரவித் தாமா புரிந்துபோர் தொடங்கு மெல்லைச் சேனைகள் நாங்கி னேடுஞ் சித்திர வாக னென்னு மீனவன் வழுதி மாரன் வெண்மதி மரபில் வந்தோன் வானவர் முதல்வன் சென்னி வரிவளை யுடைத்து மீண்டோன்”

என்றுவில்லி பாரதம் கன்ன பருவம் பதினேழாம் நாள் போர் புரிசருக்கம் ஈசு-வது கவியிலும்

வேறு.

“துங்க வரம்பரி மீனவன் தோன்றலும்
மங்கை வேழ மகன்றகன் றோடின
துங்க ளின்குலச் செல்வனென் றஞ்சியே
எங்கு மோடு மிருட்கண மென்னவே.” என்றும்,

“ஹீறு மம்புலி யின்குல மேன்மையான்
ஹீறு மம்புலி யின்குலம் வீட்டினு
ஹரி லொன்று கடமை கொண் டாள்பவ
ஹரி லொன்று கடமை கொண் றுனரோ.” என்றும்.

அருணாசலப்புராணம் வச்சிராங்கத பாண்டியன் சருக்கம் யெ-
யுட-வது கவிகவியிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இக்கவிகள் பாண்டியனை

வேண்மதி மரபில் வந்தோனென்றும், திங்களின் குலச்செல்வனென்றும், அம்புலியின் குலத்தானென்றும் கூறுவதால் பாண்டியர்களுக்கும் மற்ற சந்திரகுலத்திலேயுதித்தவர்களுள்படா சான்றாகும்.

2-வது பாண்டியருடைய சந்ததியார் யார்?

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி லாசிரிய விருத்தம்.

“அரதனாங் கதனா மைந்தன் றனைக்கடி தழைப்பித் தாதி
பரதனா மெனவிப் பாரைப் புரவெனப் பகர்ந்தான் சீல
விரதனாங் கதனைக்கேளா வதன்முனம் விடை பெற்றானே
இரதனாங் மருங்குஞ் சூழப் பதிபுகுந் திறமை செய்தான்”.

அதாவது; வச்சிராங்கத பாண்டியன் தன்குமாரனாகிய இரத்தினாங்கதனைச் சீக்கிரத்தில் வரவழைத்து முன் நம் வம்சத்தில் பிரபல வானாயிருந்த பரதன்போல் இராஜ்யத்தைக் காப்பாற்று என்று சொன்னான். அந்த வார்த்தையைக்கேட்பதற்கு முன்னமே மகனான வன் விடை பெற்றுக்கொண்டு இரத, கஜ, தூத, பதாதிகள் புடை சூழ மதுரைக்குப்போய் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்தான் என்று அருணாசலப்புராணம் வச்சிராங்கத பாண்டியன் சருக்கம் சக-வது செய்யுளில் கூறப்பட்டுள்ளதாலும்,

“1-வது பரதன் S. A. Sovereign the son of Dushyanta by Saguntalai after whom India is called பரதகண்டம்”.

அதாவது; பரதன் துஷ்யந்தனுக்குச் சகுந்தலையினிடமாய்ப் பிறந்தவன். அவனுக்குப்பின் இந்தியா பரதகண்டமென்றழைக்கப்பட்டது. என்றும்,

2-வது “பரதன் S. A. King of the Lunar race சந்திரகுலத்தோரரசன் his descendants are பரதர் fem பரத்தி”

அதாவது; பரதன், சந்திரகுலத்தோரரசன். அவன் சந்ததியாரே பரதர். பெண்பால் பரத்தி. என்றும்,

3-வது “பரதர் S. (Singular பரதன், Feminine பரத்தி) inhabitants of maritime districts being fishers.”

அதாவது; பரதர் பெயர்ச்சொல் பன்மை. ஒருமை பரதன். பெண்பால் பரத்தி. முத்து, சங்கு, மீன் முதலிய படுப்போராகையால் கடற்கரையோரமாய் வசிக்கின்றவர்கள் என்றும் டாக்டர் வின்ஸ்லோ தம தகராதியில் கூறுவதாலும், வீரமாமுனி சுவாமிகள் குளிர்ச்செய்த சதுரகராதியினோங்கமாகிய பொருளகராதியைத் திறந்து துரியோதனன் குலத்தோரியாரென்று பார்ப்போமாயின், “துரியோதனன் குலத்தோர்=குருகுலத்தார், கௌரவர், பரதர், பாரதர், பெளரவர் என்று காணப்படுவதாலும், J. P. டப்டர் தமது அகராதியில் “பரதர்=பரவர். பரவர்=பரதர்.” என்றே வரைந்திருப்பதாலும்,

வேண்பா.

“இரப்பவர்க் கீயக் குறைபடுமென் றெண்ணிக்
கரப்பவர் கண்டறியார் கொல்லோ—பரப்பிற்
றுறைத்தோணி நின்றுலார் தூங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
விறைத்தோறு மூறுங் கிணறு.” (பழமொழி)

என்பதில்; அகன்ற துறைமுகத்து நிற்குந்தோணிகளை யோ யாமலைத்துக்கொண்டேயிருக்குஞ் சமுத்திரத்தையுடைய சேர்ப்பனாகிய பாண்டியனே! யென்றும்.

வேண்பா.

“இடும்பைகூர் நெஞ்சத்தா ரெல்லாருங் காண
நெடுங்களை நின்றுழல் வதெல்லாம்—அடம்பம்பூ
வன்னங் கிழிக்கும் அலைகடற் றண்சேர்ப்ப
முன்னை வினையாய் விடும்.” (நாலடி)

என்பதில்; அடம்பினுடைய பூக்களை அன்னங்கள் கிழித்து வினையாடும் அலைகள் பொருந்திய குளிரந்த சமுத்திரத்தையுடைய சேர்ப்பனாகிய பாண்டியனே! பென்றும் சங்கச்செய்யுட்கள், நெய்தனிலத்தலைவராகிய பரதருக்குரிய கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், புலம்பன், மெல்லன் என்னும் நாமங்களில் சேர்ப்பனென்னும் பெயரால் பாண்டியனை யழைப்பதாலும்,

விருத்தம்.

“பப்புரு வாக னென்னும் பரவனைப் பெற்றெடுத்தான்
செப்பரும் வலனு யர்த்த பார்த்தனுள் செழிய னோக்கி
இப்புகி யாள விர்த மகனைநா னுனக்கே யீந்தேன்
ஒப்புக வென்று மிக்க வுவுகையாய்ச் சொற்றான் மன்னோ”

பப்புருவாகனென்னும் பாண்டியனைப் பரவனென “பரதவம்ச சரித்திர சங்கேதம்” கூட-வது கவி சாட்சிக்கின்றமையாலும், உண்மையை யுற்றுணர்ந்த வித்வசிரோமணிகள் பாண்டியனை வேடர் கோன், வேளாளர்கோன், மறவர்கோன், குறவர்கோன், பள்ளர் கோன், பறையர்கோன், சாணூர்கோன், எனக்கூறாமல் மீனவர்கோ னெனச் சொல்லுவதாலும்,

விருத்தம்.

“அலைகட லரசு செய்யும் நெய்தலுக் கதிப ரானோர்
வலையது விசி வேட்டை யாடிட வல்லோ ராகும்
கலையது சந்தர வம்ச பரவரே பாண்டியர் கண்டிர்
குலமதிற் பரவ ரல்லார் பாண்டிய ரென்றல் குற்றம்.”

என சமஸ்கிருத வித்வான் மகா-நா-ந-ஸ்ரீ வெங்கட்டராமய்யர் அவர்கள் குமாரர் மகா-நா-ந-ஸ்ரீ சங்கரசுப்பய்யர் அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய “மதுரைப்பாண்டியர்” என்னும் வியாசத்தில் காணப்படுவதாலும்,

“ஓதல் வேட்டல் புரைதிரப் பெரும்பார் புரத்தல்
கரையறு படைக்கலங் கற்றல் * விசயம்.”

(சேந்தன் திவாகரம்)

என்னும் கூத்திரியர்க்குரிய அறுதொழில்களிலொன்றாகிய பெரும்பார் புரத்தலின் பொருட்டாய் ஏற்பட்ட கடல்வேட்டை வனவேட்டைகளுள், தேர்ச்சிபெற்ற நெய்த நிலவாசிகளாகிய பரத குலத்தவரே பாண்டியர்களது சந்ததியாரென்பது எவராலும்

* விசயம்=Victory இது போர்செய்து வெற்றி பெறலென்னு அர்த்தத்தையுடையது.

மறுக்கப்படாத சத்யமேவாம் (அறிவீனர்களுடையவும், காய்மகாரிகளுடையவும் கருத்தழிந்தது.)

“ஓதலே வேட்ட லீதல் உலகோம்பல் படை பயிற்றல்

மேதரு போர்செய் திட்டல் வேந்தர்செய் தொழில் க ளாறே.

எனத் திவாகரத்துக்குப் பின்னாலாகிய ரூடாமணி நிகண்டில் மண்டல புருடன் விசயம் என்பதின் அர்த்தத்தை விளக்கக்காட்டியிருக்கின்றமையால் ஈண்டு மிம்மொழிக்கு வேறே அர்த்தம் பொருந்தாதாகையால் உலகாள் வேந்தரெல்லாம் சாணர் குலத்தவரே யெனக்கூடும் “அமரர் புராண” ஆசிரியரின் கருத்துப்பிசகென்பாம்.

வெண்பா.

“காண மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி

தானு மதுவாகப் பாவித்துத்—தானுந்தன்

பொல்லாச் சிறகைவிரித் தாடினாற் போலுமே

கல்லாதான் கற்ற கவி.” என்னும்

ஒளவையார் திருவாக்கின்படி இலக்கண இலக்கியங்கள் கற்ற வித்வ சிரோமணிகள் இதிகாசபுராண சம்பந்தமான சரித்திரங்கள் வரைவதைக்கண்ணுற்று, அதனைச் சிறிதுங் கல்லாத சிறுவனாகிய யாம் எம்மையும் அவ்வித்வான்களிலொருவனாகப் பாவித்து “பாண்டியவம்சபாரம்பரை” என்னுமிந்நூலை வரையத் துணிந்தனம்.

கல்விக்கடலையுண்ட கவிவாணருக்கு முன் நெறிநின்றறியா அறிவிற் சிறியேன் பல கலைகற்று வெல்லத்துணிந்தோன் போற் சில கலைகற்றுச் சொல்லத்துணிந்த விதனைப் பிள்ளைச் சொல்லி லுள்ள பிழைபோல் எள்ளத்துணியாதென் வெள்ளைச் சொல்லி லுள்ளபொருளைக் கொள்ளக்கடவிற்கொன்ப பிரார்த்திக்கின்றேன்.

உன்னத பரமண்டலத்தில் சருவேஸ்வரனுக்குத் தோத்திரமும், பூலோகத்தில் சுத்தமனதுள்ளவர்களுக்குச் சமாதானமு முண்டாகக்கடவது.

துத்துக்குடி }
5-8-1910

சுவர்னம் எட்வார்ட்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

இஃது

தென்மணவாபுரி அஷ்டாவதானி மகா-ந-ந-பூநீ சவியேர்
ஹென்றிலேயோ இன்ப கவிராயர் அவர்கள் பௌத்தரும், லூயிஸ்
அன்னப் பூபதிலேயோ பரதபண்டிதரவர்கள் புத்தரும், “பரதவம்ச
சரித்திர சங்க்ஷேபம்” என்னும் நூலினைசிரியரும், நமது ராஜவாசல்
வித்வானுமாகிய மகா-ந-ந-பூநீ M. X. ஹென்றிலேயோ இன்ப கவி
ராயரவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

நிலமண்டில வாசிரியப்பா.

மழையது கலைமக ஞ்ருவதை வரீனந்து
வினைபொருளாகச் சங்கும்வெண் முத்தும்
நிரைநிரை கொண்ட நெடுங்கடல் சென்று
புரையறு திரையைப் பூர்ணமா யுண்டே
ஆத்தா ஞ்ருவென வகன்றுயர் பரந்து
பார்த்தோர் நடுக்குறப் பர்வத மீதெம்
அரசனின் முரசென அலற விடித்து
விரிகதிர் வேலென மின்னியன் னவன்றன்
கொடையெனப் பொழிந்த குறை வினன்னீரே
தடையற மலையினின் றிடையறா தொழுகவப்
பானிக ர்ருவியைப் பள்ளரா முழுநர்
கானிடை மறித்துக் கழனியோங் குதற்காச்
சிறைசெய்து கழனியைச் சீர்பெற வழுது
கறையினெல் விதைகளைக் கழனியிற் றெளித்து
நாற்றென வளர்ந்தபின் நன்கதை நடற்காப்
பாற்சங் கீன்றவெண் பருந்திரண் மணிகள்
மடைபூடு வரவே மகிழ்வொடு பொதுக்கித்
தடமுலை மாலையாச் சாத்திய வழத்தியர்
பிடுங்கும் போது பிசகிலாப் பைங்கதிர்
தடமுலை பாயவத் தரளமும் பசுமைசேர்

மரகத மணியென வயங்கிடத் தகவாய்
 நிரைவளம் பொருந்திய நேர்வளர் பாண்டி
 நாட்டினை முறைவழா நெறிவழா நடுநிலை
 காட்டியான் டி.மொ கண்ய நே ரிறை யன்
 குரைகடல் வளைந்த குவலய முழுதும்
 ஒருகுடைக் கீழாள் உசிதவெண் டிங்கள்
 கோத்திரத் துதித்த கோமக னேனைய
 பார்த்திப ரடிதொழும் பரதமா பூபதி
 தன்குலத் துதித்த சார்வ பெளமனும்
 மின்செறி சேலெனும் மீனக் கொடியைச்
 சிமய வரையிற்றன் நெல்லையாத் தீட்டி
 இமையவர் புகழு மெழிற்குல சேகர
 பாண்டியன் றனது பசித்திர நிறைந்து
 மாண்டக வோங்கு மைந்தராம் பரதர்தம்
 பாரம் பரையைப் பழுதறு வசனமாச்
 சீரார் சிறப்பொடு செழியர்தம் மிறையாம்
 சிஞ்ஞோர் தொன்கபிரியல் தெக்குளூஸ் மோத்தவாஸ்
 மஞ்ஞைவா கணனிகர் வழுதியாள் நாளில்
 வரைந்து தந்தனன் வையகத் தினிதுவாழ்
 விரிந்த கலைவல மேலோர் களிபெற
 இவனா ரோவெனில் எமதுநன் மைத்துனன்
 தவறா நலனுஞ் சால்பு முடையவன்
 மத்தேஸ் எட்வர்ட் மாண்புடைப் புதல்வன்
 சத்திய வசனன் தகவுசேர் கஸ்பார்
 எட்வர் டென்னு மெழிற்புரு ஷோத்தமன்
 பெட்பா யியற்றும் பெரியதோர் தவத்தின்
 சேயனாத் துலங்குஞ் சிறந்த கல்விமான்
 ஏயநற் குணமே இலகுநே ருளத்தன்
 தமிழ்ப்பூர் வோத்திர சங்கத்தி னவயவம்
 இமிழ்செஞ் சுவர்ன மெட்வர்ட் மன்னே.

சாற்றுக் கவிகள்.

இது

“தோத்திர ஜீவரத்தின” மென்னும் ஜெப நூலினுசிரியராகிய
தூத்துக்குடி மகா-நா-நா-ஸ்ரீ M. X, இராசையா ஸ்ரீயின் மொரால்

பரதபாண்டியவர்மா அவர்களியற்றிய

பதினான்கு சீரிரட்டை யாசிரிய விருத்தம்.

தண்ணுலவு பரவைவா முயர்பாஞ்ச சன்னியந்

தரளவான் மணிசொரிய வெண்

டரங்கமது கரைகொண்டு சேர்த்திடச் சேர்ப்பரின்

தகைமைசேர் மாதர் கோத்துத்

தடமுலை பருகுதம் மழலைவாய் மதலைகள்

தாமமா யணிய வந்தத்

தரளநீண் மாலையொளி விசிடக் குமுதமலர்

தழையவிழ் பாண்டி நாட்டை

மண்ணுலவு தென்றிசைத் தாமிர பருணிநதி

வளர்மீனைத் துவஜ மெனவே

மாற்றலர்க ளஞ்சிட மேருவினில் நாட்டியே

மனூர்தி முறையி னாண்ட

மன்னராம் பாண்டியர்தம் வம்சபா ரம்பரையை

மதுவொழுகு திவ்ய தமிழால்

மதியில்வல இதிஹாசர் மலர்மழை பொழிந்திதய

மகிழ்வோடு கொள்ளை கொள்ள

விண்ணுலவு பன்னிரு மீனினை மகுடமாய்

வேய்ந்தவெம் பனி மயத்தாய்

விரைகமழ் பூங்கழல் முடிமிசை கொண்டவன்

விரதநல் லறன் வாய்ந்தவன்

வீல்லுமிழு வுளையினு விர்திரன்மு டிதொலைத்த

வேம்பணி வழுதி மரபோன்

வெற்றிமாபி லேறுமென் தமையனாஞ் செந்தில்வாழ்
 வேலனை நிகர்த்த திறலோன்
 பண்ணுலவு கலைவலோன் கஸ்பாரெட் வார்ட்பிரபு
 பெளரவன் அளித்த சுருணன்
 பண்டித சிரோமணி முத்தமிழ்க் கலைவாணி
 பண்பா யணியு மார்பணி
 பார்த்தனிகர் மேனியன் சொர்னமெட் வார்டினிது
 பழுதற நன்கு தீட்டிப்
 பன்னாஞ் மெங்குலம் விளங்கிடத் தந்தனன்
 பாரிவிவன் வாழ்க மன்னே.

இது

திருவனந்தபுரம் சன் ஜோசப்ஸ் ஹைஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர்

மகா-ரா-பூரீ

R P. குழந்தைசுவாமி B. A., L. T., L. C. P., M. R. A. S.

அவர்களருளிய

அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்.

பன்னிய பரதகுலப் பாண்டியரின் வம்சபரம் பரையா மிந்
 நூல், என்னயமும் பெருகுதமிழ் வசனமதி விசைத்தெவர்க்கு
 மினிது தந்தான், மின்னுமணி பவனமொடு முத்தமெலாம் வாரியலை
 வீசுமாற்றாற், பொன்னகரொப் பார்துத்துக் குடிவாழ்சு வர்ன
 மெட்வாட் புலவ ரேறே.

இது

மதுரை செந்தமிழ்ச் சங்கத்து வித்வான்களிலொருவராகிய

பளித்திரமாணிக்கநகர் (கீழ்க்கரை) மகா-ரா-பூரீ

M. ஜோசப் டையஸ் அவர்கள் சொல்லிய

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

நிலமக டனக்கு முகமென விளங்கி நெடும்புகழ் வாய்ந்தசீர்
 மந்தர், தலமதிற் றென்னன் குலமதி லுதித்த தகைமைசேர் எட்

வரட் வள்ளல், உலம்புகழ் பாண்டிய பாரம் பரையாம் உன்னந்
மின்னநன் னூலை, நலந்திகழ் தமிழால் நானிலம் போற்ற நவின்றன்ன
மானில மாதோ.

இது

யாழ்ப்பாணம் “சன்மார்க்க போதினி”ப் பத்திராதிபரும்,
வலிகாமங்கிழக்கு விவாக ரிஜிஸ்ட்ராரும், அச்சுவேலி ஜெனன மாணா
ரிஜிஸ்ட்ராரும் டி.விஷன் ஆபிசருமாகிய மகா-நா-நா-ஸ்ரீ
ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையவர்களருளிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பாண்டிய வமிச பாரம் பரைதனை யறிஞர் மெய்ச்ச
வேண்டிய விளக்கத் தோடு விரிவுறச் செய்தான் கல்வி
ஆண்டிடு தமிழ்ப்பூர் வோதர ஆராய்ச்சிச் சங்க வங்கம்
பூண்டிடு சுவர்னம் எட்வார்ட் புகழ்பெறு புந்தி யோனே.

வேண்பா.

பரதர் குலத்தோன் படர்கோவை மீது
கருதுவியா பாரிகஸ்பார் எட்வார்ட்—டருகுமரன்
துத்துக்குடியான் சுவர்னம் எட்வார்ட் முன்னூல்கள்
பார்த்துரைத்தான் பாரம் பரை.

இது

துத்துக்குடி அர்ச்சியசிஷ்ட பிரான்சீஸ் சுவேரியார் கலாசாலைத்
தமிழ்ப்பண்டிதராகிய ஸ்ரீரங்கம் மகா-நா-நா-ஸ்ரீ
ஸ்ரீசிவாச ஐயங்காரவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பரதகண்ட மதிற்றிகழும் பாண்டியர்தம் பரம்பரையாஞ் சரி
தம் தன்னை, வரதகுண னெனவேவரும் வாழ்த்துமெம் வள்ளலாம்

சுவர்ன மெட்வார்ட், கரதலா கமலமென வென்னோரும் விளங்கி
டவே கருத்தா லாய்ந்து, சரதமுட னெவர்களுமே தான்வியப்பச்
செந்தமிழாற் சாற்றினு னால்.

இது

முன்னிர்ப்பள்ளம், மகா-நா-நூ பொன்னம்பலம்பிள்ளை அவர்
கள் குமாரரும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் சி. எம். எஸ். ஹைஸ்கூல் தமிழ்
பண்டிதரும், திருச்சினுப்பள்ளி தமிழ் ஸ்ரீவோத்ரஆராய்ச்சி சங்கத்
தின் அங்கத்தவருமாகிய மகா-நா-நூ மு. பொ. ஈசரமூர்த்தியா
பிள்ளை அவர்கள் சொல்லிய

கட்டளைக்கலித்துறை.

பாண்டிய வம்ச பரம்பரை யாரும் பகுத்தறிவான்
வேண்டிய வாறு வகுத்துரைத் தான்வெகு நூற்கடலைத்
தாண்டிய தன்மையன் தக்கோன் எனும்கஸ்ப ரின்றநயன்
ஈண்டியல் தேர் “சொர்ணம் எட்வார்” எனும் பேர்க் கொண்டலே.

சாற்றுக்கவிகள் முற்றிற்று.

பாண்டியவம்சபாரம்பரை

காப்பு வெண்பா.

உலகெலாம் போற்ற உயர்பாண் டியர்தங்
குலவியபா ரம்பரையைக் கூற—வலமுடனே
அண்டபகி ரண்டமும னைத்தும்வாக் காலனித்துக்
கண்கேளித் தோன்கழலே காப்பு.

பாண்டிய நாட்டின் சிறப்பு.

சுரஸ்வதியைப்போலுந் தவளநிறமுடைய முகிற்கு
நூல்கள்: புள்ளினமுலாவு மாகாயத்திடைப் பா
ந்துசங்கு, முத்து, பவள முதலியவை நிரைநிரை
யாய்க் குவிந்து கிடக்கின்ற குளர்ச்சி பொருந்திய
நெடிய சமுத்திரத்தின்கண்ணே சென்று, அதன்
தெண்ணீரையுண்டு, பாவாணர்கள்போற்றரிய துவாடகாபுரிக் கிறை
வனாகிய உவணகேதன மகராஜனின் திருவுருக்கொண்டு, கொக்க
ரைக் கிரீடம்பூண்ட பாண்டியனது நாட்டில் வானகட்டைக்கீறி வள
ம்பொருந்திய செல்வத்தைத்தந்து தமிழ்முனிவனாகிய அகத்தியன்
வாமும் பொதிபமலையிலே, அப்பாண்டியனின் வேலாயுதம்போல
மின்னி அவன் முரசம்போல வெளித்து, அவனது கொடைக்கொப்
பாகி மழையை வருஷிப்பதினாலுண்டான பால்போன்ற அருவிகள்
அம்மலையில் குவிந்துகிடக்கும் யானைக்கோடாதியாய் பல செல்வங்க
ளையு மொருங்கே கொள்ளுகொண்டகன்று, தாமிரபருணி முதலிய
புண்ணிய நதிகளாகப்பெருகி, கரைபுரண்டோடி மருதநிலஞ்சேர,
உழவர்கள் அந்நீரையடக்கி, பல கால்வாய்கள்வழியாய்க் குளங்களிற்
சேர்த்து, நிலங்களை நனைத்து, அருமையான நெல்விதைகளை விதைக்
க, ஆவ்விதைகள் முளைத்துச் சிறிதே வளர்ந்து, நிரவியத்தைக் கொ
ண்ட ஈனர்களுடைய தலையைப்போல நிமிர்ந்துநிற்க, கொலைத்தொ

ழில்புரியும் நீண்ட கொம்புகளையுடைய மதயானைகளும், காரேரு
மைகளும் முன்சொன்ன குளங்களிற்சென் றுழக்குவதால் ஆண்
வானைகள் ஆகாயத்திலெழுந்து, அங்கோங்கி வளர்ந்த பலாவின் கனி
களைப்போழ்ந்துடைக்க, அவைகளினின் றொழுகியதேனும், மாமரங்
களிலே வாசஞ்செய்கின்ற மந்திக்குட்டங்கள் தம் மார்பிற்றாங்கிய
பார்ப்பினங்களுக்கு அம் மாங்கனிகளைக் கொய்தருத்துவதைக் கண்
னுற்ற முத்தாரம்பூண்ட மத்தகம்போன்ற முலைகளையும், துண்
ணிய இடையையுமுடைய வுழத்தியார்கள் சங்குகளைக்கொண்டு அம்
மந்திகளையெறிய அம்மந்திகள் சினங்கொண்டு மாங்கனிகளைப் பறித்
து அம்மாதர்கள்மேலெறிய, அப்பழங்கள் சிதறியொழுகிய தேற
ஆம், மடையூடுசென்று முன்சொன்ன நெற்பயிர்களைப் பூரணமாய்
வளர்க்கவும், அதிலுண்டாகிய கதிர்களின் பாரர்தாங்காமல் செல்வ
மும், ஞானமும் வாய்ந்த பெரியோர்களுடைய சிரங்களைப்போல்
அப்பயிர்கள் தலைசாய்க்க, பழுத்த கதிர்களை மள்ளர்கள் கொய்து
போரமைத்துக் கடாக்களைவிட்டுத் தெளித்து அடுத்தேற்றகுநாக்குத்
தாராளமாகக் கொடுத்து, செழிப்பதல்லாமல்; சந்தனமும், அகிலும்
அடர்ந்த வனங்களிலே தங்கன்றை நினைந்து எருமைகள்பொழிந்த
தீம்பாலை ஓதிமப்புட்கள் மிதமின்றி யருந்தியதனால் மயக்குற்று
தாமரைக்கயங்களையடுத்து அம்மரைமலர்களிலே சங்கின்ற வெண்
முத்துக்களைத் தங்கருவென்று நினைத்து, அடைகாத்து வெட்டும்
வளமுடையதும், வெள்ளியங்கிரிக் கிறைவனாகிய பரமசிவனே பர
தனாகவும், பார்வதிதேவியே பரத்தியாகவும் வந்துதோன்றி மகிழ்ந்
து திருவிளையாட்டயர்ந்தமையால் புண்பயுமியென்றும், பூலோக
மோகூடமென்றும் ரிஷீஸ்வரர்களால் புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்ட
தும், கடல், மலை, ஆறு முதலியவற்றால் அரண்பெற்றதுமாகியநாடு
பாண்டியநாடேயாம்.

திருமந்திர நகரச்சிறப்பு.

பூமிதேவிக்குத் திருமுகமண்டலம்போலவும், திலதம்போலவும்,
நேத்திரம்போலவும், திருமங்கலநாண்போலவும், மார்பிலசையாநின்
ற முத்தாரம்போலவும், மகாலட்சுமி வாசமாயிருக்கும் பொற்கமலம்
போலவும் விளங்கி, ஆகாயமளாவிய மாடமாளிகைகளாலும், கூட

கோபுரங்களாலும், வேதவேதியர்கள்வாழும் விஸ்தாரம்பொருந்திய விதிகளாலும், வீராதிவீரர்கள் வீற்றிருக்கும் ராஜவிதிகளாலும், குபேரசம்பத்தைப்பெற்ற வைசியர்கள்வசிக்கும் விதிகளாலும், பல்வகைச்சூத்திரர்களுக்கெய்கின்ற விதிகளாலும், கல்விச்சாலைகளாலும், தொழிற்சாலைகளாலும், அன்னசத்திரங்களாலும், அலங்காரம்பொருந்திய ஆலயங்களாலும், நிறைந்து விளங்குநகரமென வென்றால், பரமசிவன் தனது பத்தினியாகிய பார்வதிதேவிக்குத் திருமந்திரத்தை யுபதேசித்தருளிய திருசுஷேத்திரமாகிய திருமந்திர நகரமேயாம்.

அரசியல்.

ஆதியில் திருமாலும் தேவர்களுக்கடித்திருப்பாற்கடல் கடைகிறபோது மந்தரகிரியாகிய மத்துச்சுழல தானேதறியாகியிருந்தும், விஷந்தோன்றினபோது அவ்விஷத்தின் சுவாலையடங்க வழுதத்திற் றோன்றியும், உலகம் குளிர்த்திபெறத் தனது சோடச கலைகளாவியும், எங்கும் பிரகாசிக்கப் பரமன் சடாமுடியின்மீதினிது வீற்றிருக்கும் வெண்மதிக்குலத்துதித்த யயாதிமகாராஜனின் சந்ததியிற்றோன்றிப் பாண்டிநாட்டைப் பாரம்பரையா யரசுபுரிந்துவரும் பரதகுலத்தில் * சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர்தொன் கபிரியேல் தெக்குருஸ் லாசருஸ் மோத்தவாஸ்பரதவர்ம பாண்டியனென்னும் அரசன்தோன்றி, புலியும், பசுவும் ஒர் துறையில் நீர்பருகவும், சிங்கமும் யானையும், சினேகித்துக் கூடிவிளையாடவும், பூனையுமெலியு மொருமித்துலாவவும், எதிரிகளோடவும், வநியவர்கள் நாடவும், தூர்ச்சனர்கள்வாடவும், திருமந்திரநகரில் துஷ்டநிகரக சிஷ்டபரிபாலனம்பண்ணி கீர்த்தியுடன் தர்மசெங்கோல் செலுத்திவருகின்றான். இப்பிரபு பாண்டிய ரிராஜசிம்மாசனத்துக்குரித்தான முறையைப் பாண்டியவம்சபாரம்பரையென்னு மிந்நூலின் கண்ணே தெளிவாகச்சொல்வாம்.

உலகசிருஷ்டிப்பும் ஒப்பீர்வம்ச

வரலாறும்.

சிறப்புப்பொருந்திய வுலகமெல்லாம்புகழும்படி தானாய், அந்நியாய், சரிசமல்லாதவனாய், சகலநன்மைச் சொகுபியாய், சர்வ* சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன் என்பதற்குரித்தம் பன்னூல் சொல்வாம்.

வியாபகனாய், சர்வாதிகாரனாய் விளங்கிய சருவேசுவரன் தம்மையன்றிவேறென்று மில்லாதகாலத்தில் வானத்தையும், பூமியையும், சகல சராசரங்களையும் தமது வாக்கினுற் சிருஷ்டித்தபின், ஆதாம் என்னும் ஆதிமனுஷனையும், ஏவாள் என்னும் ஆதிமனுஷியையும் தமது கரங்களாற்படைத்தார்.

ஆதாம் ஏவானைமணந்து காயின், ஆபேல், சேத்முதலான குமாரவர்க்கங்களைப் பெற்றான். உலகசிருஷ்டிப்புக்குப்பின் 129ம்வரு காயின்தன்னினையோனாகிய ஆபேலைக்கொன்று கடவுளின்சாபத்தை யேற்றான். அப்பால் 235ம்வரு சேத்என்பவனுக்கு ஏனோஸ்என்னுங் குமாரன் பிறந்தான். இவனுக்கு கேனானும், கேனனுக்கு மலாஸியேலும், மலாஸியேலுக்கு யாதேத்தும், யாதேத்துக்கு ஏனோக் கும், ஏனோக்குக்கு மத்சலாவும், மத்சலாவுக்கு லாமேக்கும், லாமேக்குக்கு நோவாவும் சிரேஷ்ட புத்திரர்களாய்த் தோன்றினார்கள். இவர்களுடைய சந்ததியார் பூமியிலெங்கும் பழுகிப்பரவினார்கள். இவ்வண்ணம் பரவிய பிரஜைகள் மெய்யான தேவனையும், அவரருளிய அருள்வேதத்தையுமறந்து காதல் கவறாடல், கள்ளாண்டல், பொய்மொழிதல், ஈதன்மறுத்தலென்னும் பஞ்சபாதகங்களையுந்துணிந்துசெய்துவந்தமையால், சர்வவல்லபசருவேசுவரன்கோபமுற்று அவர்களை ஜலத்தினுலழிக்க நினைத்தார்.

அப்போது சத்யவரதனென்று பெயர்வழங்கிய நோவாஎன்பவன் நீதிமானாக விளங்கினான். இவனுக்குநேசம், காம், யாப்பேத், என்று மூன்று புத்திரர்களிருந்தார்கள். சேம், காம், யாப்பேத் என்று சரித்திராசிரியர்கள் சொல்லியிருப்பினும் யாப்பேத்என்னுங் குமாரனே சிரேஷ்டன். (அல்தெங்ஙனமெனின்: உலகசிருஷ்டிப்புக்குப்பின் 1556ம்வரு யாப்பேத்என்பவனும், 1558ம்வரு சேம் என்பவனும், இவ்விருவர்களுக்குப்பின் காம்என்பவனும் பிறந்தான். ஆகையால் யாப்பேத்என்பவனே சிரேஷ்டபுதல்வன்.) இவர்கள் மூவரும் கலியாணஞ்செய்திருந்தார்கள். மட்டற்ற வல்லபத்தையும், அளவற்றபரிசுத்தத்தன்மையையுங் கொண்டிருக்கிறசருவேசுவரன் நோவாவைநோக்கி: பூமியானது பாவந்தால் நிறைந்திருக்கின்றது. மனுக்கள் தொடக்கமாய் மிருகங்களாயும், பூமியிலூர்வனவைகள் நொ

டக்கமாய் ஆகாயத்தில் பறக்கின்ற பறவைகளையும் ஜலத்தினுலழிக்
கப்போகின்றோம். ஆகையால் நீ கொப்போர்மரத்தாலோர் கப்பலைச்
செய். அது முந்தாறுமுநீளமும், ஐம்பதுமுழ அகலமும், முப்
பதுமுழ உயரமும், மூன்றடுக்குகளும், அறைகளும், சாளரங்களுமு
ள்ளதாயிருக்கவேண்டும். அகத்திலும், புறத்திலும், கிசில் பூச
வேண்டும், நீ உன்மனைவியோடும், மைந்தர்களோடும், அவர்களின்
மனைவியர்களோடும் அந்தக்கப்பலினுள்ளே பிரவேசிக்கக்கடவாய்.
ஊர்வனவற்றிலும், பக்ஷி, மிருகங்களிலும் ஆணும் பெண்ணுமாக
வகைக்கொருஜோடும், சுத்தமான மிருகபக்ஷிகளில் ஆணும் பெண்
னுமாக எவ்வேழுஜோடுகளையும், உன்னோடு கப்பலில் சேர்த்துக்
கொள், உங்களுக்கும், அவைகளுக்கும் வேண்டியவுணவுக ளுன்னி
டத்திலிருக்கட்டுமென்றார். நோவா கர்த்தர் சொல்லியபடியே செய்
தான். சருவேசுவரன் தாம் நினைத்தகாரியத்தை முடிக்கும்படி ஏவி
னார். உடனே கரியமேகங்கள் தோன்றிக் கண்கள் பிளக்கும்படி
மின்னிக் காதுகள் செவிடுபடும்படி முழங்கி, இடிமேலிடியிடித்து நா
ற்பதுநாள் அல்லும் பகலும் ஓயாது மழைபெய்து வெள்ளமுண்டா
னது. இவ்வெள்ளமானது பூலோகமெங்கும் பரவி பூமியிலுயர்ந்து
ள்ள பர்வதங்களுக்குமேல் பதினைந்துமுழ முயர்ந்து நூற்றைம்பது
நாளளவும் அதே நிலையில் நின்றமையால் மனிதரும், மிருகங்களும்,
ஊர்வன, பக்ஷி முதலியவைகளும் செத்தொழிந்தன. நோவாவும்
அவன் மனைவியும், மைந்தர்களும், அவர்களின் மனைவியர்களும்,
கப்பலிலவர்களோடிருந்த மிருக, பக்ஷிகளுமாத் திர மழியாமலிருந்
தார்கள். பின்பு நீர் வடியத்தொடங்கினது. நோவாலினுடையகப்
பல் அர்மேனியாதேசத்திலுள்ள அரராத்தென்னும் உயர்ந்த மலைச்
சிகரத்திற் றங்கிற்று. நீர் வற்றியபின் நோவா முதலானஎன்றமரும்
மற்றப்பிராணிகளோடு வெளியேவந்து சருவேசுவரனைத் தோத்திரி
சித்தார்கள். கர்த்தர் அவர்களை ஆசீர்வதித்து இனி யுலகத்தை ஜலத்
தினாலழிப்பதில்லை யென்பதற்கறிகுறியாக மேகத்தில் வானவில்
தோன்றும்படி செய்வேரெமென்று அவர்களுக்குச்சொன்னார்.

சருவேசுவரனுடைய ஆசீர்வாதமடைந்த நோவாலினுடைய
மைந்தர்கள் மூவரில் நடுவுளோனாகிய சேம் என்பவனுக்கு எலாம்,
அரூர், அற்பக்சாத், லூத், ஆராம் என்று ஐந்துமக்கள் பிறந்தார்கள்.

இவர்களுள் அற்பக்சாத், சாலாகைப்பேற்றான். சாலாகு: எபேறு வைப்பெற்றான். எபேறு: பிலேக், யொக்தான் என்பவர்களைப் பெற்றான். யொக்தான்: அல்மோதாது, சாலேப், அசர்மாவேத், யாராக், ஆதோராம், ஊசால், தேக்கலா, ஒபால், அபிமயேல், சேபா, ஒப்பீர், எவிலா, யோபாப் என்பவர்களைப் பெற்றான். இவர்களும் இவர்களுடைய சந்ததியாரும், காம், யாப்பேத் என்பவர்களுடைய சந்ததியார்களோடு சினேயார்தேசத்திலே நீர்வளமும், நிலவளமும் பொருந்திய வேர் நல்லிடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அங்கேபோய் வாசம்பண்ணினார்கள். அக்காலத்தி லிவர்களுள்ளோரு மொரே பாஷையைப்பேசி வந்தார்கள். இவர்கள் தங்களுடையபெயர் உலகத்தின் அந்தம்வரை பிரசுசிக்கும்பொருட்டு அவ்விடத்திலோர் சிறந்த பட்டினத்தையும், அப்பட்டினத்தோடு ஆகாயமளாவிய வேர் கோபுரத்தையுங் கட்டத் தீர்மானித்தார்கள். அவர்கள் நினைத்தபடியே பட்டினத்தைக் கட்டிமுடித்து கோபுரத்தை மேக மண்டலத்தின்மே லுயரும்படி நாற்பத்துமூன்றுவருஷகாலமாய்க் கட்டிவந்தார்கள்.

அப்போதுசுருவேசுவரன்: இவர்களுள்ளோருமொரேபாஷைக் காரர்களாயிருப்பதினால், ஏககூட்டமா யிருந்துகொண்டு தாங்கள் நினைத்தவைகளை யெல்லாம் செய்பலாம். அவைகளைத்தடுத்தழிக்க வல்லவரொருவருமில்லையென் றெண்ணி இறுமாப்புக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றுகண்டு, இவர்களுளொருவர் பேசுவதை மற்றொருவரையாதபடி இவர்கள்பாஷை தாறுமாறுகக் கடவதென்றார். அந்தக்ஷணமே பாஷை பிரிவுபட ஒருவன் பேசுகிறது மற்றொருவனுக்கு விளங்காமலும், வேறொருவன் சொல்லுவதை இன்னொருவன் கண்பிழிக் கக்கூடாமலும் போயிணையால் கவலைக்கேட்கிறவனுக்கு மண்ணையும், மண்ணைக்கேட்கிறவனுக்குத் தண்ணீரையும், தண்ணீரைக் கேட்கிறவனுக்குக் கயிற்றையும், கயிற்றைக்கேட்கிறவனுக்குக் கம்பையுங் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்கள். அதனால் அந்தவேலை நிறைவேறாமற்போயினதுமன்றி அங்கே கூடியிருந்தவர்களும் பல்புகுகங்களிலும் பிடிந்துபோனார்கள்.

இப்படிப் பிரிந்துபோனவர்களுள் சேம்என்பவனுடைய வம்சத்தில் யொக்தானென்பவனுக்குப் பிறந்த பதினமூன்றுமக்களி லொருவனாகிய ஒப்பீரீன்பவன் தன்மனை, மக்களோடு மணிமருவு மலைகளும், நதிகளும், சோலைகளுந்திகழ் இந்நிலத்தை (நாம் வாசஞ் செய்யுமிந்தத் தேசத்தை, வந்தடைந்தான். நாம் வாசஞ்செய்யுமிந் தத் தேசத்திற்கு பூர்வத்தில் இவனால் ஒப்பீரீதேசமென்று பெயர் வழங்கிவந்தது. எல்லாவளமும் பொருந்திய இத்தத்தேசத்திலே ஒப்பீருடைய சந்ததியார் பலுகிப் பரவினார்கள். அவர்களுக்குள் ளே மேலான பிரபுக்களும், அரசர்களுத்தோன்றி ஒப்பற்றசெல்வத் துடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் மெய்ஞ்ஞானமற்று அஞ்ஞானமென்னு மந்தகாரத்திடையே யமிழ்ந்திக்கிடந்தார்கள்.

ஒப்பீரீதேசத்தில் ஆரியர் வந்த வரலாறு

அக்காலத்தில் வடமேற்கே பல்லாபிரங்காதத்திற் கப்புறமுள் ளாதும், ஐரோப்பாக் கண்டத்தி னோர்பகுதியுமாகிய ஸ்காந்திநேவிய மென்றவிடத்திலிருந்து ஆரியரென்ற ஜாதியார் புறப்பட்டு நாலாபக் கங்களிலுஞ் சென்றார்கள். இவ்வண்ணம் சென்ற ஆரியருள் ஒரு பிரிவினர் மத்திய ஆசியாவின் மேற்குப்பாகத்திலுள்ள துருக்கிஸ் தானமென்னுமிடத்தில் வந்து தங்கினார்கள். இவர்களே கிறிஸ்து பிறக்க இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னே கைப்பர்க் கணவா யின்மார்க்கமாய் ஒப்பீரீதேசத்தினுள்ளே புகுந்து, சிந்துநதிதீரங்க ளிற் குடியேறினார்கள். இங்கனம் ஸ்காந்திநேவியமென்றவிடத்தி னின்று பிரிந்து பற்பலவிடங்களுக்குஞ் சென்ற ஆரியர்களதுபாஷை யாகிய ஆரியமானது இலத்தீன், கிரீக், எபிரேயம், சமஸ்கிருதம் முதலிய பல பிரிவுகளாயின. இதில் சமஸ்கிருதம்பேசும் ஆரியர்க ளே யிங்குவந்து குடியேறினார்கள்.

இவ்வாறு அநேகவருஷங்கள் சென்றபின் ஆரியர்தொகையி லும், பலத்திலுமதிகரித்து ஒப்பீரீதேசத்தின் மத்தியபாகத்தைத் தங்கள் கைவசப்படுத்திக்கொண்டார்கள். இவர்கள்ஜயித்தபூமிக்கு ஆரியவர்த்தம் (ஆரியவாசம்) என்று சொல்லப்பட்டது. இவர்கள் வந்து குடியேறிய இடத்தைப்பற்றி பாரவீகதேசத்தார் இவர்களைச்

சிந்துக்களென்றும், இவர்களாண்டதேசத்தைச் சிந்துதேசமென்றும் பேரிட்டழைத்துவந்தார்கள்.

ஆரியர் கல்வியிற் சிறந்தவர்களாயும், சோதிடசாஸ்திரத்தில் வல்லவர்களாயும் விளங்கினார்கள். அக்காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த ஒப்பிரவம்சத்தரசர்களிடமிவர்கள்சென்று, இன்னநாளையி லின்னவே னையில்சூரியனைப் பாம்புவிழுங்கி இன்னநேரத்தில் கக்கவிடுமென் னும், அப்பால் இன்னநாளையில் இன்னவேளையில் சந்திரனை ய்ரவு திண்டுமென்றும் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லியவண்ணமே சூரிய, சந்திர கிரகணங்களுண்டானதைக் கண்டு மெய்ஞ்ஞானமற்ற வர்களாகிய ஒப்பீருடைய சந்ததியார் அதிசயித்து இவர்களென்ன பின்வருவதை முன்னுரைக்க வல்லவர்களாயிருக்கிறார்கள்! ஆகையால் இவர்கள் தேவர்களென்பதற்கு ஆசேபணையில்லையென்று அவர்களுக்குத் தேவாராதனைசெலுத்தத் தொடங்கினார்கள். கபடநெஞ் சடைய வஞ்சகர்களான அவ்வாரியர்கள் இன்றுதான் தாங்களெண் னியவெண்ணம் நிறைவேற்றென்றகமகிழ்ந்து, காற்றுள்ளபோ தே தூற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் முன் ஜாக்கிரதையோடு, தங்களது கண்யததிற்குப் பழுதுவாராமல் தங்களைத் தேவர்களாக அந்த ஒப்பிரவம்சத்தார் பாவிக்கவும், அத்தால் தாங்களெவரு செல் வாக்கைப்பெற்றுச் சுகமாய்க் காலத்தைக்ழழிக்கவு மெண்ணிக் கபட எண்ணத்துடன் நான்குவேதம், ஆறுசாஸ்திரம், பதினெண்புராணம் முதலியவைகளையுண்பண்ணி அவர்களுக்குப் போதித்துவந்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் ஆரியர் கற்பித்தவைகளையெல்லாம் ஒப்பீரு டைய சந்ததியாரொப்புக்கொண்டமையால் அவர்கள்சொன்னதெல் லாம் வேதமும், வைத்ததெல்லாம் சட்டமும், படைந்ததெல்லாம் தெய்வமுமாகி முப்பத்துமுகக்கோடிதேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும், கின்னர, கிம்புருடர் முதலானவர்களு முண்டானார்கள். ஒப்பிரவம்சத்தாரின்சாஸ்திரங்களும், இதிகாசபுராணங்களும் அழிந்தொழிந்தமையால் யாம் ஒப்பிரவம்சத்தாருடைய புராணங் களின்வழியேசென்று இச்சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்வதற்குசாத் யமாகினதுபற்றி ஆரியர்களைமுதிய புராணங்களின்வழியேசென்று பாண்டியவம்சபாரம்பரையைச் சொல்வாம்.

சந்திரகுல ராஜர்கள் சரித்திரம்.

சகல வேதபுராணங்களினாலே பிரசித்தராயும், மனதினாலே மாத்திரம் அறியத்தக்கவராயும், உருவமில்லாதவராயும், சர்வார்திரியாமியாயும், இவ்வளவவ்வளவென்று மதிப்பிடக்கூடாதவராயும், பிறப்பிறப்பில்லாதவராயும், நாரமென்ற பெயரையுடைய ஜலத்தில் வசித்தலினாலே ஸ்ரீமந்-நாராயணனென்று சொல்லப்பட்ட அந்தப்ப ரமாத்மாவினுடைய நாபிக்கமலத்துதித்தவரான பிரம்மா பிரஜா கிருஷ்டிசெய்யவுன்னிப் பிருகு, புலஸ்தியன், கிருது, அங்கரசு மரீசி, அத்திரி, தக்கன், வசிஷ்டன், நாரதனென்று சொல்லப்பட்ட ஓன்பதுபுத்திரர்களை மனதினாலே கிருஷ்டித்தார். இவ்வொன்பதின் மர்களும் பிரம்மாவுக்குச் சமானஸ்தர்களா பிருந்தபடியினாலே நவப் பிரம்மாக்களென்றழைக்கப்பட்டார்கள். இந்த நவப் பிரம்மாக்களினொருவனாகிய அத்திரி பிரஜாபதி யென்பவன், தக்கன்பிரஜாபதி என்பவனுக்குச் சுவாயம்புவமனுவின் கிரேஷ்ட புதல்னியாகிய பிரசுதி யென்பவனிடமாய்ப் பிறந்த இருபத்துநான்குகன்னியரு ளிருபத்தோராவது கன்னிகையாகிய அனகுயையென்னு மாதை மணந்து அவனிடமாக புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றிமுதலாகிய பதி னுறுபேறுகளையும் பதினாறுகல்களாய்க்கொண்ட நிலையான கீர்த்தி பொருந்திய சந்திரனையும், தூர்வாசனையும், தத்தாத்திரேயனென்ற மகா யோகியையும் பெற்றான்.

கிருஷ்டி, திதி, லய, த்ரோபவ, அனுக்கிரகமென்று சொல்லப் பட்ட பஞ்ச கிருத்தியங்களின் முதன்மையான படைக்குந்தொழி லைக்கொண்ட பத்மாசனனாகிய பிரம்மதேவன் அத்திரிப் பிரஜாபதி யின் புத்திரனாகிய சந்திரனைச் சகல வோடதிகளுக்கும், பிராமணர் களுக்கும், நட்சத்திரங்களுக்கும் அதிபதியாய் மகுடாபிஷேகம்செய்தார். சதூர்முகப் பகவானால் கீர்டாபிஷேகம்பெற்ற சந்திரன் தன் னுடைய மேலான கௌரவத்தைக் காட்டும்பொருட்டு ராஜகுடியாகஞ்செய்தான். அன்றுமுதலின் குலத்தவர்க்குச் சந்திரகுலத்தவ ரென்றும், இவனரசாட்சிசெய்த நாட்டிற்குச் சந்திரநாடென்றும் பெயர்வழங்கலாயிற்று. (சந்திரனுக்குரிய பெயர்களில் இந்துளன் னும் நாமமு மொன்றாகையால் இவனுண்டநாட்டை இந்துநாடென் றும், அந்நாட்டுக் குடிகளை இந்துக்களென்றும் சொல்வதுமுண்டு.)

இவ்வரசன் தானடைந்த மகிமையினாலும், அதிகாரத்தினாலும் மதமுங் கர்வமுமுடையவனாகி, சகலதேவர்களுக்கும் குருவாகிய பிரகஸ்பதியின்மனைவி தாரையென்பவளை யவள் பத்தாவினிடமிருந்த பகரித்துக்கொண்டான். இச்செய்தியைப் பிரகஸ்பதி அன்னவாகனாகிய பிரம்மாவுக் கறிவிக்க, பிரம்மா சந்திரனிடத்திற்கெழுந்தருளி வந்து, தாரையை அவள் கணவனிடம் விட்டுவிடும்படி புத்திசொன்னார். இன்னமும் ரிஷிஸ்வரர்க ளெல்லோரும் பிரகஸ்பதியின்பொருட்டுச் சந்திரனிடத்திலிரந்து மன்றாடினார்கள். சந்திரன் இவர்களின் வேண்டதலுக்குக் கிஞ்சித்து மனமிளகாதவனாயிருந்தபடியிலே யுத்தத்திற்கிடமுண்டாயிற்று.

சிவன் அங்கிரஸினிடத்தில் வித்தைகற்றவராகையால் தமது குருபுத்திரமாகிய பிரகஸ்பதியின்பக்கத்தில்தேவசனியங்களோடு வந்துசேர, பிரகஸ்பதியினிடத்தில் பகைகொண்ட சுக்கிரனும், அவன் சிஷ்யர்களான ஜம்பன், கும்பன் முதலான சகல தைத்ய தானவர்களும் சந்திரனுக்குப் படைத்துணைவரானார்கள். இந்தயுத்தத்தின்போது தேவர்களை யசுரர்களும், அசுரர்களைத் தேவர்களும் வெற்றிகொள்ளவெண்ணி யொருவரையொருவர் வெட்டியும், குத்தியும், தள்ளியும், உதைத்தும், மிதித்தும், அடித்தும், அஸ்திரசஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தும் அட்டகாசஞ் செய்தார்கள். இவ்வகோர யுத்தத்தா லுலகினரெல்லோரும் மனக்கலக்கமுற்றுப் பிரம்ம தேவனிடத்தில் சரணம்புக, பிரம்மா பிரசன்னமாகிச் சந்திரனைச் சமாதானப்படுத்தித் தாரையை பிரகஸ்பதியோடனுப்பிவைத்தார். யுத்தம் முடிந்தது. தாரை சந்திரனின்மேற்கெண்ட காமத்தினாலுண்டான யுத்தமாகையாலே இதற்கு “தாரகாமயம்” என்று பெயர் சொல்லப்பட்டது.

தாரை சந்திரனைவிட்டகலுங்கால் கர்ப்பமடைந்திருந்தவளாகையால் சிறிதுகாலத்துக்குப்பின், அம்புவியோர் வியக்கத்தக்கவோரானமகவைபீன்றாள். பிரகஸ்பதி அக்குழந்தை தன்விந்துக்குப் பிறந்திருக்கலாமென்றெண்ணி யதன்மேலதி விருப்பமுற்றிருந்தார். தாரை குழந்தைபெற்ற செய்தியைச் சந்திரனறிந்தபோது அக்குழந்தை தன்விந்துக்குப்பிறந்ததென்று பிரகஸ்பதியோடு வார்த்தையா

டத் தொடங்கினான். இவர்களிருவரும் பிள்ளையின்பொருட்டு வாதாடுவதைத் தேவர்கள்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு ஏது இவ்விருவர்களுக்கும் மீண்டும் சண்டை மூண்டுகொள்ளும்போலிருக்கின்றதே யெனப் பயந்து சண்டைக்குமுன் சமாதானஞ்செய்வதே யுத்தமெனநினைந்து எழுந்தருளிவந்து தாரையைநோக்கி: தையலே! இச் சிறுவன் குருவுக்குப் பிறந்தவனா? அல்லது உடுபதிக்குப் பிறந்தவனா? உள்ளதை யொழியாமற்சொல்லென அவன் அமுதகிரணனுக்கே யிக்குழந்தையைப் பெற்றேனெனக்கூறினான். அப்படியானால் பிதாவினிடத்தில் பிள்ளையை யொப்புவிக்குப்படி தேவர்கள் சொல்லப் பிரகஸ்பதி குழந்தையைத் தண்ணவனிடத்தி லொப்புவித்தார்.

சந்திரன் அகங்குளிர்த்து, முகமலர்ந்து மகனைத்தழுவி முத்தமிட்டுக் குழந்தாய் நீ மிகவும் புத்தியுள்ளவனாகையினாலே யுனக்குப் புதனென்னும்பெயர் தந்தேனென்றான்.

சூரியவம்ச வரலாறு.

சர்வலோக கர்த்தாவாயும், பகவானாயுமிருக்கின்ற ப்ரீமந் நாராயணனுடைய நாபிக்கமலத் துதித்தவரான பிரம்மா பிரஜா சிருஷ்டிசெய்யவுன்னி நவப்பிரம்மாக்களைப்படைத்தாரன்றோ? அவர்களில் மரீசி என்னும் மகரிஷியின் மைந்தனாகிய காசிபன் என்பவன் தன் பிதாவின் சகோதரனாகிய தக்கனப் பிரஜாபதிக்கு அசிக்கினி யென்பவனிடம் பிறந்த அறுபது பெண்களிலொருத்தியாகிய அதிதியென்பவளை விவாகஞ்செய்து, அவனிடமாய்த்தாதுருமித்திரன், அரியமான், சக்கரன், வருணன், அமிசபகவன், தரணி, இருதுவன், விசுவாசன், பூஷன், சவித்திரன், துவஷ்டான், விஷ்ணு வென்னும் பன்னிருசூரியர்களைப் பெற்றான். இப்பன்னிருவர்களில், விசுவாசனென்னும் சூரியன்ருன் சூரியகுலத்திற் காதியாசன். இவன் முதல் சூரியகுலக்ஷத்திரியர்களும், சந்திரன் முதல் சந்திரகுலக்ஷத்திரியர்களுமுற்பத்தியானார்கள். இவ்விசுவாசனென்னும் சூரியனுக்குச் சரணியுவென்னும் பெண்ணிடம் வைவச்சுதமனுவும், இம்மனுவுக்கு இளையென்னும் பெண்ணும் பிறந்தார்கள். இவளைச்சந்திர புத்திரனாகிய புதன் மணந்து புருருவனைப் பெற்றான்.

புருருவச் சக்கரவர்த்தி சரித்திரம்.

அழகு பொருந்திய வழுதகதிரோனின் குலத்துதித்தவனாகிய இவன் சகல சாஸ்திரங்களையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து, அநேக யாகங்களைச் செய்து சக்கரவர்த்தி யென்னும் பட்டத்தைப் பெற்று, புலியும் பசுவுமோர்துறையினீர்பருகும் படியாயரசியற்றினான். இவன் முதல் சந்திரகுலத்தவர்க்குப் * பரவரென்னும் பரியாயநாம முண்டாயிற்று. இவனோர்நாள் தனது நந்தவனத் துலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது ஆடகலோகப் பெண்களிலொருத்தியாகிய ஊர்வசியென்பவள் மாலைப்பொழுது பலர்கொய்துவர இந்திரகாவிற்சூச் சென்றாள்.

அங்கு இவன்வருகைக்காக எதிர்பார்த் தொளித்திருந்த அசுரர்கள் இவனைத்தூராகிருதமாய்ப்பிடித்துத் தேரின்மேலேற்றிக்கொண்டு தங்களிருப்பிடத்திற்குச் செல்லுகையில் அவளளறுவதைச் செவியுற்றசக்கரவர்த்தி இதென்ன; ஆகாயத்திலசரீரிபுலம்புகின்றதே யென்றண்ணந்துபார்த்தான். அந்தரத்தில் வாயுவேகமாகச் செல்லும் இரதமொன்றில் அசுரர்கள் ஊர்வசியைப்பலாத்காரமாய்ச்சிறையெடுத்தே குவதையும், அவள் புலம்புவதையும் கண்ணுற்றுச் சக்கரவர்த்தி சாரதியை நோக்கி: ஓ சாரதி! இதென்ன அநீதி! இந்திரலோகசந்தரமங்கையாகிய ஊர்வசியையல்லோ வசுரர்கள் சிறைபிடித்தேகுகின்றார்கள். ஐயோ பாவம்! இவளை மீட்க வல்லவரொருவரும் ஆடகலோகத்திலையா? நல்லது சீக்கிரம் இரதத்தைக் கொண்டுவா வெனச்சொல்லி வாய்முடிமுன்னே சாரதியானவன்

விடுத்தம்.

*“ இன்ன புருருவ னாதியா யெங்குலத் தெவர்க்கும்
மன்னு பெளரவர் பரவராய்ப் பெயர்மரு வியதால்
அன்ன சந்திர குலத்தவரென்னுநா மத்தின்
பின்னு மிப்பெயர் பிசகறத் துலங்கிய வன்றே.”

என்று மகா-ரா-ா-ஸ்ரீ ம. ச. ஹென்றி லேயேன் இன்பகவிராயர் அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய “பரதவம்ச சரித்திர சங்க்ஷேபம்.” என்னும் நூலிலும், “பரவர்” என்பது “பெளரவர்” என்னும் வடமொழியின்றிரிப்பு என்று ஸ்ரீலஸ்ரீ சுமங்கலசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய “ஹித்தியாச் வருணாவ” என்னும் பிரபந்தத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

மனோவேகத்திலும் அதிவிவரவாய்ச் செல்லக்கூடிய திவ்ய இரத மொன்றைக் கொண்டு வந்து சக்கரவர்த்திக்கு முன்னே நிறுத்தினான். அதிலே அவனை நிக்கொண்டு, தேவர்களாலும் வெல்லுதற்கரிய அந்த வசராகனையிடுத்து, வில்லைவளைத்துக் கணைகளைத் தொடுத்து, ஊர்வசியை மீட்டு இந்திரலோகஞ்சென்று, தேவேந்திரனைக்கண்டு, ஓ தேவராஜேந்திரா! அக்கிரமபிரகந்த அசுரர்கள் சிறைபிடித்துச் சென்ற ஊர்வசியை இதோ மீட்டுவந்தேன். அவளை யொப்புக் கொள்ளுக வென்று சொல்லி வணங்கினான். ஊர்வசியின்பொருட்டு மனக்கிலேசங் கொண்டிருந்த இந்திரன் அவனைக்கண்டவுடனே ஆனந்தங்கொண்டு புருருவச் சக்கரவர்த்தியைப்பார்த்து: கயிலையங்கு ரிக்கிறைவனாகிய சிவபெருமானது திருமுடியின்மேல் என்றும் மங்காதொளிரும் வெண்மதிக்குலத்தோய்! நீ மகா பராக்கிரமசாலி. சத்தியம், தருமம், இராஜநீதி முதலிய சுபலட்சணங்களுன்னிடத்திற்குள் குடிகொண்டிருக்கின்றன. ஏனெனில்; இந்த ஊர்வசியை அசுரர்கள் சிறைபிடித்தேகுமுன் இவளென் சுவாதீனம். அசுரர்கள் வசம் சிறைப்பட்ட காலத்தில் இவளவ்வசுரர்கள் சுவாதீனம். அவ்வசுரர்களிடமிருந்து இவளை நீ சிறை மீட்டகாலத்திலிவளுனது சுவாதீனம். இது மனுதர்மசாஸ்திரத்தின்விதி. இதை நீ யறிந்திருந்தும் இவளையுனது சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்ளாது என்னிடத்திற்கொண்டு வந்த வுனது மேலானகுணத்தை யானென்னவென்று புகழுவேன்? உன்னைப்போலும் மன்னனிப்பூவில் பிறப்பதரிது. ஓ! சக்கரவர்த்தி! நீ இவ்வூர்வசியின்பொருட்டு அதிசிரமப்பட்டு இவளை அவ்வசுரர்களினின்று மீட்டதனால், நீ இவளையழைத்து உன்மனைக்கேகி சுகானுபோகக்களை யனுபவிக்கக்கடவாய் என்று சொல்லி, பின் ஊர்வசியைப் பார்த்து: ஓ பெண்ணே ஊர்வசி! நீ இந்தப் புருருவச் சக்கரவர்த்தியோடு பிரயாகாபுரிக்குச்சென்று அவன் மனமகிழும்படி யவனைக்கூடி ஓர் புத்திரனைப் பெற்று, அவனிடத்தொப்புவித்து யதாப்பிரகாரம் தெய்வலோகம்வந்து சேரென்று ஆக்ஞாபித்தான்.

தேவேந்திரனது கட்டளைப்பிரகாரம் புருருவச்சக்கரவர்த்தி ஊர்வசியையழைத்துக்கொண்டு தன்நகர்போய்ச்சேர்ந்து, இரதமும் மதனும்போலிருவருங் கூடிவாழுநாளில் ஆயு வென்னுமோர் புத்தி

ரன்தோன்ற, ஊர்வசி அப்புத்திரனைச் சக்கரவர்த்தியினிடத் தொப் புவித்துத் தேவேந்திரனது கற்பனைப்பிரகாரம் சுவர்க்கலோகத்திற் குச் சென்றார். புருருவச்சக்கரவர்த்தி தன்மகன் ஆயுவுக்கு மகுடத்தைச்சூட்டி அரியதவத்தைச் செய்து வீட்டையடைந்தான்.

ஆயுவென்னும் அரசன் சரித்திரம்.

ஆயுவென்பவன் தந்தையினு மெண்மடங்கதிகந் தர்மத்தைச் செய்து, நாகராஜன்மகளை மணந்து நகுஷன், சந்திரவிருத்தன், இரம்பன், இரசி, அநைரசு என்னும் ஐந்துமக்களைப் பெற்று, முதியோனாகியநகுஷனுக்குமுடியைச்சூட்டி, சர்வகாபியார்த்தங்களினின்றும் மனம்வெறுத்து, பூர்வகன்மவினையை நசிப்பித்து, தவம்செய்து புண்யலோகமடைய மனத்தைத் திடப்படுத்திச் சுகமே வனத்திற் குச் சென்றான்.

நகுஷராஜன் சரித்திரம்.

இந்த நகுஷனென்னுமரசன் நவகண்டங்களுக்கு மதிபதியாய் மகுடம்பூண்டு, அரசர்க்குரிய பஞ்சகுமுவினரோடுங்கூடி யரசியற்றி னூறு அசுவமேதயாகங்களைச் செய்து, சுவர்க்கத்திற் கிறைவனாகிய விந்திரனை யோடியொளிக்கும்படியாகத் துரத்திவிட்டு, தானிந்திரப் பட்டத்தைப்பெற்று வாழ்ந்துவருநாளில் யயாதி, சங்கியாதி, பிரயாதி யென்று மூன்று குமாரர்களைப் பெற்று, பழைய விந்திரனின் மனைவியைச் சேரக்கருதி முனீஸ்வரர்களாற் சமக்கப்பட்ட வோர் பல்லக்கிலேறிச் செல்லும் வழியில் அகத்தியமுனியின் சாபத்தாற் சர்ப்பமாயினான்.

யயாதிமகாராஜன் சரித்திரம்.

சுவர்க்கத்திற்கிறைவனாக விளங்கிய நகுஷராஜனின் சிரேஷ்ட புதல்வனாகிய யயாதியென்பவன் தன்பிதாவின் மகுடத்தைத்தாங்கி இம்மை, மறுமை யென்னு மிரண்டினது தன்மையையுமுணர்ந்து, அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நாற்பொருளையுந்தேர்ந்து

மெய்யானகடவுளினது திருவடியைமனத்திலிருத்தி, நாவல், இறவி, குசை, கிரவுஞ்சம், புட்கரம், தெங்கு, கழுகு என்னும் சப்ததீவுகளி லுள்ளோரும் மதிக்கும்படியாயரசியற்றிவருநாளிலோர்நாள் மந்திரி பிரதானி முதலிய உத்தியோகஸ்தர்கள் புடைசூழ மிருகவேட்டை யாட வனத்திற்குச் சென்றான்.

சன்மிஷ்டை தெய்வயாவண யென்னும் இரு பெண்களின் சரித்திரம்.

ஆடகலோகத்தார் கிடுகிடென நடுநடுங்கத்தக்க வாளாயுதத் தையுடைய அசுரர்குலத் தலைவனாகிய விடப்பன்மன்மகள் சன்மி ஷ்டையும், சக்கிராசாரியின்மகள் தெய்வயானையும் ஒருநாளீராடும் பொருட்டுத் தோழியர்களோடு பொற்றாமரைத் தடாகத்துக்குச் சென்று நீர்விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தவேளையில் சுழ ல்காற்றொன்று தோன்றிக் கரையின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த கண் னியர்களினுடையோயல்லாம் பந்துபோ லொன்றாகத்திரட்டியோர் மூலையிற் கொண்டுபோய் ஒதுக்கிவிட்டது. மங்கையர்கள் நீராட வந்து வெகுநேரமானதுகண்டு, தெய்வயானையைத்தவிர மற்றனைவ ருங் கரையிலேறி மூலையிலொதுங்கிக்கிடந்த வஸ்திரங்களில் தத்தங் கைகளிலகப்பட்டவைகளை ஒவ்வொருவரு மணிந்துகொள்ள இராஜ புத்திரியாகிய சன்மிஷ்டை குருகுமாரியாகிய தெய்வயானையின் வஸ்திரத்தையுடுத்திக்கொண்டாள். அப்பால் தெய்வயானை தீர்த் தமாடிக் கரையில்வந்தபோது தாதியர்கள் சன்மிஷ்டையின் துகிலை க்கொண்டுபோய் அவளுக்குக்கொடுக்க, அவளவ் வஸ்திரத்தைக்கண் ணைப் பார்த்துவிட்டு அது என்னதன்றே இதைவைத்துவிட்டு என் சொந்த ஆடையைக் கொண்டுவாருங்களென்று சொன்னாள். பாங் கியர்களாவனோ நோக்கி ஓ! அம்மணி! உமது ஆடையை நம்மிராஜகு மாரத்தியணிந்திருக்கின்றாள். ஆகையால் அவ்வம்மனுடையதுகிலை உமக்குக் கொண்டுவந்தோமென்று சொன்னார்கள். அதற்குள்ளாக அரசன் புத்திரியாகிய சன்மிஷ்டையும் சமீபத்தில் வந்து, தெய்வ யானையைப்பார்த்து ஓ குருகுமாரியே! சொற்பமாகியவுன்னுடையை

யானுடுத்திக்கொண்டு எனது விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரத்தையுள் க்குக்கொடுத்தேன். நீ அதைச் சந்தோஷமாயணிந்துகொள்ளென்று களங்கமில்லாமற் சொன்னான். அதற்குக் கபடநெஞ்சுடைய வஞ்சகர்களான ஆரியர்கள் குலத்துதித்த வேதியன் மகளான தெய்வயானை அரசகுமாரத்தியை நோக்கி ஓ சன்மிஷ்டாய்! நீ குபேரசம் பத்தையுடையவளாயினுமென்ன! கூத்திரியகுலத்தவள்தானே! உன் வஸ்திரம் உன்னுதற்கரிய விலையேறப்பெற்றதாயினும் நீ யுடுத்தியதை நானெனது கரங்களாற்றொடவும் நியாயமுண்டே? இல்லையென்றான். தெய்வயானையின் வாய்மொழிகளானவை மாசற்றசன்மிஷ்டையின் மனதைப் புண்படச்செய்தமையால் அவள் கோபமுற்று, என்னடிபேதாய்! உங்கள் குலத்தவர்கள் ஆயிரம் வீத்தைகளைக் கற்றவர்களாயினுமென்ன! எங்கள் குலத்தவர்களிடத்தில் கையேந்தி நிற்பவர்கள் தானே. முட்டிபுகும் பார்ப்பார்க்குலமென்ன அவ்வளவு மேன்மை! எங்கள் குலமென்ன தாழ்மை? சீச்சி போடி போவென்று வாயில்வந்தபடி யெல்லாமவளைத்தூற்றித் தாதி யர்களைக்கொண்டு தெய்வயானையைத்துக்கி ஓர் பாழுங்கினற்றில் போட்டுவிட்டுச் சன்மிஷ்டை பாங்கியர்களோடு அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

பாழுங்கினற்றில் தள்ளுண்ட பார்ப்பினி, அக்கினற்றருகில் முளைத்துப்படர்ந்து, கினற்றினுள்ளே தொங்கிக்கொண்டிருந்த கொடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, காமன் மனதைக் கலங்கச்செய்யும் திருநேத்திரங்களினின்றும் முத்தைப்போன்ற நீர்த்துளிகள் மத்த கத்தைப்போன்ற அவளிருமுலைகளின்மேல் சொட்டுச் சொட்டென விழுந்து இருமுலைகளின் நடுவிலருவியோடு மாப்போல் அவள் முலைகளுக்கிடையிலோட அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

**வனத்தில் வேட்டையாடச்சென்ற
யயாதிமகாராஜன்பாழுங்கினற்றினின்று
தெய்வயாவியை மீட்ட சரித்திரம்.**

மிருகவேட்டையாட வனத்திற்குச்சென்ற மதிசுலதிலகனாகிய யயாதிமகாராஜன் வேட்டையாடிக்களைத்துத் தாகவியை திர்த்துக்

கொள்ள நல்ல ஜலந்தேடித் தெய்வாஜினமாய்த் தெய்வயாணை விழுந்துகிடக்கும் பாழுங்கிணற்றருகில்வந்து அக்கிணற்றினுள்ளெட்டிப் பார்த்தான். அங்கே மின்னலைப்பழிக்கும் கார்திபொருந்திய ஓர் யௌவனப்பெண்ணைக்கண்டு வியப்புற்று, அவளைத் தன்னிருகாங்க களாற் பற்றிக் கரையின் மேலேற்றி, பின்னவளைப் பார்த்து ஒ பெண்ணே! நீயா? உன் பெயரென்ன வென்றுகேட்டான்.

தெய்வயாணை அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ மலை போன்ற புயத்தையுடைய மன்னனே! நான் அசுரர்குலகுருவாகிய சுக்கிராசாரியின் மகள். என்பெயர் தெய்வயாணை. அசுரர்குலத்தலைவனாகிய விடப்பன்மன்மகள் சன்மிஷ்டையோடு தீர்த்தமாடக் குளத்திற்கு வந்தபோது அவளது ஆடையைத்தொட யான்மறுத்ததினாலுண்டான பிணக்கினால் அவள் தோழியர்களைக்கொண்டு என்னைத் தூக்கி இரத்தப்பாழுங்கிணற்றிற் போட்டுவிட்டு அந்தப்புரத்திற்கே கினாள். நிற்குங்குலதிலகனாகிய நீர்என்னையிப்பாழுங்கிணற்றினின்று மீட்டிரகூழ்த்தீர். தாங்கள் என்மட்டிற் புரிந்த சகாயமஎன்றும் மறக்கத்தக்கதன்று என்றுசொல்லி அரசனிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு தனித்தவோர் சோலையையடைந்து, சன்மிஷ்டையின் கொடுஞ்செயலைநினைந்து நினைந்து மனதுருகிக்கொண்டிருந்தாள்.

இங்கே தெய்வயாணை தனித்துப் புலம்பிக்கொண்டிருப்பதை விடப்பன்மனுடைய இரதசாரதிகளிடமிருவன் அசுவத்திற்குப் புல்வெட்ட வந்தவிடத்திற்கண்டு, அவள் அங்நளம் தனித்துப் புலம்பிக்கொண்டிருக்குங் காரணத்தை ஆதியோடந்தமாக விசாரித்தறிந்து, சுக்கிராசாரியினிடம்போய்ச் சொல்ல, அவன் உடனே மகளிருக்கும் மாஞ்சோலையையடைந்து மகனைக்கண்டு, ஓ, அம்மணி! உனக்கெய்திய துன்பமென்னோ வென, அவள் நடந்த விருத்தாந்தமத்தனையும் ஆதியோடந்தமாகத் தந்தைக்குச்சொல்லிப்பின்னும் சொல்லுகிறாள்: என்பிதாவே! நமது அருமை, பெருமையை அறியாத விர்த விடப்பன்மனையடுத்துத் தினம் பதினாயிரம் பொன் சம்பாதித்துக் காலத்தைக் கழிப்பதைவிட, நமது அருமை, பெருமை தெரிந்த அரசர்களைபடுத்துச் சொற்பஜீவனம்செய்து, காலத்தைக் கண்யமாகக் கழிப்பதே மேல். ஆகையால்; இனி அரைநாழிகைப்

பொழுதாகிலும் அற்பனாகிய விடப்பன்மனிடத்தில் நாம்தாமதிக்க லாகாது என்று கூறினான்.

சுக்கிராசாரி தன்மகளுக்கு ஆறுதலான வார்த்தைகளைச் சொ ல்வி அவன்மனத்தைத்தேற்றி, பின்மகளைப்பார்த்து: என்கண்ணே! நீயும்சிறுபெண், சன்மிஷ்டையும் சிறுபெண், உங்களிருவருக்கு முண்டான சச்சரவினால் யான் தயாளகுணசீலனாகியவிடப்பன்மனை வெறுக்கவென்ன நியாயமிருக்கின்றது? நீ சொல்லுவது பெரும் பிசகு. ஆகையால், அவ்வண்ணம் செய்வது கூடாது; என்றாலும் உன்னைக்கொல்லவெண்ணிய சன்மிஷ்டைக்கும், அவள் தோழியர் களுக்கும் நல்லபுத்தி புகட்டு விக்கிறேனென்று சொல்லி அவ்விடத் திற்றானே யோராச்சிரமத்தை யுண்டுபண்ணி மகளோடு அங்கே வாசம் பண்ணினான்.

சன்மிஷ்டை தன்தாதி யர்களோடு தெய்வயாவினக் கூழியப்பெண்களான சரித்திரம்.

இப்படிச் சிலதினங்கள் சென்றபின் ஓர் நாள் விடப்பன்மன் தன் சபைக்குச் சுக்கிராசாரி வராததைக்கண்டு விசாரணைசெய்து காரணத்தைச் சாரதியின் வாய்மொழிகளாலறிந்து, கவலை கொண்டு சுக்கிராசாரி யிருக்குஞ் சோலையிற் சென்று, அவனைக்கண்டு சாஷ்ட டாங்க தெண்டனிட்டுச்சுவாமீ! யான் அதிவல்லமையோடு அரசி யற்றிவருவது தங்களது கடாட்சத்தினாலன்றோ? தேவரீர் இங்கு ற்ற செய்தியை என் சாரதியின் வாய்ப்பிறப்பாலறிந்து மிகு கவலை கொண்டேன். ஒ சுவாமீ! என் மகன்புரிந்தகுற்றத்தைமன்னித்துத் தாங்கள் தங்களது செல்வக் குமாரத்தியோடு என் நகருக்கெழுந் தருளவேண்டுமென்று மன்றாடினான்.

சுக்கிராசாரி அரசனுக்கு அநேக ஆசீர்வசனங்கள் கூறியபின் அரசனை நோக்கி: மன்னு! உன்னிடத்தில் எனக்குக்கிஞ்சித்தே னும் மனவருத்தங் கிடையாது. என் மகளிடத்தில் கேட்டுக்கொ ள்ளென்று கண்சாடை காட்ட, இறைவனும் அவ்வாறே தெய்

வயாணையினண்டையிற் சென்று அவரை வணங்கி, ஓ அம்மா! அறியாச் சிறுமியாகிய சன்மிஷ்டை செய்த குற்றத்தைக் கூழ்மித்தல் வேண்டுமென்று மன்றாடினான். அப்போது தெய்வயாணை அரசனை நோக்கி: அசுரர்கள் குலத்தலைவனே! உன்மகள் சன்மிஷ்டையும் அவள்தோழியர்களும் எனக்குச்செய்த கொடுமை கூழ்மிக்கத்தக்கதன்று. ஓ, இறைவனே! அனர்கள் எனக்கும் புரிந்தகொரோச்செய்கையை நினைக்குந்தோறும் என்னிதயம் நடுங்குகின்றது. நல்லது போனதுபோகட்டும். யானும், எனது பிதாவும் உனது நகருக்கெழுந்தருளவேண்டுமாயின் நான் சொல்லுவதைக்கேள். அதாவது உன் குமாரத்தியும், அவள் பாங்கியர்களும் எனக்குச்செய்த அநீதியின் பொருட்டு அவர்களெல்லோரையும் பணிப்பெண்களாக்குவேனென்று சத்தியத்தைச்செய். அப்படி உனக்குச் சத்தியத்தைச்செய்யப்பிரியமில்லாத பட்சத்தில் வந்தவழியே சென்று உனது நகர்போய்ச் சேரென்று கடுகடுத்துக் கூறினான். அரசனும் அவள் விரும்பியவாரே சத்தியத்தைச்செய்து, அவர்களிருவரையும் மழைத்துக் கொண்டு, நகரையடைந்து தன் மகள் சன்மிஷ்டையையும், அவள் பாங்கியர்களையும் அழைப்பித்து, நீங்கள் குருபுத்திரியாகிய தெய்வயாணைக்குச் செய்த துரோகத்தின்பொருட்டு இன்றுமுதல் அவளுக்குழியப்பெண்களாகக் கடவீர்கள் என்று சொல்லி, அவர்களைக் சக்கிராசாரியின் மகளோடனுப்பி வைத்தான். அன்றுமுதல் சன்மிஷ்டையும், அவள் தாதியர்களும் தெய்வயாணைக் கூழியப்பெண்களானார்கள். தெய்வயாணை குளிர்ச்சி பொருந்திய திங்கள் குலதிலகனாகிய யயாதி மகமாத்ஜனின் தயாள குணத்தையும், அவனது அழகையும் ஒருகூடிப் பொழுதாகிலும் மறந்தவ் எல்லள்.

யயாதிமகராஜன் தெய்வயாணையை

மணம்புரிந்த கரித்திரம்.

சங்கமீபோன்ற சுழுத்தினையுடைய சன்மிஷ்டையும், தேனொழுமும் மலர்மலை சூடிய நெடிய கூந்தலையுடைய தெய்வயாணையும், ஒல்லிய இடைபினையுடைய அவளுடைய தாதியர்கள் புடைசூழ, ஓர் கான் நந்தவனத்திற்குச் சென்று, சுகந்த பரிமள் மிகுந்த மலர்களைக்

கொய்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தவேளையில் மதி குல மன்னனாகிய யயாதிமகாராஜன் அவ்வன விளைதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு கன்னியர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கு மிடத்திற்குச் சென்று, அவர்களைக்கண்டு, இவர்களார்? தெய்வஸ்திரீகளோ! நாக கன்னியர்களோ! அல்லது பூமாதர்கள் தானோ வென்று ஆலோசித்துக்கொண்டு நின்றான். அல்லும்பகலும் அவனையே மனத்திற்கியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் தெய்வயானை, திடீரென அங்கு வந்தெய்திய யயாதிமகாராஜனைக் கண்டு, சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம்போல மனம் பூரிக்க, அரசனைச் சேவித்து, அவனது அழகிய கன்னங்களில் முத்தமிடும் பாவனையாக மலர்களை முகூர்த்துகொண்டு அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்றாள்.

முத்தைப்போன்ற அழகிய பற்களையுடைய தெய்வயானையை யும், சந்திரவிம்பம்போன்ற வதனத்தையுடைய சன்மிஷ்டையையும், அன்னத்தைப் பழிக்கும் அழகிய நடையிரையுடைய தோழியர்களை யுங் கண்டு வியப்புற்ற வேந்தன், தன்னைவந்து வணங்கிய பெண்ணைநோக்கி ஆரணங்கே! நீயா? உன் பெயரென்ன? ஆகாயத்தில் சந்திரனைத் தாரைககள் சூழ்ந்து நிற்குமாப்போல் உன்னைப் புடை சூழ்ந்து நிற்குமிக்கன்னியர்களார் என்றுகேட்டான்.

அப்போது தெய்வயானை அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகிறாள்: ஓ சத்தியந்தவரூத சந்திரகுல திலகனே! நான் அசுமர் குருவாகிய சுக்கிராசாரியின் மகள். என் பெயர் தெய்வயானை. இதோ நிற்கின்றவன் அசுமர்குலத்தலைவனாகிய விடப்பன்மன் மகள் சன்மிஷ்டை. மற்றவர்கள் அவளுடைய பாங்கியர்கள். சிறிதுகாலத்திற்கு முன் நானிச் சன்மிஷ்டையுடன் அவள் பாங்கியர்கள் புடை சூழ்த்தாமரைத் தடாகத்திற்குச் சென்று தீர்த்தமாடி வெளியில் வந்தபோது ண்டான பிணக்கினாலிவ ளென்னையோர் பாழுங்கினத்திறற்றள்ளிச் செல்ல, திங்கள் குலதிலகனாகிய நீர் என்னை யப்பாழுங் கினத்திறி ன்றிரகித்ததுமக்கு இன்னமும் ஞாபகமிருக்கலாம். சன்மிஷ்டை எனக்கிழைத்த திங்கின்பொருட்டு இப்பொழுது அவளும், அவள் தாதி யர்களும், எனக்கூழியப் பெண்களானார்கள். ஓ பரவை சூழுவகையாளும் பார்த்திபனே! உமது அடியாளாகிய யான் பாழுங்கினை

ற்றினின்றாயிர் தப்பிப் பிழைத்ததும், தேவலோகத்தார் நடுநடுங்கத் தக்க வாளாயுதத்தையுடைய பராக்கிரம சிங்கனாகிய விடப்பன்மன் மகள் சன்மிஷ்டை யென்பவள் அவள் தாதியர்களோடு எனக்கூழியப் பெண்களானதும், உமது கிருபையினாலன்றோ? ஒளிபொருந்திய வாளாயுதத்தையுடைய வள்ளலே! அன்று நீரென்னையந்தப் பாழுங்கிணற்றினின்று கரையிற்சேர்த்து மகிழ்வித்ததுபோல் இன்று என்னை மணம்புரிந்து சதா ஆதரிக்கவேண்டுமென்று வணங்குகுள்.

இந்திரகாவிற் கொப்பாகிய ஆந்த நந்தவனத்தினழகையும், வாசனைபொருந்திய மலர்களினின்றொழும் நற்கந்தத்தைக் சூளிர்ச்சி பொருந்திய தென்றற்காற்றானது நிறையவுண்டு நாற்றிசையிலும் பரப்புவதையும், மலர்களிலே நின்றொழுங்குந்தேனை வண்டுகளுண்டு இனிய கீதங்கள் பாடுவதையும், இந்திர தனுவைப்போல் பலவாண் பட்டாடைகளை யணிந்து மங்கையர்கள் உலாவுவதையுங் கண்டு, காமமுற்ற அரசன் தெய்வயானையின் வாய்மொழிகளைக் கேட்டு, கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்ததென மகிழ்ந்து, அவள் மனதைச் சோதிக்கக் கருதி, காமமென்னுங் கரியை ஞானமென்னு மங்குசத்தாலடக்கிச் சொல்லுகுறன். ஓ பெண்ணே தெய்வயானை! நானோர் கூத்தரிய குலத்தவன். நீயோர் பிராமணகுலத்தவன். கூத்திரியன் பிரம்மகுலப் பெண்ணே விவாகஞ்செய்வது மனுதர்ம சாஸ்திரத்திற்கு விரோதம். ஆகையால் நீ அவ்வெண்ணத்தையறவே துறந்துவிடென்று சொன்னான்.

என்றுங் குன்றாத கீர்த்தி வாய்ந்த சந்திரகுல திலகனாகிய யயாதிமகாராஜனை எப்போது காண்பேன் என்னாவதை, தீர்ப்பே னென்று அல்லும், பகலும் அதே எண்ணத்தோடு தன் குலதெய்வத்தைப் பூஜித்துவந்த தெய்வயானை, அரசன் சொன்னசொல்லைக் கேட்டு, இடியோசை கேட்ட சர்ப்பம்போல மனம் பதைபதைத்துத் துடிதுடிக்க, ஆதெய்வமே! இலவுகாத்த கிளிபோவானேனே! நான் செய்த பூஜையின் பலனெல்லாம் வியர்த்தமாயிற்றே! என்று புலம்பி அப்பால், தன் மனதைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, நாம் நமதுகருத்தை அரசனுக்குத் தெரிவித்து இன்னமும் மன்றாடுவோம். அதன்மேல் தெய்வசித்தம் போலாகிறதென்று தேறி, இறைவனை நோக்

கிச் சொல்லுகிறாள். ஓ, மன்மத கணைகளால் மயங்கித் தியங்கு மங்கையர்களின் கொங்கைகளூழ்ந்த லீலைபுரிய வல்லகோமானே! நீர் மனுசாஸ்திரவிதிப்படி அரசியற்று மரசனென்று பெரியோர்கள் சொல்லக்கேள்வியுற்றேன். சங்கு, முத்து, பவளமுதலியவற்றை நிரை நிரையாய்க்கொண்ட குளிர்ச்சிபொருந்திய நெடிய சமுத்திரத்தை யாடையாய்ப் புனைந்த புண்ய நாவலர் தீவைப் புரையடிப் புரக்கும் பெருமானே! அறம் முப்பத்திரண்டினுள் பெண்போக மொன்றல்லவோ? பேதையாகிய யான் அப்போகத்தை விரும்பினால் பெருமானாகிய நீர் எனக்கதை யளிப்பது கடமையன்றோ? வாளைப் பிடித்து வடுவேறிய கரத்தையுடைய வள்ளலே! நீர் இவைகளையெல்லாம் நன்கறிந்திருந்தும் ஒன்றுமறியாதவரைப்போல் விடையளிப்பதுமது குன்றாத நீதிக்கொக்குமோ? ஓ, மலைபோன்ற புயத்தையுடைய மன்னனே! கைகிறைந்த பொன்னிலுங் கண்ணிறைந்த கணவனே மேலெனக் கருதுகின்ற பேதையர்களுள் பேதையாகிய யான் ராஜபோகத்தை விரும்புகின்றேன் ஆகையால் நீரேனக்கதையளிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள்.

காமன்கணைகளிலுங் கூர்மைபொருந்திய தெய்வயானையின் வாய்மொழிகளைக் கேட்டுத் தேனில்விழுந்த ஈயைப்போற்றியங்கிய மன்னன் தெய்வயானையைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ, தேமற்படர்ந்து பருத்த திருஸ்தன்யங்கனையுடைய கோதாய்! நீ பெரும் பேதாய். காந்தள்மலர்போன்ற திருக்கரங்களை யுடையமானே அறம் முப்பத்திரண்டினுள் பெண்போகமொன்றெனப் புகன்றனையே, அஃதுண்மைதான். கவனி. ஆதியில் எங்கள் ஜாதித்தலைவனாகிய சந்திரன், பிரகஸ்பதியின் மனைவியாகிய தாரையென்பவள் விரும்பிய பெண்போகமென்னும் தர்மத்தைச்செய்து, புல்லும் பூமி யுமுள்ளவரையில் குருத்துரோகி யென்னும் பொல்லாத பெயருக்குள்ளான சரித்திரத்தை நீ யறியாயோ என்றான்.

அதற்குத் தெய்வயானை புன்முறுவல்கொண்டு அரசனைநோக்கி ஓ மலை நிலை குலையினும் மனநிலைகுலையாத மதிசுலமன்னனே! உமது பிதா மகனாகிய அந்தச்சந்திரனென்னுமரசன் பிரகஸ்பதிக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட தாரையென்னுந் தையலைத்தழுவியதாலன்றோ பழிமொ

ழிக்காளானான். நானே இன்னுமொரு புருஷனுக்காவது வாழ்க்கைப்பட்டவளல்லனே? நீவிர் என்னை யெனது பிதாவினனுமதியின் மேல் மணஞ் செய்துகொள்வீராயின் உலகினரும்மைப் புகழ்வரே யன்றி இகழாரென்றாள். தெய்வயானையின் வாய்மொழிகளைக்கேட்ட அரசன் புன்னகைபுரிந்து பின்னும் சொல்லுகிறான்: பாலொத்த மொழியையும், வேலொத்த விழியையுமுடைய பாவாய்! அன்று கூத்திரியகுலப் பெண்ணாகிய சன்மிஷ்டையி னுடையைத்தொடுவதற்கஞ்சிப் பின்வாங்கிய நீ, இன்று என்னை மணஞ்செய்யத் துணிந்து முன்வந்ததெங்ஙனமெனவினவினான்.

ஆரியர்குலத்துதித்த வேதியன் மகளாகிய தெய்வயானை அழகொழுகும் அரசனின் திருவதனத்தைச் சற்றுநேரம் உற்றுநோக்கியபின் சொல்லுகிறான்: ஓ, என்மனதைக் கொள்ளுகொள்ளவந்த கோமானே! பகைவர் நடுங்குகின்ற வேலாபுதத்தைப் பிடித்துக்காய்ப்பேறிய கரங்களால் என்றென்னைத் தொட்டிரோ, அன்றுமுதற்கொண்டேயான் கூத்திரியபெருமானாகிய வும்மை மணஞ்செய்யக் கருதி முன்னே வந்தேன். சன்மிஷ்டையின் சரித்திரம் அதற்கு முந்தியதாகையால் அதைக் கவனிக்கத்தேவையிலையென்றுசொன்னான்.

வெற்றிமாலையணிந்த யயாதிமகாராஜனுனவன் தெய்வயானையின்மனதை நன்றுபச்சோதித்தறிந்தபின் அவனைநோக்கி: ஓ, பூரண சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடையபெண்ணே! நீவிரும்பியவாறே நானுன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளத் தடையொன்றுமில்லை, ஆனால் உன் பிதாவினது அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய தவசியம். ஆகையால் காலதாமதமன்றி உன்தந்தையின் உத்தரவைப்பெற்றுக்கொள்ளென்றான்.

தெய்வயானை அரசனது அந்தமாகிய மொழியைக் கேட்டுச் சந்தோஷமுற்று, அவனது ஆக்கனைப் பிரகாரம் தன் பிதாவினிடத்தில் உத்தரவைப் பெற்றுக்கொள்ள வெண்ணிச் சுக்கிராசாரியையழைத்துவரும்படி தாதியர்களை யனுப்பினான். பாங்கியர்கள் தெய்வயானையின் கட்டளைப்பிரகாரம் அசுரர்குலகுருவாகிய சுக்கிராசாரியை யழைத்துவந்தார்கள். அப்போதுதெய்வயானை தன்பிதாவை

வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓ, அசுரர்குலத்தாருடைய ஆசாரத்திற் குரிய என் பிதாவே! இதோ உம்மெதிரில் நிற்கின்றாரே இவர்தான் நூறுபாகங்களைச் செய்து, ஆடகலோத்திறைவனை யோடியொளிக் கச்செய்து, இந்திரபட்டத்தைப்பெற்ற நகுஷமகாராஜனிற்புத்திரர். புருருவச்சக்கரவர்த்தியால் பரவர் என்று பரியாயநாமம்பெற்ற பார் த்திபர்கோத்திரத்தின் நிகழ்காலத்தரசர். கொலை, களவு, காமம், சூது, வாது, அக்கிரமமுதலியவற்றை யறவே துறந்த துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டானுக்கிரகர். வெற்றிபொருந்திய வேலாயுதத்தையுடையவர். உமது குமாரத்தியாகிய என்னை முந்த முந்தும் கைதொட்டவர். தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரினை ததையுமிரகஷிக்கும் மன்னுதிமன்னர். மகாவுத்தமர். இவரையான் மணம்புரிய அனுமதி தரவேண்டுமென் றுமன்றாடினான்.

சுக்கிராசாரி தன் குமாரத்தியினுடைய சாதகத்தைக்கணித்து, இவன் மதிசுலமன்னனுக்கே மனையாளாவாளென முன்னமேயுணர்ந் தவனாகையால் மசிழ்ந்து, மகளைப்பார்த்து: ஓ, என் கண்ணே! உன் சாதகமும் அவ்வாறே யிருக்கின்றமையால், நீஉன்னெண்ணப்படியே திங்களங்குலதிலகனை பணஞ்செய்துகொள்ளத் தடையொன்றுமில்லை யென்றுசொல்வீ, மகள் கையைப் பிடித்து மன்னனதுகரத்திலவைத் துத் தாரைவார்த்து, நீவிர் இருவரும் இமயமாதும், இறைவனும் போல் நீடு வாழ்க்கடவீர்களென்று வாழ்த்தி, விடைபெற்றுத் தன் னிருப்பிடத்திற்கேகினான்.

புஜபலபராக்கிரமனாகிய யயாதிமகாராஜனுனவன் தெய்வயா னையையும் அவன் பணிப்பெண்களை யு மழைத்துக்கொண்டு தன்கக ருக்குச்சென்று, அசுரர்குலத் தலைவனாகிய விடப்பன்மன் மகள் சன்மிஷ்டைக்கு ஓர் மாளிகையை யுதவி, அசுரர் குலகுருவாகிய சுக்கிராசாரியின் மகள் தெய்வயானையோடு மற்றோர் விசித்திர மண் டபத்தில் வாசம்பண்ணினான்.

யயாதிமகாராஜன் சுக்கிராசாரியின் சாப த்தையேற்ற சரித்திரம்.

இன்றுவீன்குலத்துதித்த இறைவனாகிய யயாதிமகாராஜன் அசு ரர் குலகுருவாகிய சுக்கிராசாரியின்மகள் தெய்வயானையினிடமாய்

யது, துர்வசு என்னும் இருகுமாதர்களையும், தெய்வயானையறியாமல் அசுரர்குலத்தலைவனாகிய விடப்பன்மன்மகள் சன்மிஷ்டையினிடமாகத் துர்க்காயு, அன்னு, பூரு என்னும் மூன்று மைந்தர்களையும் பெற்றான்.

கார்மேகம்போன்ற கரிய கூந்தலையுடைய தெய்வயானை யோர் நான் தண்மதிக்குலத் தலைவனோடு வசந்தமண்டபத்தின் மேலுப் பரிகையில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது, தெருவிச் விளையாடிக்கொண்டிருந்த சன்மிஷ்டையின் மைந்தர்களைக்கண்டு, இச்சிறுவர்கள் ளார்? நம் கணவனுடைய சாயலாகவிருக்கின்றார்களே! ஒருவேளை இவர்கள் நம் புருஷனுக்குப் பிறந்தவர்களாக விருப்பார்களோ! வென்று சந்தேகித்து, அரசனேனோக்கி; ஓ, உலகுபுகழ் காவலனாகிய என் காதலனே! அதோ வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்குஞ் சிறுவர்களாரென்று வினவினாள்.

சோமகுலசேகரன் சற்றுநேரம் அச்சிறுவர்களை யுற்றுநோக்கியபின், ஒகோ! இன்று மோசம்வந்ததேயென்று மனதிலெண்ணி உண்மையைத் தெரிவித்தால் தெய்வயானை நிர்திப்பாளோ யென்றஞ்சு, அச்சிறுவர்களை யறியேனென்றான்.

அப்பால் தெய்வயானை தாதியர்களைக்கொண்டு அச்சிறுவர்களை யடைத்து, அவர்களைநோக்கி: ஓ, முச்சுடருக் கொப்பாகிய புத்திரர்கள்! நீங்களார்? உங்கள் பெயரென்ன? என்று கேட்டாள்.

தெய்வயானையின் வினவுக்கு மூவரில் முதியோனாகிய துர்க்காயு என்பவன் பின்வருமாறு விடையளிக்கலானான். அஃதெவ்வாறெனின், ஓ, அம்மா! நாங்கள் மூவரும் திங்கள் குலதிலகனாகிய யயாதி மகாராஜனுக்கு, அசுரர்குலத்தலைவனாகிய விடப்பன்மனுடையமகள் சன்மிஷ்டையின்பாற் பிறந்தவர்கள். என்பெயர் துர்க்காயு, என்பின்னோன்பெயர் அன்னு, அவனுக்கிளையவன் பூரு என்று விடைகூறினான்.

தெய்வயானை சிறுவர்களுக்கு உத்தரவுகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, பொன்முடிசூடிய மன்னாதிமன்னர்களெல்லாம் நித்தம் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்குவதால் தேய்ந்த பாதங்களையுடைய யயாதிமகா

ராஜனேநோக்கி: ஓ, மன்னனே! சந்திரகுல சிம்மாசனாதி பதியாகிய ராஜாதிராஜனுக்குரிய மனையாளானேனென்றும், சந்திர, சூரியனைப் போலிரு புத்திரர்களைப் பெற்றேனென்றும், இனிச் சந்திரநாடு என் மைந்தர்களுக்குச் சொந்தமென்றுமெண்ணி, எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தேனே! ஓ, இறைவனே! என்னையறியாமல் என்னுழியப் பெண்ணைக் கூடி மூன்று புத்திரர்களைப் பெற்று, அவர்களையும் என் மக்களது சொத்துக்குப் பங்காளிகளாக்கிவைத்தாயே; ஓ தெய்வமே இவ்வநீதியை யாரிடத்திற் சொல்லுவேனென்று மூர்ச்சையாகக் கீழேவிழுந்தாள்.

புலியையாளும் மன்னனேறவி மூர்ச்சித்துப் பூமியில் விழுந்தவுடனே அவள் தோழியர்கள் அவளுக்குச் செய்யவேண்டிய ஆசார உபசாரங்களைச் செய்து மயக்கத்தைத்தெளிவித்தபின் தெய்வயானை தாதியர்களைக்கொண்டு தன் தந்தையாகிய சுக்கிராசாரியைத் தருவித்து, நடந்த விருத்தாந்த மனைத்தையும் அவனுக்குச் சொல்லி அழுதாள்.

சுக்கிராசாரி மகளது துக்கத்தைக்கண்டு மனதுருகி, அரசனது அடாத செய்கைக்காகக் கோபமுற்று, கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்க இறைவனைச் சற்றுநேரமுற்றுநோக்கியபின் சொல்லுகிறான், “ஓ, யயாதி! நீ செய்த அடாத செய்கையின்பொருட்டு வார்த்திகத் தையடையக்கடவாய்” என்று சபித்தான். அப்போது அரசன் மனவருத்தமுற்றுச் சுக்கிராசாரியின் பாதங்களில் விழுந்து, தான் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுமென்று மன்றாடினான். சுக்கிராசாரி அவனது வேண்டுகோளிற்கிரங்கி மன்னனைநோக்கி: ஓ, இறைவனே! உன்மைந்தர்களனைவரும் வாலிபதிசையை யடையுமளவும் நீ கிழத்தன்மையை யனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். அவர்களெல்லோரும் யௌவனதிசையைடைந்தபின், நீ உன்னுடைய முதுமையை யவர்களிலொருவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அவனினமையைப்பெற்று வாழக்கடவாய். உனக்கிஷ்டமானபோது மீண்டும் உன் யௌவனத்தை யவனுக்களித்து வார்த்திகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

பார்ப்பானின் சாபத்திற்குள்ளான பார்த்திபர்கோத்திரத்தோன் றலாகிய யயாதிமகாராஜனுக்கு நரை, திரையுண்டாகி இருமல்வா

திக்க, வாயில்தின்று குழ, குழுவென வொழுகிய கோழைகளானவை, வைரமணிபூணும் வஜ்ரமாபின்மேல் வறிந்தோட, நெடியகடல்கு! மூலகையோர் குடையின்கீழானும் வேந்தன் மனச்சோர்வுற்று, மஞ்சத்திற்பரப்பிய பஞ்சணையின்மீது சாய்ந்து சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். சந்திரநாட்டுக்குடிகள் அரசனுக்கு வார்த்திக். மெய்தியதைக் கேள்வியுற்று, இறைவனுக்கு நல்ல சுகத்தையளிக்கும்படி தத்தங்குல தெய்வங்களுக்கு நித்ய நைவேத்ய பூஜாமாதனை. களை நடத்தி வந்தார்கள்.

யயாதிமகாராஜன் தன் கருத்திந்கிணங்காத மைந்தர்களைச் சபித்தகற்றிவிட்டு, தன் வேண்டுகோளிற்கிணங்கிய

பூருவை யாசீர்வதித்து அரசனாக.

ஆசனமேற்றிய சரித்திரம்.

இவ்வண்ணம் சிலவருஷங்கள் சென்றபின் ஓர்நாள் யயாதிமகாராஜனைவன் மைந்தர்களைவரும் வாலிபதிசை யடைந்ததைக், கண்டு சந்தோஷமுற்று, அவர்களையழைத்து என்னருமைக்கண்மணிகார்! உங்கள் தந்தையாகிய யான் இன்னுமோராயிரம் வருஷம் இப்புவிபில் உயிரோடிருக்க விரும்புகிறேன். ஆகையால் உங்களிலொருவன் உங்கள் மாதா மகனாகிய சக்கிராசாரியினால் எனக்கெய்திய வார்த்திகத்தை யேற்றுக்கொண்டு, யௌவனத்தை யளிக்க வேண்டுமென்று மன்றாடினான். அரசனுடைய வேண்டுகோளிற்கு, யது, தூர்வசு, தூர்க்காயு, அன்னு வென்னும் நான்கு மைந்தர்களும் இணங்கினார்களில்லை. ஆனால் கடைப்பட்டோனாகிய பூரு என்பவன் தந்தையின் மன்றாட்டிற்கிசைந்து, தன்னிளமையை அரசனுக்குக் கொடுத்து, அடிவனது முதுமையைத் தான் பெற்றுக்கொண்டான்.

பூருவின்து யௌவனத்தைப் பெற்ற யயாதிமகாராஜனைவன் மகிழ்ந்து, பூருவை வாழ்த்தி, மற்றவர்களைத் தாழ்த்தி, சிரேஷ்டனாகிய யதுவைநோக்கி: யது! நீ என் சிரேஷ்டபுத்திரனாகியிருந்தும் என்குஷ்டத்தை நிவிர்த்திக்கக் கொஞ்சமு மிணங்கினாயில்லை. ஆகையால் நீ உன்னுடைய சிரேஷ்ட சுதந்தரமத்தனையுமிழ்ந்து,

என்னிராஜ்யத்தினின் தப்புறப்படக் கடவாய். உன் சந்ததியார் பாதவர்களென்னும் நாமத்தைப்பெற்று, மது (பால்) விற்று ஜீவனம் பண்ணக்கடவார்கள். நீ அந்தபாதவகுலத்தவர்க் கரசனாயிருக்கக்கடவாயென்றும், இரண்டாவது குமாரனாகிய தூர்வசவைப் பார்த்து: தூர்வச! நீ இந்நாட்டை நீத்துத் தென்னாட்டையடைந்து, தென்னவனென்னும் பெயரைப்பெற்று வாழக்கடவாய். உன் சந்ததியார் அங்கே மீனைப்பிடித்து விற்று ஜீவனம் பண்ணக்கடவார்கள். நீ அம்மீனவர்களுக்கு இறைவனாயிருக்கக் கடவாயென்றும், மூன்றாவது குமாரனாகிய தூர்க்காயுவை நோக்கி: தூர்க்காயு! நீ இந்நாட்டை விட்டுக் காட்டிற்குச் சென்று காந்தாரகனென்னும் நாமத்தைப் பெற்று வசிக்கக்கடவாய். அங்கே உனது சந்ததியார் வேட்டையாடி ஜீவனம் பண்ணக்கடவார்கள். நீ அந்த வேடுவ வம்சத்தவர்க்கு அதிபனாயிருக்கக் கடவாயென்றும், நான்காவது குமாரனாகிய அன்னுவைப்பார்த்து: அன்னு! நீயுமுன் மூத்தசகோதரர்களைப்போல் என்னிராஜ்யத்தினின் தப்புறப்படக்கடவாய். உன் சந்ததியார் புதியராஜ்யங்களையுண்டுபண்ணி அவைகளில் வாசம்பண்ணக்கடவார்கள். நீ இவர்களுக்கு நிருபனாயிருக்கக்கடவாயென்றும் சபித்தகற்றிவிட்டு, தருமவிரோத மின்றித்தக்க காலங்களில் தனக்கிஷ்டமான படி சகல போகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு செங்கோலையும் செவ்வையாகச் செலுத்திவந்தான்.

காம போகங்களானவை நானுக்கு நான் மிக இனிமையாகவே அரசனுக்குத்தோன்றினமையால், காம சுகத்திற்கு ஓர் முடிவில்லை யென அவன் ஆயிரம் வருஷ அனுபவத்தாலறிந்து, பூருவையழைத்து, தான் முன் அவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட யௌவனத்தையவனுக்குக் கொடுத்துத், தான் முதுமையைப்பெற்று, அவனை ஆசனத்திலேற்றி மகுடத்தைச் சூட்டிவைத்துவிட்டு தவத்தைச் செய்து வீட்டைய எண்ணி வனத்திற்குச்சென்றான்.

பூருவென்னுமரசன் கேகய இறைவனின் புதல்வியான கௌசலை யை மணந்து சந்திரநாட்டுக்குடிகளுக்கோர் குறைவும் வராமல் பாதுகாத்துவந்தான்.

தூர்வசுவின் சரித்திரம்.

ய்யாதி மகாராஜனுக்குத் தெய்வயானையின்பா லுதித்த இரண்டாவது புத்திரனாகிய தூர்வசு என்பவன், தன் தந்தையின் கற்பனைப் பிரகாரம் தன் சுற்றத்தாரோடு தென்னாட்டை வந்தடைந்து, தாம்பிரவருணி நதியோரத்தில் கொற்கை பென்னு மோங்கரை ஸ்தாபித்துத்தென்னவனென்னும் பெயருற்றுச் செங்கோல்செலுத்திவந்தான். இவன் முதல் சந்திரகுலத்தவராகிய பரவருக்குத் தென்னவரென்றும், இவர்கள் மீனைப்பிடித்து ஜீவனம் பண்ணின மையால் மீனவரென்றும், இக்குலத்தலைவனுக்கு மீனவர்கோரென்றும் பெயர்வழங்கலாயிற்று. இந்தத் தூர்வசுஎன்னும் தென்னவனுக்கு வன்னியும், வன்னிக்கு பார்க்கனும், பார்க்கனுக்கு திறையீசானனும், திறையீசானனுக்கு கரந்தைமனும், கரந்தைமனுக்கு அண்டதீரனும், அண்டதீரனுக்கு சேம, சோழ, பாண்டியர்களுமுற்பத்தியானார்கள்.

சத்திய வேதாசனத்தில் நோவாவினுடைய மக்கள் சேம், காம், யாப்பேத்தென்று சொல்லியிருப்பினும், யாப்பேத்தென்பவனே சிரேஷ்ட புதல்வனாவதுபோல், அண்டதீரனின் மைந்தர்கள் சேம, சோழ, பாண்டியர்களென்று முறையே குறிப்பிட்டிருப்பினும் பாண்டியனென்பவனே முதியவராவான். இவன் தன்பிதாவாகிய அண்டதீரனுக்குப்பின் அவனது மகுடத்தைப்பெற்று மிகுஆண்மை போடாசியற்றிவந்தான். இவனது பெருமைக்கு வால சூரியனும், தண்மைக்குப்பூரணசந்திரனும், நிலைமைக்கு மேருபர்வதமும், அறிவிற்கு ஆழிய சாகரமும் நிகரிலை யெனச் சரித்திராதியர்கள் மிகுதியுமிவனைப்புகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றார்கள். இவ்விறைவனது கீர்த்தி உலகத்தி னெத்திசையிலும் பரவியதமன்றி, இவன் குலத்தவர்க்கு ப்பாண்டியரென்றும், இவனாண்ட நாட்டிற்குப் பாண்டியநாடென்றும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. வடக்கே வெள்ளாடும், கிழக்கே மன்னார்குடாக்கடலும், தெற்கே கன்னியாகுமரியும், மேற்கே மேற்குத்தொடர்மலையு மிந்நாட்டிற் கெல்லைகளாம்.

இந்தப் பாண்டியராஜ வம்சத்திற் றேன்றிய மன்னர்களிற் சிலர் மாறன் என்னும் பெயரால் கொற்கை நகரிற் செங்கோல்செலுத்திவந்தார்கள். இவர்களெல்லோரும் சமணமதஸ்தர்கள். கொற்

கையைக்கடைசியாயாண்ட மாறபூபதியினுடைய மகள் சுலோதை யம்மனைக் குலசேகர பாண்டியன் மணமுடித்தான். மாறனுக்குச் சுலோதை யென்னும் ஓர் பெண்ணை யொழிய வேறுணில்லாததால் தன்னிராஜ்யத்தை மருகனுக்குக் கொடுத்து ராஜபட்டமும் கட்டி வைத்தான்.

குலசேகரபாண்டியன் சரித்திரம்.

வடக்கே சிங்கக்கொடியையுடையசந்திரகுலராஜவழியில் சுரா ப்பாண்டியனென்னுமோர் அரசன் தோன்றிச் சக்கராபுரிப்பட்டண த்தை அரசாண்டு வந்தான். இவன் மகன் அமிர்தபாண்டியன். இந்த அமிர்தபாண்டியன் புத்திராபேட்சையினால் டம்பரசுநதிக்கரையில் ஓர் காளிகோவிலையடுத்தி, அரியதவத்தைச் செய்து, காந்தமாரிஷி யெனப்பெயர் பெற்று, சப்தமாதார்களினுதவியால் ஏழு புத்திரர்களைப்பெற்று, அவர்களைக் காளிதேவியினிடத்தி லொப்பு வித்தான். காளிதேவி அப்புத்திரர்களெழுவருக்கும் முறையே காந்தவிரபாண்டியன், குலசேகரபாண்டியன். கூட்பாண்டியன், உக் கிரதிஷ்பாண்டியன், பரஞ்சோதிபாண்டியன், சினம்பலபாண்டியன், கவுண்டலீயபாண்டியன் என்று பெயரிட்டு, சொந்தமைந்தர்களைப்போற் பேணி வளர்த்து, பின், வந்தியமலைச் சாரலிலேயுள்ள காந்த விஞ்சைய நகரத்திலிவர்களையிருத்தி, திருகாசுரன், சம்பாசுரன் என்னும் ராசுத்தர்களைச் சங்கரிக்கவுத்தரவருவி, பிதா, மாதா முதவியபந்துக்களோடு மகிழ்ந்திருக்கச் செய்தாள்.

விதர்ப்ப தேசத்திலுள்ள தாரிசாபுரிப் பட்டணத்தையாண்ட விஜயபானு மகாராஜாவின் மனைவி மாணிக்கமாதேவி யென்பவள் சூரியகன்னிகை, சந்திரகன்னிகை, நாககன்னிகை, அமரகன்னிகை, சுரகன்னிகை, சுந்தரகன்னிகை, பாலகன்னிகையென்னும் ஏழுக்கன்னி யர்களைப்பெற்றுத் தேகவியோக மாயினபின், அவ்வரசன் கேரள தேசத்து ஆடவராஜன் மகளாகிய வன்னமாதேவி யென்பவளைவிவா கஞ்செய்து கொண்டான். விஜயபானு மகாராஜன் வன்னமாதேவி யோடு வாழ்ந்துவரும் நாளில், அவள் சொல்லிய துர்மதியை யரசனனுசரித்துப் புத்திரிகளெழுவரையும் வனத்திற் கொண்டுபோய் விட்டான். தந்திமாரிஷி அப்பெண்களெழுவரையும் வனத்திற்

கண்டு அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தமதாச்சிரமத்தில் வைத்தாதரித்து வந்தார். பிறகு நாரதமுனிவர் தந்திமாரிஷியைக்கண்டு ஓ, தந்திமாரிஷியே! ஆதிசத்தியாகிய காளிதேவியைவளர்த்தபுத்திரர்களேழு பேரிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சக்கராபிரிப் பட்டணத்தையாளும் அமிர்தபாண்டிய மகாராஜனுக்குச் சப்தமாதர்களினுதவியாற்றோன்றியவர்கள். சுவர்னமதிலாத் சூழப்பட்ட காந்தவீஞ்சை நகரையாள்பவர்கள். மகாவீரப்பிரதாபம் பொருந்திய சூரர்கள். தாருகாசுரன், சம்பாசுரன் என்னும் ராக்ஷதர்களை ஜயித்து இரட்டைத் தேவதத்தமென்னும் சங்குபெற்றவர்கள். சிங்கக்கொடியையுடைய சந்திரகுலத்திலுதித்தவர்கள். இவர்களுக்கு உம்மிடத்திலிருக்கும் ராஜகன்னியர்களைத் தரவேண்டுமென்று கேட்க, தந்திமாரிஷியானவர் இது சேதியை விஜயபானு மகாராஜனுக்கறிவித்து அவனுடைய அனுமதியின் பேரில் சம்மதிக்க, அமிர்தபாண்டியனின் மைந்தர்களுடைய பெருமும், விஜயபானுமகாராஜனின் கன்னியர்களேழுபேருக்கும் இரட்டைச்சங்குத் தாலிகட்டி, மிகுந்த கோலாகல சம்பிரமத்தே தாமிருக்கலியாணச் சடங்கை நிறைவேற்றி வைக்க, எல்லாருஞ் சுகமாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஒகல், வேட்டல், சுதல், உலகோம்பல், படைபயிற்றல், போர்செய் திட்டென்னும் அரசாக்குரிய அறுகொழில்களில் பெரும்பார் புரத்தலின் பொருட்டாக ஏற்பட்ட கடல்வேட்டை, வனவேட்டைகளில் ஒன்றாகிய மிருகவேட்டையாடுவதற்குக் காந்தவீரபாண்டியன் தன் சகோதரர்களோடு புறப்பட்டான். இவர்கள் காட்டில் சில நாட்டங்கி வேட்டையாடிக்கொண்டு தெற்கே வெகுதூரம் சென்றார்கள். காந்தவீரபாண்டியன் ஒரு நாள் வேட்டையாடிக் களைத்துத் தன்னினையோனாகிய குலசேகரபாண்டியனைப் பார்த்து: தம்பி! தாகமேலிட்டமையால் விரைவில் தண்ணீர்கொண்டுவாவென குலசேகரபாண்டியன் ஜலம் கொண்டுவருவதற்குப் புறப்பட்டுப் போனான்.

அக்காலத்தில் பாண்டிநாட்டிலே தண்டகாரண்யமென்னும் விஸ்திரணமான வனமிருந்தது. அந்தவனத்திலே வாசம்பண்ணி

வந்த ராசுதர்களுக்குக் கள்ளிறக்கும் பொருட்டு * ஈழக்குலச்சாணர் அங்கேயுள்ள தால விருட்சங்களில் கலசங்களைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தார்கள். குலசேகரபாண்டியன் அக்காட்டிலே தண்ணீர் தேடி அங்குமிங்குமலைந்து பார்த்தான்; நீரகப்படவில்லை. ஆகையால் பனைமரத்திலேறிக் கலசங்களிலிறங்கிய வழுத்ததைக் கீழேபிறக்கித் தானுண்டு மிகுந்ததைத் தன் தமையனுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தான். கள்ளுண்டமையால் குலசேகர பாண்டியனின் கண்கள் சிவந்திருப்பதை யறிந்த கார்தவிரபாண்டியன் அவனைநோக்கி: நீ உண்டுமிகுந்த எச்சிலையோ யெனக்குக் கொணர்ந்தாயென்கேட்டான்.

அதற்கு குலசேகரபாண்டியன் தன் தமையனாகிய கார்தவிர பாண்டியனைச் சற்றுநேரம் வெறிக்கப்பார்த்து, பின் சொல்லுகிறான்: ஆம், நானென்றாகத்தைத் தவிர்த்தபின் உனக்குக் கொணர்ந்துண்மைதான். இது பழிபாகுமோவென்று மூர்க்கத்துடன் வினவினமையால், கார்தவிரபாண்டியன் கோபமுற்று, குலசேகரபாண்டியனைப்பார்த்து, நீசெய்த அடாதசெய்கையின் பொருட்டு நீ எங்களை விட்டகன்று தென்றேயத்தின்கண் மீன்பிடித்து ஜீவனம் பண்ணக் கடவாய் போவென்று சபித்தகற்றினான்.

அப்போது குலசேகரன் வெறிதணிந்து, நிலையொடுங்கித் தன் விதியை நினைந்து, கண்ணீர்சொரிந்து, தன்னைவளர்த்த காளிதேவியினிடத்திற் சென்று, நடந்த விருத்தார்த மத்தனையு மவளுக்கறிவித்தான். காளிதேவி குலசேகரனின் வாய்மொழிகளைக் கேட்டு விசனமுற்று அவனைநோக்கி: குழந்தாய்! தமையன் தந்தைக்குச் சமானமானவன். அவனிட்ட சாபத்தை மாற்றுவதற் கென்னாலாகாது. என்றாலும் மகனே! நானுனக்கோர் வரத்தைத் தருகிறேன் கேள்.

* சாணர் - ஓர் சாதியார். இவர்கள் சாண்டீனமுள்ள நாரைக்காலிற் சேர்த்துப் பனையேறுவோராகையால் (சாண் + கார்) சாணர் என்றும், ஈழமென்னும் கள்ளிறக்குவோராகையால் ஈழக்குலச்சாணர் என்றும் சொல்லப்படுவார்கள். நாடான் என்பது சாணருக்குரிய பட்டப்பெயர். இக்குலப்பெண்ணுக்குச் சாலினி என்றுபெயர், சாலினி என்னும் பதத்திற்குக் கள்வாணிச்சி என்றர்த்தமாகும். நாடான் என்னும் சொல்ல நாடன், நாட்டான் என்னும் பதங்களோடு பொருத்திப் பார்ப்பதுபேதமையாகும்.

நீ மீன்பிடித்து ஜீவனம்பண்ணிய போதிலும் பொன்முடி பூண்டு பூமியையாளுவாயென் ருசீர்வதித்தான்.

குலசேகரபாண்டியன் காளிதேவியினது ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று, பூமிதேவியின் முலைகளெனவிளங்கிய மலைகளையும், அம் முலைகளிலே நின்று பால் சுரந்தோடுமாப்போல் அம்மலைகளிலே நின்று வழிந்தோடும் அருவிகளையும், கானாறுகளையுந் தாண்டி, சங்கு, முத்து, பவளமுதலிய கடல்படு திரவியங்கள் ஏராளமாய்க்குவிந்து கிடக்கும் பாண்டிநாட்டில் தாமிரபருணி நதிக்கரையிலுள்ள தென் திருப்பதி என்னு மூரிலே வந்துசேர்ந்து, ஆற்றிலே மீனைப்பிடித்து விற்று ஜீவனம் பண்ணிவந்தான். இவன் இவ்வண்ணம் காலசேஷ பம் செய்துளாடுகிறநாளில், ஓர்நாள் கொற்கைக் கரசனாகிய மாறன் அவ்வழியே வரும்போது நதியில் மீனைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த குலசேகரபாண்டியனைக்கண்டு, இவனா? இராஜகுமாரனைப் போலிருக்கின்றானென்று அவனை அருகேயழைத்து, தம்பீ! நீ யார்? உன்னாரெது? என்று வினவினான். அப்போது ராஜகுமாரன் அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகிறான்: ஓமன்னா! யான் சிங்கக்கொடியைய யுடைய சந்திரகுலராஜவழியில் சக்கராபரிப்பட்டணத்தை யாரும் அமிர்ந்த பாண்டியனுடைய மகன். என் பெயர் குலசேகர பாண்டியன். காந்தவிஞ்சைய நகரையாரும் காந்தவீரபாண்டியன் என் மூத்தசகோதரன். அன்றோன் எனக்கருளிய அரிய வரத்தைச் சீர மீது தாங்கி நானிங்கு மீன்பிடித்து ஜீவனம் பண்ணுகின்றேனென்றான். உடனே மாறன் அதிசயித்து, குலசேகரபாண்டியனைக்கொற்கைநகருக் கழைத்துப்போய், அவனுக்கு வேண்டுமுபசரங்களைச் செய்து, தன் ஏக புதல்வியாகிய சுலோதையம்மனை அவனுக்குத் திருமணமுடித்து, இராஜ்யத்தைபு மவனுக்கேகொடுத்து மகுடத்தைபு மூட்டிவைத்தான்.

குலசேகரபாண்டியன் மீன்பிடித்து ஜீவனம் பண்ணினமையால் மீனக்கொடிகட்டி, காளிதேவியி னனுக்கிரகத்தால் ஆண்மையோடரசு புரிந்துவந்தான்.

முதிர்வேனிற்காலத்தில் பாண்டிநாட்டின் தென்பாகத்துள்ள தாமிரபருணி நதியில் ஜலம்வற்றி, நன்செய், புன்செய்களெல்லாம்

வறண்டு, உஷ்ணம்பொருந்திய மேற்காற்றானது உக்கிரமாய் வீசி ஜீவசெந்துக்களை வாடிவதங்கச் செய்வது வழக்கமாகையால், குலசேகரபாண்டியன் தான் வசிப்பதற்குக் கொற்கைநகர் தகுதியற்ற தெனக்கண்டு, தன் நாட்டிலே வடபாகத்துள்ள மணலூரையடைந்து, செங்கோல் செலுத்திவருநாளில் திருவுள கற்பனைப்பிரகாரம் வையாற்றங்கரையில், நீர்வளம், நிலவளமுள்ள ஓர் நல்லிடத்தில் மதுரையென்னும் திருநகரையுண்டுபண்ணி, அதைப்பாண்டி நாட்டிற்கு ராஜதானியாக்கினான். அன்றியும் இவ்வரசன் தன் நாட்டிலே கடற்கரையோரமாய்த் தனதுபெயரால் ஓர்பட்டணத்தைக் கட்டி அங்கேயும் வசித்துவந்தான். (இதுவே குலசேகரபாண்டியன் பட்டணம்.)

இவ்விழைவன் சிவபக்தனாகையால் அக்காலத்தில் பாண்டிநாட்டிலே மிகப்பிரசித்தி பெற்று விளங்கிய சமண மதத்தை அதம் பண்ணக் கருதிக் காசிக்குப்போய்ச் சைவப்பிராமணர்களைக் கூட்டிவந்து, இடத்திற்கிடம் சிவாலயங்களைக்கட்டி, அவர்கள் ஜீவனத்திற்கு ஏராளமான பூமியையும் மானியமாகக்கொடுத்து, நித்தமும் நைவேத்ய பூஜாராதனைகளை நடத்திவரும்படி ஆக்ஷாபித்தான். அதன்பொருட்டுச் சமணர்கள் குலசேகரபாண்டியனைக் கொல்ல வகைதேடினார்கள். அரசன் அதி ஜாக்கிரதையுடனிருந்து சமணர்களின் துர்ச்செய்கைகளுக்குத் தப்பித்துக் கொண்டான். இவனே பாண்டி நாட்டில் சைவசமயத்தை ஸ்தாபித்த முதலரசன். இவன் உடலும் உயிரும்போலும், மணியும் ஒளியும்போலும், பூவும் மணமும்போலும் மாறபூபதியினுடைய மகள் சுலோதையம்மனோடு பொருந்திவாழ்ந்து, நெடிய கடல்கூழ்ந்த இப்புடவியையாண்டிட ஓர் மகவைப்பெற்று, அவனுக்குச் சித்திராங்கத பாண்டிய னென்று பெயரிட்டு, தக்கிராயத்தி லவனுக்கு முடிபூச்சூட்டித்தான் ஆரிய தவத்தைச் செய்து வீடடையும் பொருட்டு வனத்துக்குச் சென்றான்.

சித்திராங்கதபாண்டியன் சரித்திரம்.

சித்திரத்தை யொத்தவனாகிய சித்திராங்கத பாண்டியனென்னுமிவன்: தமிழ் முனிவனாகிய அகத்தியனைக் குருவாகக்கொண்டு,

சகல சாஸ்திரங்களையுமையந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து, குருபக்தி மே லிட்டபடியினாலே அம்முனிவன் வாழும் மலயமலையைக் கொடியி ற்றீட்டி, மலபத்துவஜ்ஜபாண்டியனென்று உலகோர் போற்றிக் தர்ம செங்கோல் செலுத்திவந்தான். இவ்வரசன் சூரியகுலத்துதித்த குரசேனமகாராஜனின் புதல்விபாகிய காஞ்சனமலையைக் கலியா ணஞ்செய்து, அநேக காலம் பிள்ளையில்லாமல் அரிய தவத்தைச் செ ய்து, ஓர் பெண்குழந்தையைப் பெற்று, அவளுக்குச் சித்திராங்கி என்று பெயரிட்டு அதிகச்செல்வமாக வளர்த்துவந்தான். சிலர், இவளை அல்லியென்றும், இவளைப் பாண்டவரில் நடுவுள்ளோனாகிய அர்ச்சுனராஜன் மணமுடித்தானென்றும், வேறு சிலர் இவளை தடா தகைப்பிராட்டியென்றும், இவளைப் பரமேசுவரன் மணந்து, சோம சுந்தரபாண்டியனென்னும் பெயருடன் பாண்டிநாட்டை யாண்டா னென்றும் சொல்வார்கள்.

பூருமகாராஜனுக்குப்பின் ஆண்ட சந்திரகுலத்தரசர்கள் சரித்திரம்.

சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவன் பிரஜாசிருஷ்டி செய்ய வுன்னி, நவப்பிரமாக்களைப் படைத்தாரன்றோ? அந்நவப்பிரமாக்க ளிலொருவனாகிய அத்திரி பிரஜாபதியின் புத்திரனாகிய சந்திரனு க்கு புதனும், புதனுக்கு புருருவனும், புருருவனுக்கு ஆயுவும், ஆயு வுக்கு நகுஷனும், நகுஷனுக்கு யயாதியும், யயாதிக்கு பூருவும் தோன்றிக் சந்திரநாட்டைச் சக்கர நெறிப்படி ஆண்டுவந்தார்களெ ன்றும், பூருவென்னு மிறைவன் கேகய அரசனின் புதல்வியாகிய கொசலையை மணம்புரிந்தானென்றும் முன்னமே செல்லியிருக்கி ன்றேம். அந்தப்பூருவென்னு மரசனுக்கு செனமேசெயனும், சென மேசெயனுக்கு பிராசீனனும், பிராசீனனுக்கு சயாதியும், சயாதிக்கு சார்வபூமனும், சார்வபூமனுக்கு செயசேனனும், செயசேனனுக்கு நயுதனும், நயுதனுக்கு குரோதனும், குரோதனுக்கு தேவாபியும். தேவாபிக்கு உருசகனும், உருசகனுக்கு அரிசகனும், அரிசகனுக்கு மதிவானும், மதிவானுக்கு திடனும், திடனுக்கு நீலனும், நீலனுக்கு அரதன்மாலையினிடமாய்த் துஷ்டியந்தமகாராஜனும் பிறந்தார்கள்.

துஷ்டியந்த பரதமகாராஜர்களின்

சரித்திரம்.

துஷ்டியந்தமகாராஜன் இளமையிலேயே தன் பூமியில் விளே நிலத்தில், உயர்ந்து பெருத்து விளங்கிய மலைகளையெல்லாம் பெயர் தெறிந்து, குடிகளுக்கு யாதொரு குறையும் வராமல் பாதுகாக்குந் தன்மையுடையவனாய் விளங்கினான். மகுடாபிஷேகமானபின், தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரனைத்தையும் மிரக்ஷிக்கும் கருத்துடையவனாய் மனுசாஸ்திர விதி பிசகாமல் செங்கோல் செலுத்திவருகிறநாளில் ஓர்நாள், பதினெண்ணாயிரம் மந்திரிகளும், ஆறுலக்ஷத்தாறுபத்தாறாயிரம் பட்டவர்த்தனரும், மூன்றுலக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் மகுடவர்த்தனரும், இமபண்டிதர், இராஜபுரோகிதர் முதலானவர்களும் புடைசூழக் கோடிகூரியப்பிரகாசமான சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருக்கின்ற தருணத்தில், சந்திரநாட்டுக்குடிகள்யாவும் திரண்டிவந்து, தங்களது வரவைக் காவலாளிகளால் அரசனுக்குத் தெரிவித்து, அவனது அனுமதியின்மேல் கொலுமண்டபத்திற்சென்று அரசனை வணங்கி நின்றார்கள். அரசன் குடிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதையைச்செய்து, யோகக்ஷேமமுங் கேட்டான். குடிகள் அரசனைக் கும்பிட்டு ஓ, அரசனே! நல்ல குலஸ்திரீகளுக்குக் கணவனே தெய்வமென்றும், அறியவேண்டியவற்றை யறிந்த புத்திரர்களுக்குத் தெய்வம் தந்ததாயே யென்றும், முழுதும் துறந்த மஹத்துக்களுக்கெல்லாம் தெய்வம் ஆசிரியனேயென்றும், மற்றவர்களுக்கெல்லாம் தெய்வம் அரசனே யென்றும், நூல்கள் முறையிடுகின்றன. ஆகையால் எங்களுக்கு யாதொரு குறையும் வராமல் பாதுகாப்பதற்கு இறைவனாகிய நீரே உரித்தானியென்பதற்குக் கிஞ்சித்தும் ஐயமின்று. ராஜமகாராஜ ராஜேஸ்வரா! நாங்களிடம் பயிர்களைப்பன்றி முதனிய வனவிலங்குகள் வந்து நாசஞ்செய்து போயினமையால் அலிதை தேவரீரவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வந்தோமென்றார்கள்.

அரசன் குடிகள் மகிழ்வடைய நல்ல பரிசளித்து, நீங்களுங்களில்லங்களுக்குச் செல்லுங்கள். மிருகபய மில்லாதிருக்கத்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்வோமென்று சொல்ல, குடிகள் அரசனை வணங்கிச் செலவுபெற்றுச் சென்றார்கள்.

பின்பு ராஜா மந்திரி முதலானவர்களைப் பார்த்து : நாம் சீக்கிரம் வேட்டைக்குச் செல்லவேண்டும். வேடர் முதலானவர்களை வருவியுங்கள். நீங்களும் பிரயாணத்துக்கு முயலுங்களென்று கட்டளையிட்டுத் தான் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று, வேட்டைக்குரிய உடையும், முடியும், பல ஆபரணங்களும் தரித்துக்கொண்டு வில், அம்பு, வாள், தண்டு முதலியவைகளைத் தாங்கி, வாடிவேகத்திலும் அதிகமாயோடுங் குதிரையின்மேலேறி வெளிப்பட்டான். அதற்குள்ளே மந்திரி முதலானவர்கள் : தேர், யானை, குதிரை, காவாளாகிய சதுரங்க சேனையையும், வேடர், வலைஞர் முதலியவர்களையும் விரைவாய் அழைத்துக்கொண்டு வந்து வேந்தனோடு கலந்துகொண்டார்கள். அவர்களெல்லோரு மொன்றாகக் கூடிக்கொண்டு முரசு, பேரிகை, டம்மாரம், டங்கா, பூரி முதலாகிய வாச்சியங்கள் சமுததிரம் போலொலிக்க, மிகுந்த களிப்புடனே பிரயாணப்பட்டுப் போனார்கள், வலைஞர்களும், வேடர்களும் முன்னேபோய்க் காட்டிலெங்கும் வலைகளைக்கட்டி, மிருதங்களெல்லாம் ஒரேமுகமாய்வருவதற்கான சூழ்ச்சியைச் சீக்கிரத்திற்செய்தார்கள். அப்படியே ஒரு முகமாக வரும் சிங்கம், புலி, கரடி, செந்நாய், மான் முதலியவைகளை அரசன் முதலானவர்கள் பார்த்து : உடனே தங்கள் தங்கள் வில்லை வளைத்து, நானோற்றிக் குணத்தொனி செய்து, அர்த்த சந்திரபாணம், முள்ளம்பு முதலியவைகளைச் சீக்கிரமாகத் தொடுத்து இரண்டிரண்டு துண்டாக்கியும், வரையாடு, பன்றி, முட்டப்பன்றி, யானை முதலியவைகளை ஈட்டியாற் குத்திப் பூமியில் வீழ்த்தியும், எண்காற்புள் முதலிய பெரிய பகலிகரினிறகுளை அம்புகளினால் அறுத்துத்தள்ளியும் மனம் விரும்பியபடி வேட்டையாடினார்கள்.

இவ்விதமாக வேட்டையாடிக்கொண்டு வரும்போது ஒரு மாணுனது அந்த அரசன் பார்வைக்குத் தோன்றியது. அரசன் அதன்மேல் ஒருஅம்பை விட்டான். அந்த அம்பு மானினுடலிற்றைத்தது. மான் மிகுந்த வருத்தத்துடன் அக்கணையைத் தன்னுடலிலேற்றி ஓடிற்று. அதனை அரசன் கண்டு தன் மந்திரிமாருடன் அந்த மானைத் துரத்திச் சென்றான். அது அதிவேகமாகவோடி மறைந்தது. அப்போது அரசன் வெயிலினகோரத்தால் மெய்ம்முழுதும் வியர்த்

துத் தாகக்களை தாங்கிப் பக்கத்தில் நிற்கும் மந்திரிமாரைப் பார்த்து: ஓ மந்திரிமாரே! மாணீத் துரத்திக்கொண்டு பரலைநிலத்தில் வந்து சேர்ந்தோம். இங்கே எவர்களுக்குப் பாம்பின் படத்தி நிழலொழிய வேறு நிழல் காணக்கூடவில்லை. தாகவிடாய் அதிகரிக்கின்றது. வியர்வை நீரையொழிய வேறு நீரிங்கில்லையே! நாமிப்போதென்னசெய் வோமென்று கேட்டான். மந்திரிமார்களும் சற்றுவோசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வேளையில் ஒரு பக்கத்திலிருந்து குளிர்ச்சியான காற்றுப் பரந்துவந்து இவர்கள் மேல் வீசிற்று. அந்தக்காற்று வந்த திசையை நோக்கி: அரசனும் அமைச்சர்களும் சென்றார்கள். இவர்களுக்கெதிரே நல்ல கங்காநதி தோன்றிற்று. அவர்கள் அதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியை யடைந்து, அதிற்படிந்து தாகவிடாய் நீங்கி, அங்கேயோர் விருகூழ் நிழலிற் சற்றே இளைப்பாறினார்கள்.

பின்பு அரசன் அந்தப்பின் விரோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு சற்று முன்னேறிச் சென்றான். அங்கே சூதவனமொன்று அரசன் பார்வைக்குத் தெரிந்தது. அவன் அதைச் சற்று உற்றுவோக்கும் போது சில முனிவர்க ளெதிரேவரக்கண்டு அவர்களையறித்து நமஸ்காரம்பண்ணினான். முனிவர்கள் அரசனுக்கு ஆசீர்வாதமளித்தார்கள். பின்பு மன்னவன் அவர்களை நோக்கி: ஓ, சுவாமிகளே! இந்த வனம் மகா விந்தையாயிருக்கின்றதே! இது யாருடையது? என்று கேட்டான். அதற்கு அவர்கள்: இது கண்ணுவமகாமுனிவருடைய ஆச்சிரமமுள்ளவனம் என்று பதில் சொன்னார்கள். அதுகேட்டு வேந்தன் உடனே துக்கிட்டு ஓ, சுவாமிகளே! நான் சந்திரகுலத்தரசன். என்பெயர் துஷ்டியந்தன். மிருகவேட்டையாடவந்தவிடத்தில் வழிதப்பிஇங்கே வந்துவிட்டேன். முனிவர்களிருக்குமிடத்துக்கு, அரசர்கள் வரலாகாதே! நானிங்கே வந்ததை ஒருவேளை கண்ணுவர் அறிந்தால் கோபிப்பாரோ? அல்லது போகட்டுமென்று மனங்கொள்ளுவாரோ? என்று பயபக்தியுடன் கேட்டான். அந்த முனிவர்கள் அரசன் சொன்னதைக்கேட்டு ஓ, மதிசுலமன்னனே! கண்ணுவமகாமுனிவர் காசிபர்கோத்திரத்திலவதரித்த புண்ணியமூர்த்தி. அவர் எல்லாரிடத்தும் சாந்தமாயிருக்கின்றவர். வேந்தர்களிடத்தி லதிக அன்புடையவர். அதிலும் உம்மிடத்தில் விசேஷ பிரீதிகொண்டிருக்கின்றவர். ஆதலால் உமதுவிஷயத்தில் கோபங்கொள்ளாமல்

மனமகிழ்ந்து ஆசீர்வாதம்பண்ணுவார். நீர்போய் அம் மஹாமுனி வரைத் தரிசித்து ஆசீர்வாதம் பெற்றுப்போம். இப்புவிமுழுமையும் ஒர்குடையின்கீழ் ஆளவல்ல வோராண்மகவைப் பெறுவீர், என்று ஆசீர்வதித்துக் கங்காஸ்நானத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். அரசன் மந்திரிகளைக் கூப்பிட்டு, நான் கண்ணுவமஹாமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்துக்குப்போய், அவரைத் தரிசித்து வருமளவும் நீங்களிங்கேதா நேயிருங்களென்று சொல்லி அவர்களைநிறுத்திவிட்டுத் தான் அந்த வனத்திற்குட் சென்றான்.

அவ்வனத்தின் சிறப்பை அரசன்கண்டு மகிழ்ந்து, அங்குள்ள யாகசாலைகளையும், ஓமகுண்ட முதலியவைகளையும் கடந்து, கண்ணுவமுனிவரது பன்னசாலைக்குவந்தான். அங்கே மின்னற்கொடியைப் போன்ற வோர் கன்னியைக்கண்டு, திக்பிரமைகொண்டு, அசையாமல் சற்றுநேரம் நின்று, இது பரிசுத்தவான்களிருக்குமிடம். ஆகையால் இங்கு இக்கன்னிகையைக்கண்டு மையல்கொள்ளப் படாதென்றுணர்ந்து, தனக்குள் ளாலோசிக்கலானான். கண்ணுவமஹாமுனிவர் பிரம்மச்சாரியாச்சுதே! அவருடைய ஆச்சிரமத்தில் இப் பெண்ணிருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? நாம் வரும்வழியில் முனிவர்களைச் சந்தித்தபோது, அவர்கள் இப்புவி முழுமையும் ஒர்குடையின்கீழாளவல்ல வோராண்மகவைப் பெறுவீரென்றுசொல்லி ஆசீர்வதித்துச் சென்றார்களே! அந்த மகாபாக்கியம் இந்த மங்கையினிடத்தினின்றுதான் தோன்றுமோ! என்னவோ! இக்கன்னிகையை நெருங்கி உண்மையை யறிந்துகொண்டு, அதன்பின் நமது கருத்தை வெளியிடுவோமென்று அம்மாதிரினருகிற் குறுகினான்.

சகுந்தலாதேவியானவள் முன்னமே கண்ணுவராலும், அக்கண்ணுவரிடத்துவரு முனிவர்களாலும் துஷ்டியந்த மகாராஜனது அருமை, பெருமையையும், திருவுருவத்திறத்தினையும் கேள்விப்பட்டவளாதலால், இவனே துஷ்டியந்தமகாராஜனென்றுணர்ந்து, ஒரு பொற்பீடங் கொண்டுவந்து அரசனுக்குக்கொடுத்து, அதிலிருக்கச்சொல்லி நாணத்தோடு ஓர் தூண்மறைவிற்போய் நின்றான். அரசனும் வீருப்பத்துடன் அப் பொற்பீடத்தமர்ந்து, தன் கண்ணையும், கருந்தையும் அப்பெண்ணின் பேரழகாகிய சமுத்திரத்திலேசெலுத்தி, அக்

கன்னிகையைநோக்கி: ஓ, பெண்ணே! கண்ணுவமஹாமுனிவர் எங்கேபோனார்? சொல்லென்று கேட்டான். அதற்கு அம்மங்கையா னவள்: ஓ, மகாராஜாவே! இன்னேரம்வரை ஐயர் இங்கேதானிருந் தார். இப்போதுதான் சதானந்தர்வந்து அழைத்துப்போயினர். இன்னும் சற்றுநேரத்திற்குள் வருவாரென்று கூறினாள். அரசன் அதுகேட்டு மீண்டும் வினவுகிறான்: ஓ, பெண்கள்கிராமணியே! நீயார்? உன் பெயரென்ன? வென, அக்கன்னிகை: நான் கண்ணுவ மஹாமுனிவரது புத்திரி, என் பெயர் சகுந்தலையென்று பதில் சொன்னாள். அரசன் அவள் வார்த்தையைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு ஆ, பெண்ணே; ஆணவம், மாயை, காமியமென்னும் மும்மலத்தையு மடக்கி, என்றும் பிரம்மச்சாரியத்தைப்பெற்ற பரிசுத்தவான்களுள் பரிசுத்தவானாய்விளங்கும் கண்ணுவமஹாமுனிவர்க்கு நீ புதல்வியா னதெங்ஙனம்? உனக்குச் சகுந்தலையென்றுபெயர்வரக் காரணமென் ன? சொல்லென்று கேட்டான்.

அப்போது சகுந்தலை அரசனேநோக்கி: ஓ, மன்னர்கள்மன் னனே! சிலதினங்களின்முன்னே சதானந்தமுனிவரிங்கேட்பந்தார்; அவரைத் தரிசித்தேன். அவர் என்னைப்பார்த்துவிட்டு, இந்தக்கன் னிகை யாரென்று கண்ணுவமஹாமுனிவரைக்கேட்டார். அதற்கு அவர் என்னுடைய விருந்தார்த்தத்தை அவருக்குச் சொன்னார். அப்போது நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அநகச் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஓ ராஜேஸ்வரா! மாக்ஷிமைபொருந்திய மாதவராய் விளங்கும் விஸ்வாமித்ர முனிவரானவர் ஒருகாலத்தில் இமயமலைச் சாரலில் ஐம்பொறிக்கையும் ஒருவழிப்படுத்தி, அறிவைப் பிரம்மத்தி னிடத்தே செலுத்தி, அரிய தவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார். இந்த ராஜரிஷிபிஹுடைய தவமானது இந்திரனுடைய இருதயத்து க்கு மிகுந்த அன்பத்தை விளைத்தமையால் அவன் இவரது தவத் தையறித்துவரும்படி மேனகையை யேகினான். அவன் நல்நெதெ ன்று இந்திரனை வணங்கி, இமயமலைச் சாரலில் விஸ்வாமித்திரர் தவ ம் செய்யுமிடத்திற்குச்சென்று தென்றற்காற்று வாடையில் நின் றான். அவனணிந்து நின்ற சந்தனம், புழுது, கஸ்தூரி, சவ்வாறு முதலியவைகளின் வாசனை இவர் நாசியிலேறிவே கண்ணைத்திறந்து

அங்குமிங்கும் பார்த்தார், ஒருவரையுங் காணவில்லை, ஆதலால் அவ் வாசனை வரும்வழியே போகும்போது ஓர் சந்தனமரத்தின்கீழ் மேனகையைக்கண்டு தவநிலை குலைந்த முனிவர் காம வெறிக்கொண்டு, அவள் சமீபத்திற் சென்று ஓ, பெண்ணே! மன்மத பாணங்களால் வருந்துகின்ற வென்னை யாதரிக்கவேண்டுமென்று மன்றாடினார். அவளும் அவருடைய மன்றாட்டிற்கிணங்கினாள். இவ்வண்ணம் விஸ்வமித்தர முனிவர்க்கு மேனகையினிடம் யான் பிறந்தேன். என் மாதாவும், பிதாவும் என்னிடத்தில் பிரீதியில்லாமல் என்னையோரிடத்தில் வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். வெயிலினுஷ்ணத்தினு லெனக்கு வருத்தமுண்டான போது, நானமுத குரலைக்கேட்டுச் சகுந்தலைப்புகழிகள் வந்து என்மேல் வெயில்படாதபடி தம்மிறகுக்களை விரித்துப் பந்தவிட்டிருந்தன. அப்போது அவ்வழியே வந்த கண்ணுவமஹா முனிவர் என்னைக்கண்டெடுத்துத் தமதாச்சிரமத்திற்குக்கொண்டுவந்து சேர்த்து, எனக்குச் சகுந்தலையெனப் பெயரிட்டு, அதிக அன்புடன் இந்நாளம்ட்டும் வளர்த்து வருகின்றார். இதுவே என் வரன்முறையெனச்சொல்லி, அதி நாணத்தோடு தலை குனிந்து நின்றாள்.

அரசன் சகுந்தலையின் வாய்மொழியைக்கேட்டு, பரமானந்தமடைந்து, இந்தப்பெண் கௌசிக மகாசாஜனுக்கு மேனகையென்னும் தெய்வலோக ஸ்திரியின்பாலுதித்தவளாகையால் இவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றாள். நம் விருப்பத்தின்படி இவளைக் கூடுதல் தகுதியேபென்று மனதிலெண்ணிக்கொண்டு, சகுந்தலையப்பார்த்து ஓ, பெண்ணே! நீ கூடித்திரியபெருமானாகிய கௌசிகமகாசாஜனு குமாரத்தியே யாதவின் நானுன்னைக் கூடத்தகும்; ஆகையால் நீ என்னை யாதரிக்கவேண்டு மென்றான்.

அப்போது சகுந்தலை அரசனின் வாய்மொழிகளைக்கேட்டு, மிகுந்த நாணத்தால் முகத்தை முந்தானையினால் மூடிக்கொண்டு சொல்லுகிறாள்:—மஹத்வம் பொருந்திய மன்னர் பெரும! இது முழுதுந்துறந்த மஹாத்மாவாகிய கண்ணுவ முனிவருடைய ஆச்சிரமம். நீவிர் இவ்விடத்தில் வந்து, முன் பின் யோசியாமல் என்னைக்கூடென்று சொல்லுவது நிருபராகியவுமக்கு நீதியல்ல. அவ்வாறு கூடு

வோமாயின் என்னை அருமையாக வளர்த்த தந்தையாகிய கண்ணு வமஹா முனிவரறிந்தால் அதிக வருத்தப்படுவார். அவர் உம்மை நேரிற் கண்டு வினவுவாராயின் நீவிர் அவருக்கென்ன பதில் சொல் விர்? என்று கேட்டான்.

அதற்கு அரசன்:—ஓ, பெண்ணே! நீயேனஞ்சுகிறாய்? நீ பெண்ணாய் பிறக்குமுன்னமே உனக்குப் புருஷனாயொருவன் பூவில் பிறந்திருப்பானன்றோ? மேலும் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் வேறொரு புருஷனைத்தேடி விவாகஞ்செய்து கொடுப்பாரேயொழிய மனையில வைத்திருக்கப் போவதில்லை. கண்ணுவரோ மஹா தவசிரேஷ்டர்; மேலும் பிரம்மச்சாரி. அவரிடத்தில் வருகிறவர்களும் காமத்துரோகிகள்; ஆதலால் அவர்களுமுன்னை விரும்பப் போவதில்லை. உன்னை எம்மைப்போன்ற ஒருவர்க்கே மணஞ்செய்துவிக்கப் போகின்றார். கூடித்திரிய வம்சத்துதித்த சந்திர குலாதிபனாகிய யானே உன்னை மணம்புரிய நேரில் வந்துவிட்டேன். வலியவந்த சீதேவியைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளுவதுபோல் என்னை அலட்சியம் செய்யவது சரியன்று, ஆகையால், என்னை யாதரிக்கவேண்டும். இதைக்கண்ணுவமஹா முனிவர் அறியாமலிருக்கப்போவதில்லை. அறிந்தாற் களிப்படைவாரேயன்றிக் கோபங் கொள்ளாரென்று மறுமொழி கூறினான்.

சகுந்தலை அரசன் சொல்லியவைகளைச் சற்றுநேரம் தியானித்து, பின் மன்னனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்:—ஓ, உலகுபுகழ் காவலா! உத்தம கூடித்திரிய புருஷோத்தமா! நான் சொல்லுவதைக்கேளும். ஒரு ஸ்திரியானவள் ஒரு புருஷனை மணஞ்செய்யாது கூடினால் உலகினர் பழிப்பதுமன்றி பிறக்கும் புத்திரனுக்கும் வசவுநேரிடும். ஆதலால் எனது தந்தையாகிய கண்ணுவர் வந்தவுடன் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்து விவாகத்தை நிறைவேற்றி அப்பால் என்னைக்கூடுவது தங்களைப்போன்ற காவலர்களுக்குத் தகுதியேயன்றி, தாங்கள் சொல்லும் வண்ணம் செய்தால் நிந்தைக்கிடமுண்டாகுமென்றான்.

துஷ்டியந்த மகாராஜனுனவன் சகுந்தலா தேவியை நோக்கிப் பின்னும் சொல்லுகிறான்:—ஓ, பெண்ணே! உன்பிதாவாகிய கண்

னுமவஹாமுனிவர் வருந்தனையும் காத்திருந்து, கலியாணஞ்செய்து பின் கூடென்று கூறுவது எவ்வாறிருக்கிறதென்றால்; வீஷ்ணு தலைக் கேறி மயங்கிப் பூமியில் விழுந்த வொருவனைச் சொஸ்தமாக்க அவன் சிநேகிதன் மந்திரங்கமறுவர மலைவாசிகளிடத்திற் சென்று சூரிய கிரஹணத்தை யெதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருப்பது போலிருக்கின்றது. அதுவரை நான் எவ்வாறு சுகித்திருக்கக்கூடும்? ஆனால் உனது கருத்துக்கும், கண்ணுவ முனிவரது எண்ணத்துக்கும், நம்மிருவருடைய வசதிக்கும் பொருந்த நானோர் உபாயம் சொல்லுகின்றேன் கேள். அதாவது; விவாகமானது பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், கார்தருவம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என எட்டுவகைப்படும். இவற்றுள் கேட்பாருங் கொடுப்பாருமன்றி ஆணும் பெண்ணும் தனியிடத் தெதிர்ப்பட்டு, இருவருமனமொத்துக் கூடுவது கார்தருவமன மென்று சொல்லப்படும். ஆகையால் நாமிருவரும் அந்த விவாகத்தை யனுசரித்துக் கூடுவோமென, சகுந்தலை அரசனை நோக்கிப் புன்னகை காட்டிச் சொல்லுகிறாள்:— நன்றாய்ச் சொன்னீர். நீர் என்னைக் கூடி, இப்போ துமக்கேற்பட்டிருக்குங் காமநோயைத் தீர்த்துக்கொண்டு, மேலே யெழுந்து இறகையாட்டி உன்விரக்டுக்கும் மீனை வெளிப்படுத்தி, வீழ்ந்துகொஞ்சிக் கொண்டு தேகத்தில் ஜலம் ஒட்டாமல் உதறிவிட்டுப் போகின்ற மீன் கொத்திப் பறவையைப்போல் பசையற்று, பற்றற்று, எமக்கென்ன வென்று சம்மா விருந்துவிடுவீராயின், அப்பால் எனக்கும், என் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைக்கும் புகலென்ன வென்று கேட்டாள்.

அதற்கு அரசன் புன்னகை புரிந்து சகுந்தலையைப்பார்த்து :— ஓ பெண்ணே சகுந்தலை! எம்மைப்போன்ற மன்னவர்களுக்கு வெற்றியையும், பாக்கியத்தையுங் கொடுப்பது நாய்மையாகிய வாய்மையேயாம். அந்த வாய்மையை மறப்பவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே கேட்டை வருவித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். நானோ சத்தியம் பொருந்திய சந்திரகுலத்திறைவன். வாய்மையை யனுவனவும் மறக்கேன். பெண்ணே! உன்னையும் உன் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளையையும் ஒருபோதுங் கைவிடமாட்டேன்; இது சத்தியம் என்று சொன்னான். அப்பால் சகுந்தலை அரசனைநோக்கி :—ஓ, பெளரவ!

சுலோத்தமா! நான் உம்மையோர் வரங்கேட்கிறேன். நீர் அந்த வரத்தை யெனக்களிப்பீராயின், நான் உம்மைக் கூடத்தடையிலேயென்று கூறினார், அரசன் அதற்கிசைந்து, சகுந்தலையேநோக்கி : ஓ தேனொழுகும் மலர்மாலையையணிந்த கோதாய்! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேள். தருகிறேனென்றான். சகுந்தலை இறைவனை வணங்கி, ஓ, மன்னாதி மன்னர்களெல்லாம் பொன்முடி சூடிய சிரம் புவியிற் படவணங்கும் பெருமானே! யானே உமது மகுடத்தரசியென்றும், எனது வயிற்றிற் பிறக்கும் புத்திரனே உமது மகுடத்திற்குரியவெனென்றும் ஆகாயவாணி, பூமிதேவி யிவர்களறியச்சத்தியத்தைச் செய்து என்னைக் கூடுமென, அரசனும் அவள் விரும்பியவாறே சத்தியத்தைச் செய்து, ஐந்துவித ஆலிங்கனத்தாலும், பதினொருவித அதரபானத்தாலும் அவனைக்கூடி மகிழ்வித்து, பின் அவளைப் பார்த்து :—ஓ, என் அன்பிற்குகந்த அணங்கே! காலதாமதமாயிற்று, மந்திரி முதலானோர் என் வருகைக்கெதிர்பார்த்துக்காத்திருப்பார்கள். ஆகையால் நானவர்களோடு என் நகருக்குச் சென்று அப்பால் மந்திரிமார்க்கையனுப்பி உன்னைத் தருவித்துக்கொள்ளுகிறேன். வருத்தமின்றி விடை கொடுன, சகுந்தலை மனவருத்தமுற்று அரசனைப்பார்த்து :—ஓ, என் தலைவனே! தாங்கள் செல்லத் தடையொன்றுமில்லை, ஆனால் என்னைமாத்திரம் மறக்காதிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறேனென்றாள். இறைவன் அவள் மனதைத் தேற்றிச் செலவுபெற்று மந்திரிமார்களுடன் கலந்து, காட்டில் நாலாபக்கங்களிலும் பிரிந்து நின்ற சேனைகளைத்தையு மொருங்கேதிரட்டித் தன்னகர்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இங்கே சகுந்தலாதேவியானவள்: சந்திரகுலாதிபனுக்குரிய மனைவியானோமென்றொரு பக்கம் சந்தோஷித்தாலும், கணவனைப் பிரிந்த வருத்தமும், கண்ணுவார்களேவிக்கென்ன விடைசொல்வோமென்னும் பயமும் அவளை மறுபக்கம் வாதிக்க, அவள் ஒருவகையுந்தோன்றாமல் என்ன செய்வதென்றேறக்கிப் பயந்திருந்தாள். அந்தவேளையில் திரிகாலக்கியானியாகிய கண்ணுவர் அங்கே வந்து விட்டார். உடனே கலவியால் வெளுத்த இதழையும், வியர்வையால் நிறைந்த முகத்தையும், வேகத்தாற் சிவந்தவிழியையும், பற்கவரினாற்பட்ட குறியையும், ஆலிங்கன முதலியவற்றால் கலைந்த

அளகத்தையுமுடைய சகுந்தலை: நாணமும் பயமுமுடையவளாய், கண்ணுவருடைய பாதங்களில் விழுந்து, தன்னை மன்னிக்கவேண்டுமென்று மன்றாடினாள்.

கண்ணுவர்: வெளியிற் சென்றது முதல் ஆச்சிரமத்தில் நடந்த யாவையும் ஆதியோடந்தமாகத் தமதுஞான திருஷ்டியாலறிந் தவராகையால் மகிழ்ந்து, சகுந்தலையை நோக்கி: ஓ, அம்மணி! கல்வியையும், வல்லமைபையும், அழகியையும், வாலிபத்தையும், செல்வத்தையுமுடைய குரிசிலைக் கூடிச்சற்புத்திரர்களைப் பெறுவது தான் உலகில் பெண்கள் பெறும்பேறு. இந்தப்பேறுஎல்லாப்பெண்களுக்குங்கிடையாது. நீ ராஜரிஷியாகிய விசுவாமித்ர முனிக்குத் தெய்வலோகஸ்திரியாகிய மேனகையினிடத்துப் பிறந்தவளாகையால், அவர்கள் மூலமாகச் சகல பாக்கியங்களையும் சம்பாதித்துக் கொண்டாய். இனி உனக்கொரு குறைவுமில்லை. உன்னுதரத்தி லிருக்கின்ற புத்திரனே! நெடியகடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகை யொரு குடையின் கீழானும்படியான வல்லமையையுடையவன். உன்னைக் காந்தருவமணம் புரிந்து கூடினவனே! சத்தியம்பொருந்திய திங்கள் குலதிலகனாகிய துஷ்டியந்தமகாராஜன். நீ அவ்வரசனோடு செய்துகொண்ட வுடன்படிக்கையோமேலானது, இதுவிஷயமாக உன் பேரில் மகிழ்வேயன்றி மனகருத்தமில்லையென்றார். சகுந்தலை: முனி வரிடத்தில் செலவுபெற்றுத் தன்னிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தாள்.

சகுந்தலையானவர் கர்ப்பத்தையடைந்த பத்தாம்மாதம் கர்ப்ப வேதனையுண்டாகி யாவரும் விரும்பத்தக்க வோர்புத்திரனைப்பெற்றாள். கண்ணுவமகாமுனிவர் அப்புத்திரனுக்குப்பல ஆசிகள் கூறி, செய்யவேண்டிய சடங்குகளத்தனையுங் கிரமப்படி நிறைவேற்றி, பரதன் (பூலோகநாதன்) என்று பெயரிட்டு, ஐந்துவயதுக்குமேல் வேதாசுமங்கள் முதலியவற்றைப்போதித்து, ஏழாம்ஆண்டு முதல் வில்வித்தை, அம்புவித்தை, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலியவற்றைக்கற்றுப் பித்து மஹா விருப்பத்துடன் வளர்த்து வந்தார்.

பரதனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதான காலத்தில் கண்ணுவர் சகுந்தலையையழைப்பித்து ஓ, அம்மணி! இனி நீ உன் கணவனாகிய துஷ்டியந்த மகாராஜனிடத்திற் சென்று வாழ்ந்திரு. உன்னை மந்

திரிகளால் அழைப்பித்துக்கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லிப்போனவர் இதுவரை அவ்விதம் அழைக்க மறந்துவிட்டார். ஆகையால், இதோ நிற்கின்ற எனது சீஷர்களிற் சிலரையனுப்பிவைக்கிறேன்; நீ அவர்களை வழித் துணையாகக்கொண்டு காண்டவப் பிரஸ்தம் போய்ச் சேரென்று கட்டளையிட்டார்.

சகுந்தலை கனவருத்தமுற்று, கண்ணுவமஹாமுனிவர்க்குச் சாஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு, ஓ, சுவாமிகளே! இதுகாலவரை யாதா மொருகுறையும் வாசாமல் என்னை அன்புடன் பாதுகாத்துவந்தீர்கள். எனக்கு மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் தாங்களேயன்றி வேறில்லை. தங்களுத்தரவுப்படியே காண்டவப்பிரஸ்தம் செல்லுகின்றேன். தாங்களிதுவரை என்மேலெப்படிச் கிருபை வைத்திருந்தீர்களோ, அப்படியே இனிமேலும் தயைமறக்காதிருக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேனென்று சொல்லி விடைபெற்றுப் புத்திரனைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, கண்ணுவரின் சீடரோடு காண்டவப்பிரஸ்தம் போய்ச் சேர்ந்து, அவர்களை ஆச்சிரமத்துக் கேட்கும்படி விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தான் மகனோடு ராஜசபைக்குச் சென்று, அரசனைக்கண்டு வணங்குகின்றான். அங்கே கூடியிருந்த ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும், மந்திரிமாரும், மகுடவந்தனரும், பட்டவர்த்தனரும், இமபண்டிதர், இராஜபுரோகிதர் முதலானவர்களும் சகுந்தலையையும், பரதனையும் உற்றுநோக்கி: ஆ, ஹா! இவர்களார்? இவர்கள் இராஜசபைக்கு வரவேண்டியகாரணமென்ன? இவர்களுக்கு யார் என்ன தீங்குசெய்தார்களோ! வென்று ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குள்ளாலோசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

துஷ்டியந்தமகாராஜன் சகுந்தலையையும், மகன் பரதனையும் சற்றுநேர முற்றுநோக்கி: ஆ, ஹா! நாம்முன்னொருகாலத்தில் வனத்துக்கு மிருகவேட்டையாடச் சென்றபோது இவனைக் கண்ணுவம்: ஹாமுனிவரது ஆச்சிரமத்திற்கண்டு, காந்தருவமணம்புரிந்து கலந்து பிரியும்போது மந்திரிகளையனுப்பி யழைப்பித்துக் கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லிவந்தபின் இதுவரை யழைப்பிக்காதிருந்ததினால் மகனோடு இங்கேவந்தான். வந்தவனைத் தனியே ஏற்போமாயின் இதோ நிற்கின்ற நமது புத்திரனுக்கு நமக்குப்பின் மந்திரிமுதலா

னோர் பட்டங்கட்டிவைக்க மாட்டார்கள், இவ்விருவர்களையும் அப் புறப் படுத்திவிடுவோமாயின் மனம் நோவார்கள். அதனால் அரசுக்கு கெடுதிநேரிடும். ஆகையால் நாமிவர்களை நிராகரிப்போம். அப்போது நாம் சாஷிகளாகவைத்த ஆகாயவாணி, பூமிதேவி இவர்களில் ஒருவர்வந்து இச்சபையாரறியும்படி சாஷிசொல்லட்டும், என்று மனதுக்குள்ளே தீர்மானித்து, சகுந்தலையைப்பார்த்து: ஓ, பெண்ணே! நீயார்? உன் பெயரென்ன? உன்னருகில்நிற்குஞ் சிறுவனார்? உன்னிருப்பிடமெது? நீவிரிவரும இங்கு வரவேண்டிய காரணமென்ன வென்று கேட்டான்.

சகுந்தலை திடுக்கிட்டு ஆ! இதென்ன அரசன்நம்மை யாரென்று வினவுகிறார்! இவர் நம்மைப் பகற்காலத்திற் சாவகாசமாய்க் காந்தருவமணம்புரிந்து கூடியவர் தாமே! குறி அறியாதவரைப்போல் வினவுகின்றாரே! இவர் இப்படிக்கேட்குங் காரணமியாது? இவர் தமது செல்வச்செருக்கினால் நம்மை அவமானப்படுத்தக் கருதியிருக்கின்றாரோ? அல்லது உண்மையில் மறதிதானோ? என்னவோ! எல்லாம் இன்னம் சற்றுநேரத்திற்குள் தெரியவருகிறது. நாம் உண்மையைக் கூறினால் தெய்வம்விட்ட கதியாகிறதென்று தன்னைத்தானே தைரியப்படுத்திக்கொண்டு, அரசனைவணங்கி ஓ, மன்னர்கள்மன்னரே! நான்உமதுமனைவி, இதோநிற்கின்ற சிறுவன் உமதுபுத்திரன், என்னிருப்பிடம் கண்ணுவர் ஆச்சிரமம் என்று கூறினாள்.

அரசன் அவள் வாய்மொழியைக்கேட்டு மனைவிபையும், மகனையும் கண்ணுற்ற மகிழ்ச்சியைப் பரிகாசச்சிரிப்பாகக் காட்டிச் சொல்லுகிறான்: பளா! பளா! நிரம்ப நேர்த்தி! வெகு யோக்யம், நன்றாயிருக்கிறது, மந்திரிகளே! இதென்ன! ஆச்சரியம்! இதோ நிற்கின்றனே! இவள் என் மனைவியாம், அவளருகில்நிற்குஞ் சிறுவன் என் முடியைத்தாங்கும் புத்திரனாம், இவள் முன்னும் பின்னுமாகக் கட்டிப்பேசுவது நிரம்ப மேலாயிருக்கிறது, பொய்யை மெய்போலங் கூச்சமின்றிக் கூறுகின்றாள். பாருங்களுன்று ஏளனஞ் செய்து, பின்னும் சகுந்தலையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ, பெண்ணே! நீ எனக்கு மனைவியான தெங்கனம்? அவ்வரலாற்றை இச்சபையாரறிய வுரையென்று சொன்னான்.

அரசனது மர்மமொழிகளைக் கேட்டபோது சகுந்தலையின் மனமானது துன்பத்தால் துடிதுடித்துப் பதைபதைக்கச் சோர்வுற்றுச் சொல்லுகிறாள்: ஓ அரசரே! நீவிர் இற்றைக்குப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குமுன்பு காட்டில் வேட்டைக்குவந்து யாவரையும் நீங்கி ஒருவராய்த் தனித்துக் கண்ணுவமுனிவரது ஆச்சிரமத்துக்கு வந்தபோது நானுமக்கு வந்தனம்செய்து பொற்பீடமளித்து உட்காரச்சொல்ல, நீவிருட்கார்ந்து என் வரலாற்றைக்கேட்டு மையலாகி ஆகாயவரணி, பூமிதேவி இவர்களைச் சாக்ஷிகளாகவைத்து நானே உமது பட்டத்துத் தேவியென்றும், என்வயிற்றிற்பிறக்கும் புத்திரனே உமது முடிக்குரியவனென்றும் சத்தியத்தைச்செய்து, காந்தருவமணம்புரிந்து என்னைக்கூடித் திரும்பும்போது ஆட்களையனுப்பி உன்னை வருவித்துக்கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லிவந்தபின் அதை முற்றும் மறந்திருந்துவிட்டீர். அப்பால் நான் கருப்பவதியாகி ஓர் புத்திரனைப் பெற்றேன். கண்ணுவமஹாமுனிவர் அப்புத்திரனுக்குச் செய்வனவாய் சடங்குகளையெல்லாம் குறைவறச்செய்து பரதன் என்று பெயரிட்டு நான்குவேதம், ஆறுசாஸ்திரம், அறுபத்துநான்கு கலைப்பானம், மனுவிக்கயான முதலியவைகளையுங்கற்பித்து அப்பால் என்னையும், புத்திரனையும், உமதுநகரில் விட்டுவரும்படி தனது சேஷர்களுக்குச் சொல்ல, அவர்களும் அவ்வாறே எங்கனையழைத்துவந்து உமது நகரத்திலிட்டுப்போயினர். நான் மைந்தனோடு உமது சபைக்கு வந்தேனெனக் கூறினாள்.

இறைவன் இவ்வசனங்களைக்கேட்டுத் தனது கருத்து நிறைவேறக் கருதி முகம் வேறுபடச் சொல்லுகிறாள்: ஓ பெண்ணே! நானென்ன அரசனல்லவா? நான் வேட்டையாடப் புறப்பட்டால் ஒரு வனாகத் தனித்துப் புறப்படுவேனா? மேலும் நான் முனிவரிருக்கும் ஆச்சிரமத்துக்கு வரவேண்டிய காரணமென்ன? ஒருவேளை அப்படி வந்தபோதிலுங்கூட அவ்விடத்திலோர் பெண்ணைக்கண்டால் மோகிக்கலாமா? அப்படி மோகித்தபோதிலும் அவ்விடத்தில் சம்போகஞ் செய்யலாமா? அது பரிசுத்தவான்களிருக்கும் ஸ்தலமல்லவா? இவற்றையெல்லாம் நீ நன்றாயுன்றி யோசித்துப்பார்; அப்படி ஆராய்ந்து பார்ப்பாயானால் இவையெல்லாம், பொய்யாகுமே யன்றி உண்மையென வுன்னருகில் நிற்குஞ் சிறுவனு மொப்புக்கோள்ள மாட்டான்.

இன்னமும் ஆகாயவாணி, பூமிதேவி இவர்களிய வுன்னைக் கந்தரு வமணம் புரிந்தேனென்கிறாய். அது சபைக்கேற்குமா? நான் சத்தி யந்தவருதரசியற்றும் சந்திரவம்ச இறைவனல்லனோ? நீ என்னை இவ்வண்ணம் அவமானப்படுத்துவது நியாயமாகுமா? உலகாதிபனாகிய என்மேல் வல்லடி வழக்காடத் துணிந்து வந்த வுன்னை இன்னும் சற்றுநேர மிச்சசபையில் நிற்கப்பார்த்திருந்தால், என்ன தெல்லா முன்னதெனக் கைக்கொள்வாய். ஆட்சேபணை யில்லை, இனி அரைநொடிப் பொழுதாகிலும் இவண் நிற்கவேண்டுவதில்லை. வந்த வழியே செல்லென்று கூற, சகுந்தலை கணவருத்தமுற்று, ஆ! ஹா!! தெய்வமே! ஆகியிலிந்த அரசனைக்கண்டபோது பெண்கள் பெறும்பேறு பெற்றேனென்று அதி விருப்புற்று அன்புடன் கூடிக் களிப்படைந்திருந்தனே! இற்றைத்தினம் இவ்வரசன்சொல் அளவற்ற களிப்பை அதமாக்கிச் சகிக்கக்கூடாத துன்பத்தைக் கொடுத்ததே! இதற்கென்ன செய்வேனையா! இன்னும் சற்றுநேரமிருந்து மற்றுங் குறையையும் விவரித்துக் கூறுவோமென்றால் ஏவலாளிகளைக்கொண்டு தள்ளிவிடுவார்போல் தோன்றுகிறதே! இனி நானென்ன செய்வேனென்று தியங்கி, தனக்குத்தானே துணிவுகொண்டு அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: ஓ அரசசிகாமணி! உலகில் யாராவதொருவர் கொலை, களவு, காமம், சூது, வாது முதலிய அக்கிரமங்களிலொன்றைச் செய்தால் அவர்களைத் தண்டிக்கிறது அரசர் செய்கை. அவ்வரசரே சூது, வாது முதலிய அக்கிரமங்களுக்குப் பாத்தியப்பட்டால் அவர்களைத் தண்டிக்கிறதார்? ஒருவருமில்லை. நீர் உலகாதிபர், உமது வாக்கிற் கெதிர்வாக்குண்டா? இல்லை. பயிருக்காதாபுமாயிடப்பட்டேவெலிதானே பயிலை மேய்ந்தால் பயிர் விளைவதெங்ஙனம்? மலைபோன்ற புயங்களை யுடைய மன்னர் திலகமே! நீர் என்னைக் கண்டபோது சத்தியவாக்குடனும், நிலைபெற்ற அறிவுடனும் இன் சொல்லுரைத்து என்னைக் கலந்து பிரிந்தபின் கல்லைப்போல் மனமும், கரவடமுங் சுற்று இப்படிப் பேசுவீரென்று அப்போது பேதையாகிய யான் சிறிதும் அறியாமற் போனேனே! மாரிபோற் பொழியுங் கரத்தையுடைய வள்ளலே! உடலும் உயிரும், மலரும் மணமும், இரத்தினங்களும் அதனது தேஜஸும்போல இங்கிதமான கணவனுடன் பொருந்தி ஸ்திரீகள்

வாழ்வதல்லாது, அன்னியரைப்போல் பிரிவுற்றுத் துன்பத்தால் வருந்தித் துயரப்படாநின்ற தோகைமார் என்போலு முண்டோ? இறைவனே! தனக்கு வழிபடுகடவுள், தனக்குண்டாகிய இன்பம், தன்னுடைய வலிமை, அழகு இன்னுமுள்ள சுபங்களியாவும் தனது நாயகனென்றே வந்தித்துச் சிந்திக்கும் பதிவிரதைகளை மனநோவச் செய்வது விவேகமோ? நீதியோ? தருமமோ? ஐயோ! அநீதியும், அசத்தியமும் உம்மிடத்திலிருக்குமாகில், நன்னீதியும், சத்தியமுமிருக்குமிட மெங்கே? இராஜரேறே! அரசருக்குண்டாகிய பெருமை, கீர்த்தி, இன்பம், பேறு, யாகம், வெற்றி முதலிய சகல கருமங்களும் கற்புடைய மனைவியைப் படைத்தவர்க்குண்டென்றும், அவர்கட்கே உரிமையென்றும் வேதத்திற் சொல்லி யிருப்பதை நீரறிந்திருந்தும் என்னையும், அருமை மகனையும் அவமதித்துத் தள்ளிவிடுவது நியாயமோ? அண்ணலே! வாழ்வைப் பெற்றாலும், தாழ்வைப்பெற்றாலும், இருந்தாலும், இறந்தாலும் கூடப் பொருந்தி யதுபவிப்பவளாகிய குலநாயகியின்மனந்தளரும்படிபசையற்றுப் பற்றற்றுப்போகின்றபுருஷரையடுத்தால் அவர் காப்பாரோ? காவலரே! ஒரு புத்திரன் பிறக்கவேண்டுமென்று புத்திர காமேஷ்டியாக மென்ன, தருமமென்ன, விரதமென்ன, நோன்பென்ன, சத்திரமென்ன, சாவடியென்ன, மடமென்ன, தடமென்ன, சோலையென்ன, சாலையென்ன, தெய்வ பிரார்த்தனை யென்ன, மந்திரமென்ன, இயந்திரமென்ன, சக்கரமென்ன, ஓளஷதமென்ன இன்னும் என்னென்ன வெல்லாமோ செய்து பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். திவ்யமானகுமாரனைக்கண்டு நீ யாரோ நானாரோவென்று வெறுத்தபேர்களைக் காசினியிலுங்கண்டறியேன். கதையிலுங் கேட்டறியேன். வெற்றி பொருந்திய வேலாயுதமுடைய வேந்தே! இச்சிறுவனை யாரோ வென்று அவமதித்தால் அந்த அவமதிப்பு உம்மதன்றோ? என்னி றைவரே! ஏனிறை யோசிக்கவில்லை? நூறுவாவி வெட்டியபலன் ஒரு துரவெடுத்தாற் கிடைக்கும், நூறு துரவெடுத்த பலன் ஒரு தடாகம் வெட்டினாற் கிடைக்கும், நூறு தடாகம் வெட்டியபலன் ஒரு யாகஞ்செய்தாற் கிடைக்கும், நூறு யாகஞ்செய்தபலன் ஒரு சற்புத்திரனைப் பெற்றாற்கிடைக்கும், நூறு சற்புத்திரர்களைப் பெற்றபலன் சத்தியந்தவருதிருக்கிற் கிடைக்குமென்று சுருதிமுறை

யிடுவதை நீருணர்ந்திருந்தும் சொற் சோர்வுபடப்போமோ? தோன்றலே! இதன்றியும், அரசர்களுக்கு முக்கியமாயிருக்கவேண்டியது குற்றமற்ற இல்லாளும், சொல்லுதற் கருமையான மைந்தனும், சத்தியவாக்கும், நன்னீதியும், நடுவு நிலைமையுமாம். அஷ்டதிக்கும் புகழ்ஸ்தம்பம் நாட்டிய பட்டாபிஷேக பார்த்திபர் குலதிலகமே! உமது புத்திரன் பிறந்தபோது இவன் ஆழிசூழ்ந்த அம்புலியனைத்து மோர்குடையின்கீழாள்வான், செய்தற்கரியயாகக்களையெல்லாஞ் செய்வானென்று அசரீரிவாக்குப்பிறந்ததே! அந்தோ! அப்பேர்க் கொத்த அருமை மைந்தனையும், அம்மைந்தனை யதிகஅன்புடன் என்ற என்னையும் ஆதரிக்கவேண்டும் ஆண்டவரே யென்று வணங்கினான்.

சகுந்தலை சொற்ற மொழியனைத்தையுந் செவியுற்ற துஷ்டிய ந்தமகாராஜன் சிறிது நேரம் மௌனஞ்சாதித்து, பின்பு சொல்லுகிறான்: ஓ, பிறை போன்ற நெற்றியையுடையமின்னே! முன்னே, நானுன்னை யின்னொன்றறிய மாட்டேனே! ஏன் சும்மா பன்னிப் பன்னிப் பேசுகின்றாய்? நீ அன்னம்போல் நடந்து முன்னமிருந்த இடம்போய்ச் சேரென்றணங்கிற்குச் சொல்லிவிட்டு, வேறுசுந்தனை செய்து கொண்டிருப்பவன் போல அரசன் உள்ள முடைந்து விசண்ப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

சகுந்தலை அரசனைநோக்கி: ஓ, மின்னொளி பொருந்திய வாளாய்த் தந்தையுடைய மன்னவரேமே! நீர் பூர்வத்தில் கண்ணுவர் ஆச்சிரமத்துக்குவந்து சத்தியஞ்செய்து, என்னைக்கார்தருவமணம் புரிந்து, சரச வார்த்தைகள் மொழிந்து, இருவர் மனமும் ஒன்றெனக்கலந்து என்னை இல்லாளாக அனுபவித்ததுண்டு. அப்போது சொல்லிய சத்தியத்தை இப்போது மறந்து பேசுவது தர்மமோ? உமதுமர்மமோ? எனது கர்மமோ? அறியேன். இதுவுமது குற்றமில்லை. என்னுடைய தீவினைப்பயனேயாகும். அறிவிற் சிறந்த என் தாயும், தந்தையும், நான் பிறந்தஅன்றே என்னைத் துறந்துவிட்டார்கள். இப்போது என்பர்த்தாவாகிய நீரும் என்னை வெறுத்துவிட்டீர். என்னைப்போலும் தீயபாவிகள் உலகில் வேறிருக்க மாட்டார்கள். கௌசிகமகாராஜனுக்கும், மேனகைக்கும் பெண்ணாய்ப்பிறந்தும், கண்ணுவமுனிவரால் வளர்க்கப்பெற்றும், திங்களங் குலதிலகனாகிய வுமக்

சூரிய மனையியாய்ச் சிறந்தும், சூரியனைப்போன்ற வீரியனைப்பயந்தும் என் துன்பம் நீங்கிற்றில்லை! ஆகிலும் இவ்வுலகில் நல்லோர், புல்லோர், புருஷன், ஸ்திரீகள், பசு, பட்சி முதலிய எல்லாவற்றையும் காத்தழிக்கும் வல்லோனாகிய கடவுள் ஒருவனுண்டன்றோ? அவன் சித்தம்போலாகட்டும். என்று சொல்விச் சகுந்தலை தன் மகன் கையைத்தன்கரத்தாற்பற்றி, அரசனைப்பார்த்து: மதிசூலந்தழைக்கவந்த மன்னரே! நீர் சுகமாய் வாழ்ந்திரும். நாங்கள்செல்லுகின்றோமென்று சொல்லி மகாவருத்தத்தோடு ராஜசபையைவிட்டு இரண்டடி யெடுத்து வைத்தாள்.

மலையது நிலை சூலபினும் மனநிலை சூலயாத மதிசூல மன்னவனின் சித்தம் வேறுபட, அரசன் இன்னமும் ஆகாயவாணி, பூமி தேவி ஏன் வரவில்லை! நாம் பொய்முதலாகிய குற்றங்களை நீக்கி அரசு செய்தாலும் தற்போது இந்தச்சகுந்தலைக்காக இச்சபையாரிய உள்ளதை இல்லை யென மறுத்தோமே! அதனால் தானே வரவில்லை? அல்லது இன்னு மென்ன நேரிடப்போகின்றதோ தெரியவில்லையே! கண்ணுவர் சாபாறுக்கிரக சாமர்த்தியரன்றோ? அவர் இவ்விருத்தாந்தத்தை யறிந்தால் கனலுருத்த மடைவாரே! என்று பல பல சிந்தனைகள் செய்து தன் கருத்தைச் சகுந்தலையின் மீது வைத்து வாடியிருந்தான். அந்தத்தருணத்தில் மேக சஞ்சாரமற்ற நீனிமம் பொருந்திய ஆகாயமானது திடீரெனக் கர்ச்சித்து ஓ, அரசனே! இந்தச் சகுந்தலை மகாபதிவிரதை. ஆதியிலிவளை நீ கடும் போது என்னைச் சாக்ஷியாக வைத்துக்கூடின. இவன் சொல்லியவை யாவும் உண்மையே. இனித்தடையின்றி அவனையேற்று அச்சிறுவனுக்குப் பட்டங்கட்டு. அவனால் உன் வம்சத்துக்குப் பெருமையுண்டாகு மென்று சபையாரியக்கூறிய அசரீரி வாக்கை அரசன் கேட்டு ஆனந்தங்கொண்டு ஆசனம் விட்டெழுந்தோடிவந்து சகுந்தலையினது கரங்களைப்பற்றியழைத்து ஆசனத்திருத்தி, சிறுவனாகிய பரதனை வாரித்தழுவி முகத்தோடு முகமணைத்து முத்தமிட்டு, சபையாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: கேளுங்கள் சபையோர்களே! சில காலத்துக்கு முன்னம் வேட்டையாடக் காட்டிற்குச் சென்ற போது கண்ணுவ மகாமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்தைக்கண்டு அங்கே

சென்றேன். அவ்விடத்தில் இந்தச் சகுந்தலையைக்கண்டு மையன் கொண்டேன். அப்பால் இவன் வீரும்பிய வண்ணம் இவன் வயிற்றிற் பிறக்கும் ஆண் மகவுக்கே என் மகுடத்தைச்சூட்டுவதாக வாக்களித்து, ஆகாயவாணி, பூமிதேவி இவ்விருவரையும் சாக்ஷியாகவைத்துக் கார்தருவமணம்புரிந்து கூடினதுண்மைதான். ஆனால் ஆட்களையனுப்பி யழைப்பித்துக்கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லி விட்டு வந்தேனே யொழிய, கூறியபடி யழைப்பித்துக் கொள்ளவில்லை. அதன் மேல் இன்று இவன் என் சபைக்கு வந்து விட்டான். வந்தவனோத்தனியே பேற்பேனாகில், எனக்குப்பின் என்மைந்தனாகிய இச்சிறுவனுக்குக்கிஞ்சித்துமரியாதைத்தாழ்வுவருமோவென்று யோசித்து, அன்று சாக்ஷிகளாக வைத்த ஆகாயவாணி, பூமிதேவி இவர்கனிலொருவர் வந்து சாக்ஷி சொல்லுந்தீனையு முண்மையை வெளிப்படுத்தாதிருக்க வேண்டு மென்று தாறுமாறான உத்தரவு கொடுத்து வந்தேன்.

இப்போது அசரீரி உங்கள் முன் சாக்ஷி கூறியபடியால், இனி இப்புத்திரனை எனக்குப் பின்னரசனாகக்கொண்டு, என்னிடத்தில் நடந்துகொண்டது போல இவனிடத்திலும் நடந்து கொள்ளுங்க ளென்று சொல்லி, பின்பு அரசன் மனைவியையும் மகனையுமழைத்துக்கொண்டு, அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று, மனைவியைக் கூடிக்குலாவிச் சகல இன்பத்தையு மனுபவித்து, உலக இன்பத்தின்மேல் வெறுப்புற்று பின் மறுமைப்பயனையடையக் கருதி, தன் மைந்தனாகிய பரதனை அழைத்து ஆசனத்தில்வைத்து, வேத வேதியர்க ளாகிகூற, ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும், மந்திரி, பிரதானி முதலானோரும் வணங்கிக் கொண்டாட, மகுடத்தைச் சூட்டிவைத்து விட்டு; தான் மனைவியோடு காட்டிற்குச்சென்று கடுமையான தவத் தைச்செய்து சில நாட்களுக்குப்பின் னிருவரும் பரமபதஞ் சேர்ந்தார்கள்.

இங்கே பரதமகாராஜனுனவன் மனுசாஸ்திரவிதி பிச்சாமல் செங்கோல் செலுத்தித் தேவர்களாலுஞ் செய்தற்கரிய யாகங்களை யெல்லாஞ்செய்து, “ஸாம்ராட்” என்னும் மாட்சிமைப்பட்டத்தைப் பெற்று, தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரனைத்தையும் பாதுகாத்து, கேகயமகாராஜனின் புதல்வியாகிய சுனந்தை என்னும் மனை

ந்து பரிந்து வாழ்ந்தான். இவ்வரசன் முதல் சந்திரவம்சத்தாருக்கு பரதரெனவும், அம்மரபினர் காதைக்குப் பாரதமெனவும், அவனரசியற்றிய நாட்டிற்கு பரதகண்டம் அல்லது பாரதவருஷமெனவும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. கடலாடையுடுத்த நிலத்தையன்பொடு தாங்கிய வெற்றிமாலையணிந்த புயத்தினையுடைய பரதனுக்கு இணையாவார், பூத பவிஷிய வருத்தமானமெனுந் திரி காலங்களினு மனு நூல்வழியாண்ட மானில மன்னரு ளொருவருமில்ர் என்றே பலருங் கூறுவர்.

பரதமகாராஜனுக்குப் பின்னாண்ட

அரசர்கள் சரித்திரம்.

பரதமகாராஜனின் புதல்வன் பெளமன், இவன் தசானவர்த்தன் மகளாகிய விசையை மணந்து சுகோத்ரனென்பவனைப் பெற்றான். சுகோத்ரன் வீமராஜனின் புதல்வியாகிய கௌசலையைக் கலியாணஞ்செய்து அவளிடமாக அஸ்தனைப்பெற்றான். இவனே அஸ்தினாபுரியைக் கட்டுவித்து அந்நகரையே ராஜதானியாகக்கொண்டு அரசியற்றிய முதலரசன். இவ்வரசனுக்கு நிரும்பனும், அவுக்கு அரசர்மீனியும், அரசர்மீனிக்கு சவ்வருணனும், சவ்வருணனுக்கு சூரியனின் குமாரத்தியாகிய தபதி என்பவளிடமாகக் குருவென்பவனும் பிறந்தார்கள். இந்தக்குருவென்னும் அரசனால் பரதவம்சத்தா ரெல்லோரும் குருகுலத்தார் அல்லது கௌரவர்களென்று அழைக்கப்பட்டதுமன்றி இவனாண்ட நாட்டிற்குக் குருகேசத்ரமென்றும், பெயர் வழங்கலாயிற்று. இவ்வரசன் மகத தேசாதிபதியின் மகளாகிய சுவாலையை மணம்புரிந்து பரிச்சித்தென்னும் மன்னவனைப் பெற்றான். பரிச்சித்து என்பவன் கேகய ராஜனின் புதல்வியாகிய சுபத்திரையை விவாகஞ்செய்து பிரத்தீபனென்பவனைப் பெற்றான். பிரத்தீபன் வீமன் புதல்வியாகிய சுனந்தையை மணந்து சந்தனு என்னுமரசனைப் பெற்றான். இந்தச்சந்தனுவென்பவன் வசுராஜனுக்குப் பிறந்தவளும், தாசராஜனால் வளர்க்கப்பட்டவளும், வியாசமுனிவனைப் பயந்தவளும், சகல சம்குணங்களுமொருங்கே வாய்ந்தவளும், அழகிற் சிறந்தவளும், சத்தியவதியென்றும்,

மச்சகந்தியென்றும், பரிமளகந்தியென்றும் முப்பேர்கொண்டவளு
மாகிய உத்தமியைக்கூடி, சித்ரவீரியனென்னு மன்னவனை யீன்றான்.
இவ்வரசனுக்கு திருதராஷ்டிர மகாராஜனும், பாண்டமகாராஜனும்
மைந்தர்களாய்ப் பிறந்தார்கள். திருதராஷ்டிர மகாராஜன் கார்தா
ரதேயத்திறைவனின் குமாரத்தியாகிய கார்தாரியை மணஞ்செய்து
தாரியோதனாதியர்களைப் பெற்றான். பாண்டமகாராஜன் குந்தி
தேவி, மத்திராதேவியென்னு மிரு மங்கையர்களை விவாகஞ்செய்து
தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்னும் ஐந்து
புத்திரர்களைப் பெற்றான். இவர்களை பஞ்சபாண்டவர்கள். இவ்
வைவருள் நடுவுளானாகிய அருச்சுனராஜன் தீர்த்தயாத்திரையா
கத் தெற்கே வந்தபோது தென்னாட்டிற் செங்கோலோச்சிய சித்தி
ராங்கத பாண்டியன் மகளாகிய சித்திராங்கியை மணமுடித்தான்.
(இவனையே அல்லியென்றும், தடாதகைப் பிராட்டியென்றும் இவ
ளைச் சிவபெருமான் விவாகஞ்செய்து மதுரையை யாண்டாரென்
றும் சில நூல்கள் கூறுவதாக முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றேன்.)
அருச்சுனமகாராஜனுக்குச் சித்திராங்கியினிடமாகப் பப்புருவாகன
பாண்டியனுதித்தான். இவனை உக்கிரபாண்டியனென்றும், புலேந்
திர பாண்டியனென்றும் சொல்வாருமுள்ளார்.

பாண்டியராஜாக்களின் வம்ச வரலாறு.

பப்புருவாகனனெனப் பெயர்வழங்கிய புலேந்திரபாண்டியன்
வணங்காமுடிமன்னனாகிய தாரியோதன மகாராஜனின் ஏக சகோத
ரியாகிய துற்சடையின் குமாரத்தி கலந்தாரி என்பவனைக் கலியா
ணம்செய்து வீரபாண்டியனென்னுங் குமாரனைப் பெற்றான். (இவ
னைத் தென்றிசை இந்திரனென்றும், சின்ன அருச்சுனனென்றும்
சில நூல்கள் கூறுகின்றன.) இந்தவீரபாண்டியனுக்கு அபிஷேகபா
ண்டியனும், அபிஷேகபாண்டியனுக்கு விக்கிரமபாண்டியனும், விக்
கிரமபாண்டியனுக்கு இராஜசேகரபாண்டியனும், இராஜசேகரபாண்
டியனுக்கு குலோத்துங்கபாண்டியனும், குலோத்துங்கபாண்டியனு
க்கு அனந்தகுணபாண்டியனும், அனந்தகுணபாண்டியனுக்கு குல
பூஷணபாண்டியனும், குலபூஷணபாண்டியனுக்கு இராஜேந்திர
பாண்டியனும், இராஜேந்திர பாண்டியனுக்கு இராஜேசபாண்

டியனும், இராஜேசபாண்டியனுக்கு இராஜகெம்பீரபாண்டியனும், இராஜகெம்பீர பாண்டியனுக்கு பாண்டியவங்கியதீப பாண்டியனும், பாண்டியவங்கியதீப பாண்டியனுக்கு புரந்தரசித்தபாண்டியனும், புரந்தரசித்தபாண்டியனுக்கு பாண்டியவங்கியதாபபாண்டியனும், பாண்டியவங்கியதாப பாண்டியனுக்கு சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியனும், சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியனுக்கு வரகுணபாண்டியனும், வரகுணபாண்டியனுக்கு இராஜராஜபாண்டியனும், இராஜராஜபாண்டியனுக்கு சுருணபாண்டியனும், சுருணபாண்டியனுக்கு சித்திரவிரதபாண்டியனும், சித்திரவிரதபாண்டியனுக்கு சித்திரபூஷணபாண்டியனும், சித்திரபூஷணபாண்டியனுக்கு சித்திரத்துவஜபாண்டியனும், சித்திரத்துவஜபாண்டியனுக்கு சித்திரவருமபாண்டியனும், சித்திரவருமபாண்டியனுக்கு சித்திரசேனபாண்டியனும், சித்திரசேனபாண்டியனுக்கு சித்திரவிக்கிரமபாண்டியனும், சித்திரவிக்கிரமபாண்டியனுக்கு இராஜமார்த்தாண்டபாண்டியனும், இராஜமார்த்தாண்டபாண்டியனுக்கு இராஜகுடாமணிபாண்டியனும், இராஜகுடாமணிபாண்டியனுக்கு இராஜசார்த்தாலபாண்டியனும், இராஜசார்த்தாலபாண்டியனுக்கு துவஜராஜமாறனும், துவஜராஜமாறனுக்கு இராஜகுலோத்தமபாண்டியனும், இராஜகுலோத்தமபாண்டியனுக்கு அயோதனப் பிரவீணபாண்டியனும், அயோதனப்பிரவீணபாண்டியனுக்கு இராஜகுஞ்சரபாண்டியனும், இராஜகுஞ்சரபாண்டியனுக்கு உக்கிரசேனபாண்டியனும், உக்கிரசேனபாண்டியனுக்கு சத்துருஞ்சயபாண்டியனும், சத்துருஞ்சயபாண்டியனுக்கு வீரபராக்கிரமபாண்டியனும், வீரபராக்கிரமபாண்டியனுக்கு பிரதாபமார்த்தாண்டபாண்டியனும், பிரதாபமார்த்தாண்டபாண்டியனுக்கு விக்கிரமகஞ்சகபாண்டியனும், விக்கிரமகஞ்சகபாண்டியனுக்கு சமரகோலாகலபாண்டியனும், சமரகோலாகலபாண்டியனுக்கு அதுலவிக்கிரமபாண்டியனும், அதுலவிக்கிரமபாண்டியனுக்கு அதுலகீர்த்திபாண்டியனும், அதுலகீர்த்திபாண்டியனுக்கு கீர்த்திபூஷணபாண்டியனும், கீர்த்திபூஷணபாண்டியனுக்கு வம்சசேகரபாண்டியனும், வம்சசேகரபாண்டியனுக்கு வம்சகுடாமணிமாறனும், வம்சகுடாமணிமாறனுக்கு பிரதாபகுரியபாண்டியனும், பிரதாபகுரியபாண்டியனுக்கு வம்சத்துவஜபாண்டியனும், வம்சத்துவஜபாண்டியனுக்கு விரிபுமர்த்

தன்பாண்டியனும், விரிபுமர்த்தனபாண்டியனுக்கு சோழவம்சாந்த கபாண்டியனும், சோழவம்சாந்தகபாண்டியனுக்கு சேரவம்சாந்தக பாண்டியனும், சேரவம்சாந்தகபாண்டியனுக்கு பாண்டியவம்சேச பாண்டியனும், பாண்டியவம்சேசபாண்டியனுக்கு வம்சசிரோமணிபாண்டியனும், வம்சசிரோமணிபாண்டியனுக்கு பாண்டிச்சரபாண்டியனும், பாண்டிச்சரபாண்டியனுக்கு குலத்துவஜபாண்டியனும், குலத்துவஜபாண்டியனுக்கு வம்சவிபூஷணமாறனும், வம்சவிபூஷண மாறனுக்கு சோமசூடாமணிமாறனும், சோமசூடாமணிமாறனுக்கு குலசூடாமணிமாறனும், குலசூடாமணிமாறனுக்கு இராஜசூடாமணி மாறனும், இராஜசூடாமணிமாறனுக்கு பூபசூடாமணிமாறனும், பூப சூடாமணிமாறனுக்கு குலேசபாண்டியனும், குலேசபாண்டியனுக்கு அரிமர்த்தனபாண்டியனும் தோன்றிப் பாண்டியநாட்டைப் பாது காத்துவந்தார்கள்.

பரமசிவனே பரதனாகவந்து மீனைப் பிடித்து, பரதன்மகளை மணம்புரிந்த சரித்திரம்.

இந்த அரிமர்த்தனபாண்டியன் மாணிக்கவாசகரென்னும் திரு வாத்தூரை மந்திரியாகக்கொண்டு மனுசாஸ்திர விதிபிசகாமல்செங் கோல் நடாத்திவருங்காலத்தில் சங்கு, முத்து, பவள முதலியவற் றை நிரைநிரையாய்க் கற்பத்துட்கொண்ட குளிர்ச்சிபொருந்திய நெ டிய சமுத்திரக்கரையருகேயுள்ள தண்டுறைப்பாக்கத்தைத்திரியம்பக னென்னும் அடப்பனரொருவர் பராமரித்துவந்தார். இவர் மதுரை மீனக்கொடிநாயகனுக்கு மெய்யன்பரும், மற்றைய அடப்பனார் மாரைக்காட்டிலு முன்னதபதவிபெற்றவரும், நற்குணசீலருமாக விளங்கினார். இவர்க்கு எல்லாப் பாக்கியங்களுங் குறைவில்லாதிருந் தும் புத்திரபாக்கியமாதிரியில்லாதிருந்தது. அதனால்அடப்பனார் மணம்வருந்தித்தமது பத்தினியாகிய வருணவல்லியோடு ஒருமணப் பட்டு அனேகவிதமான தருமத்தைச்செய்துவந்தார். இவர்கள் இப் படிப் பிள்ளைக்காக வருந்தி அரிய தவத்தைச் செய்துவருங்காலத் தோர்நாள் வெள்ளிபங்கிரிக்கிறைவனுசிய பரமசிவன் நனது பதிவி

னியரசிய பார்வதிதேவிக்கு வேறே தனியிடத்திருந்து சித்தர்களும் அறிய அரிதாகிய நான்குவேதத்தின் சுற்றத்தொருளை விவரித்துச் சொல்ல, அத்தருளும் அங்கயற்கண்ணம்மை எக்காரணத்தினாலோ பகவான்சொல்லுவதை அசட்டைசெய்து அன்பில்லாமற்கேட்க, அதுதெரிந்து சிவபெருமான் கோபங்கொண்டு தேவியைப்பார்த்து, அஞ்ஞானத்தையுடைய பெண்களைப்போல நாம் சொல்லுகின்ற வேதத்தினுடைய பொருளைப் பொருட்செய்யாது அசட்டைசெய்த குற்றத்திற்குத் தண்டனையாக நித்தமுங் கொலைசெய்வதையே தொழிலாகக்கொண்ட தண்டுறைப்பாக்கத்தலைவனுக்கு நீ மகளாகக்கடவாயென்று சபித்தார். அப்போது தேவி நடுக்கமுற்றுப் பரமசிவனது பாதங்களைப்பணிந்து ஓ, சுவாமீ! உம்மைவிட்டுப்பிரிந்து பேதையாகியயான் ஜீவிப்பதெங்ஙனம்? அலிதை அடியாளுக்கருளுமென, பாபதி தனது பத்தினியைப்பார்த்து: ஓ, பாகம்பிரியாளே! எமது சடாமுடிபின்மேல் படாடம்பரத்துடன் விளங்காநிற்கும்வெண்மதிக் குலத்துதித்த குலசேகரபாண்டியன் தன் தமையனின் சாபத்தால் மீனைப்பிடித்து ஜீவனம் செய்துவருங்காலத்தில், அதேகுலத்திற் றோன்றிய கொற்கைக்கரசனான யாறன்மகளைமணம்புரிந்து தென்மதுராபுரியில் தருமசெங்கோல் செலுத்திவந்தானன்றோ? அவன் வம்சத்துதித்த அரிமர்த்நனபாண்டியனென்பவன் இப்போது அம்மதுரையில் கிரீடாதிபதிபாய் வீற்றிருக்கிறான். அவன் குலத்தார் சங்கு, முத்து, பவள முதலிய கடல்பதி திரவியங்களைக் கைக்கொள்ளும்பொருட்டு அங்கே சமுத்திரக் கரையோரமாய் வாசஞ் செய்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு யாதொரு குறைவும் வராமல் பாதுகாக்கவும், அவர்கள் கைக்கொள்ளுந் திரவியத்தில் ஆறிலோர் பகுதியையறவிட்டு மதுரைமீனக் கொடியோனுக்குச் செலுத்தவும், அங்கங்கே பட்டங்கட்டிமார்களுடும், அடப்பன்மார்களுடும் நியமித்திருக்கிறார்கள். இந்த அடப்பன்மார்களுள் திரியம்பகனென் றொருவன் தர்மவானாக தாழை சூழ்ந்த தண்டுறைப்பாக்கத்தில் வாசம் பண்ணுகின்றான். அவனுக்குக் குழந்தையில்லை. ஆகையால் அவன் மிகவும் மனம் வருந்தித் தனது மனைவியாளோடெம்மை நோக்கி அரிய தவத்தைச் செய்து வருந்துகின்றான். அவன் மேலியாங் கிருபை கூர்ந்தோம். ஆதலின் நீ அந்த அடப்பனின் மனைவியாகிய வருண

வல்லியின் பாற்சென்று மகளாய்ப் பிறுக்கக்கடவாய். நீ அந்தத் தலைவனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து அவனன்பு பெருகும்படி வளர்ந்து பக்குவமான காலத்தில் நாம் வந்து உன்னைக் களியாண்டுச் செய்து கொள்வோம். நீ வருத்தப்படவேண்டாம். போவென்று தேவிக் குச்சொல்லி விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, தான் தனித்தோரிடத் திலிருந்து மனைவியைப் பிரிந்த வருத்தத்தால் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தார். அத்தருணம் அங்கு வந்தெய்திய விராயகரும், வேளும், மாதாவைக் காணுமையால் கவலைகொண்டு வாயில் காப்பவனாகிய நந்தி தேவனை வினவ, அவன் நடந்த சமாசாமத்தை விருவருக்குந் தெரிவித்தான். அப்போது சிறுவர்களிருவருங் கோபங்கொண்டு தங்கள் தாதை வைத்திருந்த வேத சாஸ்திரங்களைக் கொள்ளைகொண்டு இவைகளிலுல்லலேவோ இப்படியாயிற்றென்று அவைகளைச் சமுத்திரத்திற் போய்விழும்படி யெறிந்தார்கள். பரமசிவன் இது சேதியையறிந்து நந்தியை நோக்கி : ஓ! இத்தருணம் சிறுவர்களை இங்கு ஏன் வரவிடுத்தாய்? அவர்களை வரவிடுத்ததாலல்லவோ இப்படியாயிற்றென்று கோபித்து, நீ செய்த பிசகிற்காக நீ ஒரு கருமீனுருக் கொண்டு கடலிற்சென்று சாஸ்திர ஏடுகளை யுனது சிரமீது சமந்து தண்டுறைப்பாக்கத்தருகே ஜீவிக்கக்கடவாய். போவென்று சுபிக்க நந்தியும் அவ்வண்ணமே சென்றான்.

இவ்வண்ணமாய் வருணவல்லியின் பாலுற் பவித்துப் பிறந்த பார்வதி தேவிக்கு, திரியம்பகனென்னும் அடப்பனாற் முத்தும் பவளமுங் கலந்து கோத்தமாலையும், உட்கட்டுத் தாவி முதலிய ஆபரணங்களையுங் கழுத்திலும், சவடிக்கடுக்கன், சனிவளையம், உருக்குமணி, தண்டொட்டி, மேலீடு, ஒன்னப்பு, கன்னப்பு முதலிய நகைகளைக்காதுலும், கரண்டைக்காய் மோதிரம், காப்பு, கைக்கட்டும் பவளம், வங்கி முதலியவைகளைக் கையிலும், பாடகம், தண்டை, பீலி, சிலம்பு முதலியவற்றைக் காலிலும், இன்னமும் தங்கள் குலத்துக்கேற்ற ஆடையாபகணங்களையுஞ் சூட்டி அன்போடு வளர்த்து வந்தார். உலக மாதாவானவள் அடப்பனாரின் அன்பு பெருங் மாணிக்கத்திப்பம்போல் ஜொலித்து, கொங்கைகள் சொர்ணக்கும்பம் போல் புடைத்து கண்டவர்மனமுங் கண்ணுங் கவர்ந்திட வளப்படிவாய்ந்து வளர்ந்து பெதும்பைப்பருவத்தை நீத்து மங்கைப்பருவக் கை யடைந்தாள்.

சிவபெருமானது சாபத்தை யேற்ற நந்திதேவன் கடலிலேறி யப்பட்ட சாஸ்திர நூல்களைத் தனது கிரமேற்கொண்டு, அச்சமுத் திரத்திலோடும் கப்பல், தோணி முதலியவற்றை வேகங்கொண்டு மோதியுடைத்து அதுகளிலேற்றிய சரக்குகளுடன் கவிழ்த்தியும், அக்கடலில் சஞ்சரிக்கின்ற மீன் முதலிய ஜந்துக்களை யெல்லாந் தன் கொம்பினுற் பீறி நாசமாக்கியும், கடலைக் கலக்கி மேலே பாய்ந்தெழுந்து மேகக்கூட்டங்களைக் கலைத்தோட்டியும் இவ்வண்ணமாக ஓயா தொழியாது தொல்லைகள் செய்து வருவதைக்கண்ட பரதரும், ஏனையவலைஞர்களும் மனமூர்க்கங்கொண்டு அந்த மீனைக் கொல்லத் தங்களாலானமட்டும் முயற்சி செய்து பார்த்தார்கள்; கடவில்லை. அதுகண்டு அவர்களெல்லோரு மொன்றாகத்திரண்டு தங்க ளடப்பனாண்டை சென்று முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். அப்போது அடப்பனார் மனவருத்தமுற்று அம்மீனைப் பிடிப்பதற்குத் தனது கிளைஞர்கள் புடைகுழ அலைவாய்க் கரைக்குச்சென்று ஓர் படவிலேறி நின்று பெரிய வோர் கயிற்று வலையைக்கொண்டு வீசினார். அந்த மகாமீனானது அவரேறிநின்ற படவைத் தன் கொம்பினுற் குத்தி யுடைத்தது. அப்போது அடப்பனார் படகு உடைந்ததைக்கண்டு, மற்றோர் தோணிமேற் பாய்ந்து நின்று வேரோர் வலையை வீசினார். அந்தத் துஷ்டஜந்து அந்தத் தோணியையும் மோதியுடைத்தது. அதுகண்டு கடற் சேர்ப்பனாகிய அடப்பனார் இன்னொரு சோங்கிலேறி நின்றுகொண்டு மற்றோர் வலையை யெறிந்தார். அந்தச் சுருமீன் அவரேறி நின்ற அந்தச் சோங்கையும் சுக்கல் சுக்கலாயுடைத்தது. துறைக்காவலனாகிய அடப்பனார் ஒரு உயிரே பல வுடல்களிலும் புகுந்தாற்போல வெவ்வேறு தோணி, படகு, சோங்கு முதலியவைநிற் பாய்ந்து, பாய்ந்து நின்று வலைகளைப் பாய்ச்சினார். அந்த மீன் அவரேறிந்த வலைகளிலகப்படாமல் முன்னே வீசினால் பின்னே கிளம்பியும், பின்னே யெறிந்தால் முன்னே யெழுந்தும், வலப்புறஞ் சென்றால் இடப்புறங் காணப்பட்டும், இடப்புறஞ்சென்றால் வலப்புறந் தோன்றியும் பலவாறு தொந்தரை செய்ததேயொழிய அகப்படவில்லை. அதனால் அடப்பனார் மனச் சோர்வுற்று எஞ்சிய தன்னினத்தவரோடு கரையிற்சேர்ந்து இதற்கென்ன செய்வதென்றாலோசித்தும் ஒன்றுந் தோன்றாதவராய்

மனஞ் சலித்துக் கடைசியாய் அந்த மீனைப்பிடிக்கும் பரதனெவனோ அவனுக்குத் தனது செல்வக்குமாரத்தியாகிய திரைசேர் மடந்தையைக் கவியாணஞ் செய்துகொடுப்பேனென்று பறையறைவித்தார்.

அந்தக்காலத்தில் காவியங்கிரியிலெழுந்தருளியிருக்கும் பரமசிவன் பார்வதி தேவியைத் தம்மிடத்துக் கழைத்துக்கொள்ளச் சித்தமாறார். அலிதெவ்விதமோவெனில்:

மீதல், பூதல், பாதலமென்னுந் திரிலோகங்களிலுந் தங்களுக்கிணையான ஜாதியாரில்லை யென்றகங்கார சிந்தையுடையவராகிய பரதர் குலத்திலே பிறந்த திரைசேர் மடந்தையாகிய பார்வதியைப் பசுபதி மணம் புரிவதெப்படியென்று தனக்குள்ளே சிந்திக்கலானார். அதாவது நாம் நமது முழுச்சம்பிரம கோலா கலத்துடன் தண்டுறைப்பாக்கம் சென்று தலைவனைக்கண்டு நாம் பரமசிவனென்று அவனுக்குச் சொல்லி, திரைசேர்மடந்தையை மணமுடித்துக்கொடுப்போமாயின் இவனாரடா ஜாதியற்றவன் இங்குவந்து பெண்ணைக் கேட்கிறான், இந்தச் சடையாண்டிக்குக்கட்டிக்கொடுக்கவோ நான் நேராத கோவிலெல்லாம் நேர்ந்து தவமிருந்து ஓவியம் போன்ற வோர் பெண்ணைப்பெற்றேன் சீச்சி! போ போவென அவமதித்தான்பின்னையாமென்ன செய்வது? அத்தால் நமக்கும் நம்மோடுவந்த தேவர்களுக்கும் அவமானமாகுமே! என்று பலவாறாகப் பலமுறை யொசித்துக்கடைசியாய் பரதனுருக் கொண்டுபோய்ப் பரதனென்று சொல்லி, பரதன் வீட்டில் பெண்ணைக் கொள்வதே யுத்தி யெனத்தீர்மானித்து ஓர் தோளிலே மீன்கூடையும், மறுதோளிலே மணிவலையும், இடுப்பிலே இருண்ட கச்சையும், அதிலே சொருகிய சிற்றரிவாளுந் துலங்க மீசையை முறுக்கி ஒய்யார நடைநடந்து, சங்குகளையடுக்கி, முத்துக்களைச் சுண்ணமாக்கிக் கட்டப்பட்ட ஆகாயமளாவிய உப்பரி கைகள் மேலே சமுத்திரத்தின் கண்ணுண்டாகிய செம்பவளச் செடிகள் கொடிகளை விசி அழகைச் செய்கின்ற செல்வம் பொருந்திய தண்டுறைப்பாக்கத்திலே வந்து சேர்ந்து, அலைகடற்றிவியங்களெல்லாம் அளவின்றிக் குவிந்து கிடக்கும் அடப்பனார் வீட்டுவாயிலிற் சென்று தனது வரவைக் காவலாளிகளால் சேர்ப்பனுக்கறிவித்து அவருடைய அனுமதியின்மேல் அரண்மனைக்குட் சென்று தலைவனை வணங்கி நின்றார்.

அப்போது அடப்பனார் தம்மை வந்து வணங்கிய பரதனது யௌவனத்தையும், அவனது அழகையுங் கண்டு ஆனந்தங் கொண்டு தம்பி! நீயா? உன்னாரேதென்று வினவினார். அப்போது பரதனுருக்கொண் டெழுந்தருளிய சிவனுனவர் அடப்பனரைப்பார்த்து: ஐயா! நான் சப்த சமுத்திரங்களுஞ் சூழ்ந்திலங்கும் பூவில் வசிக்கும் பரதருக்கெல்லாம் தலைவனாக மதுரையில் ஷாழம் பெரிய பரதனுடைய மகனென்று சொன்னார். அதுகேட்டுஅடப்பனார் அவரை பார்த்து: ஐயா! நங்குலத்தார் யாவராலும் அகப்படுத்தக்கூடாத பெரிய சூற மீனென்று இவ்வூரருகில் கடலிற் கிடந்து பாற்கடலை மந்தரகிரி எவ்வாறு கலக்கியதோ அவ்வாறு கலக்கிக் கஷ்டப்படுத்துகின்றது. அம்மீனை நீ பிடிப்பாயாகில் மகாலக்ஷ்மிக் கொப்பாய் விளங்குகின்ற எனது ஏக புதல்வியை யுனக்குமணஞ்செய்து தருவேனென்றார். அதுகேட்டு பரமசிவன் அவ்வண்ணமே அகட்டுமென்று அடப்பனாரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சமுத்திரக் கரைக்கு விரைந்துசென்று, அங்கே கரையில் வைக்கப்பட்டிருந்த வோர் வள்ளத்தைக் கடலிற்றள்ளி அதிலேறிக்கொண்டு சங்குகளை வீசுகின்ற சமுத்திர அலைகளைக்கீறிக்கொண்டோடும்படியாய் வள்ளத்தைச் செலுத்தி வலைபக்கையிலெடுத்து ஓ வேலை! என்றுச்சரித்துக்கொண்டு மார்புரள வீசினார். அந்தக்ஷணமே கொடிய சூறவானது தனது தஷ்டசெய்கையினைத்தையுமொழித்து, தலைநசங்குண்ட சர்ப்பம்போஷ மிகவும் அமரிக்கையுடன் அந்தவலைக்குட்சிக்கியது. முக்கண்ணனாகிய சொக்கலிங்கப்பெருமானானவர் அதைக் கரையிற்கொண்டுவந்து சேர்த்தார். அப்போது மீனவன் குலமாக்களும், ஏனையவலைஞர்களும் தேனைக்கண்டு வண்டிகள் மொய்க்குமாப்போல் அம்மீனைக் கண்டு வந்து கூடினார்கள். இதுசேதி அடப்பனார் செவிக்கெட்டியபோது அவர் மிகவும் ஆச்சரியத்துடன் வாரிக்கரைக்கெழுந்தருளி வந்து அம்மகரமீனைக் கண்ணாற் கண்டு களிப்புற்று, இவனே எமது மகளுக்குகந்த மணானென்று சொல்லி அனைவரு மகிழ அவனை யரண்மனைக்கழைத்துப்போய் ஆசனத்தி லெழுந்திருக்கச் செய்து, கள்ளொழுக்கும் வாயையும், தண்ணிய இடையையுமுடைய வலைச்சியர்கள் குரவையிடவும், வண்டிகள் மொய்க்குங் கூந்தலையும், தேமற்படந்த பருத்த கொங்கைகளையுமுடைய கடைசியர்கள் கொம்மையாட்டயரவும், பஞ்

சப் பறைகளும் சப்த சமுத்திரங்களுக் கொப்பாய். முழங்கவும் படங்கொண்ட பாம்புக் கச்சையணிந்த அந்தப் பரதனுக்குத் தடம்பொருந்திய முத்து மாலையணிந்த மாபரத்தியைத் திருக்கலியாணன் செய்து கொடுத்தார். இச்சம்பவத்தைக் கண்ணுற்ற பரதர் யாவரும் மகிழ்ச்சியுற்று இவன் நம் குலத்திலோர் தெய்வத் தன்மைபொருந்திய புருஷோத்தமனென்று சொல்லி அவனுக்குத் தூப, தீப ஆராதனைகளைச் செலுத்தினார்கள். அப்போது திருக்கலியாணக் கோலங்கொண்ட பரமசிவானுவர், பார்வதி தேவியோடு ஆகாசத்திலே விடைமேலேறித் தங்கள் தங்கள் சபாவ வடிவுகொண்டு தோன்ற, சுறவுருக்கொண்டு கரையிற் கிடந்த நந்தி தேவனும் தன்னுருக்கொண்டு முன்னே நிற்க இத்திருக்காட்சியைக் கண்ணுற்ற அடப்பனாருமீ, அவர் குலமாக்களும், ஏனையோரு மதிசயித்து வணங்கித் தோத்திரிக்க, பார்வதி தேவியும், பசுபதியும், நந்திதேவனும் அவர்களை யாசீர்வதித்து மறைந்தார்கள்.

அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்குப்பின் மதுரையை யாண்ட மன்னர்கள் சரித்திரம்.

பின்பு அரிமர்த்தன பாண்டியன் அதிவல்லமையோடரசியற்றி, புஜபல பராக்கிரமம் பொருந்திய வோர் புத்திரனைப் பெற்று அவனுக்கு ஜெகநாத பாண்டியனென்று பெயரிட்டு, தக்க பிராயம்வந்த போது மகுடத்தைச் சூட்டி ராஜ்யத்தை யொப்புவித்துத்தான் தவத்தைச் செய்து வீடடையும் பொருட்டுக் காட்டிற்குச் சென்றான். இந்த வலகம் புகழும்ஜகநாதபாண்டியனுக்கு வீரவாகுபாண்டியனும், வீரவாகு பாண்டியனுக்கு விக்கிரமவாகு பாண்டியனும், விக்கிரமவாகு பாண்டியனுக்கு பராக்கிரமவாகு பாண்டியனும், பராக்கிரமவாகு பாண்டியனுக்கு சுரதபாண்டியனும், சுரதபாண்டியனுக்கு வாகுவலபாண்டியனும், வாகுவலபாண்டியனுக்கு குங்குமபாண்டியனும், குங்குமபாண்டியனுக்கு கருப்பூரபாண்டியனும், கருப்பூரபாண்டியனுக்கு காருண்யபாண்டியனும், காருண்யபாண்டியனுக்கு புருஷோத்தம பாண்டியனும், புருஷோத்தம பாண்டியனுக்கு

சத்துருசாதன பாண்டியனும் புத்திரர்களாய்த் தோன்றிப் பாண்டி நாட்டை முறையாய் ஒழுக்கத்துடன் செங்கோல் செலுத்தியாண்டு உலகத்திலுள்ள சத்துருக்களெல்லாரு மஞ்சம்படி வெகு கீர்த்தி யோடு வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

அப்பால் இந்த சத்துருசாதன பாண்டியன் குலமகளாகிய தன் பட்டத்துத் தேவியினிடம் சுந்தர பாண்டிய னென்னுமோர் குமா ரனையும், தன் தாசியினிடம் வீரபாண்டியனென்னு மோர் புத்திர னையும் பெற்றான் இந்தவீரபாண்டியனென்பவன் அதிவீரம் பொரு ந்தியவனும் மகா தந்திரசாலியுமாயிருந்தபடியினாலே சத்துருசாதன பாண்டியன் தனக்குப்பின் தனது பட்டத்துக்குரியவன் வீரனே யாவானெனக் குறித்தான். அதனால் சுந்தரபாண்டியன் தன்பிதா வாகிய சத்துருசாதன பாண்டியனைப்பகைத்துக் கொன்றுவிட்டு அவன் மகுடத்தைத்தான் சூடிக்கொண்டான். அப்பால் தனது வலிமைபொருந்திய சேனைகளைக்கொண்டு சேர, சோழராஜாக்களை ஜபித்து, வீரபாண்டியனையும்மதுரைராஜ்யத்தினின்ற்ப்புறப் படுத்தி வெற்றிமலை புனைந்து விஜய லட்சுமி கொண்டாட அரசியற்றிவருங் காலத்தில் பனைமாலையணிந்த சேரபூபதி யானவன் இரத்தினிகளை யும், அழகிய தோழியர்களையும் அவனுக்கு வரிசையாகக்கொடுத்து, தன் மகளை விவாகஞ்செய்து அவன் காலில் விழுந்து சமாதானஞ் சொல்லித் தன்னுட்டை முன் போலச் சொந்தமாகப் பெற்றுக் கொண்டு தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

இது செய்தியை யறிந்த சோழன் குலச்சிறையென்னும் தன் மந்திரியையும், அளவற்ற திரவியங்களையும், ஆனை தேர் முதலிய வைகளையும் பாண்டியனுக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்து, தன் குமாரத் தியையும் மணஞ் செய்வித்துத் தன்னுட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பிப் போனான்.

பாண்டியராஜன் நன்மைபிற் சிறந்த குலச்சிறையென்னும் மந்திரியைத் துணையாய்க் கொண்டு உலகத்தை யாண்டுவருங் காலத் தில், முன் செப்த தீவினைப்பயனாக உடம்பிலே கூணுண்டானது. அப்போது அரசன் தன் சமணகுருக்களை யழைத்துத் தன் கூன் கிமிரும்படி பல மந்திர யந்திரங்களைச் செய்வித்தும் அது சுகப்பட

வில்லை. அப்பால் தன் மந்திரியாகிய குலச்சிறையினுடைய வேண்டு கோளுக் கிசைந்து சைவ குருக்களையழைத்து அவர்கள்வசம் தன்னை யொப்புவித்தான். அவர்கள் அரசனுடைய கூன் நிமிரும்படிசெய்தார்கள். அரசன் அதுகண்டு சைவசமயமே மெய்யென்றும், சமணர்மதம் பொய்யென்றுஞ் சொல்லி, தனது நாட்டில்வாழும் சமணர்களுையெல்லாங் கழுவினேற்றுவித்து, தான் சைவமதத்தை யனுசரித்து வந்தான்.

இவ்வரசன் தன்மனைவியர்களான மங்கையர்க் கரசியோடும், வாணீ தீசவரியோடும் மிகுகுணமாய் வாழ்ந்துவருங்காலத்தில்புத்த சந்தானமில்லாமையால் மனவருத்த முற்று உண்டியைத்துறந்து, உடுப்பதை மறந்து, அரசைவெறுத்து அல்லறப் பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

பாண்டியநாடு அதுலோமர்வசமான சரித்திரம்.

சத்துரு சாதனபாண்டியனுக்குத் தாசுவிறிற்றிலுதித்த வீர பாண்டியனென்னும் அதுலோமன் சமயம்பார்த்திருந்து, சேனைகளைத்திரட்டிக்கொண்டுபோய்ச் சுந்தரபாண்டியனை யெதிர்த்துக்கடும் போர்புரிந்து அவனைச் செயித்து மதுரைக் கரசனானான். இவ்வண்ணம் பாண்டியநாட்டிற்கிறைவான அதுலோமபாண்டியனைப் பூர்வீகபாண்டியவம்சத்தார் அங்கீகரிக்கவில்லை. அதனால் வீரபாண்டியன் அவர்களை மதுரைநகரின் றப்புறப்படுத்தி அவர்களுக்குத் தன்னாற் கூடியமட்டும் தீங்கு செய்துவந்தான். மதுரைநகரின் று றுரத்தப்பட்ட பாண்டியவம்சத்தார் தங்கனினத்தார்வாசஞ்செய்துவந்தபரித்திரமாணிக்கநகர், வேம்பாறு, வைப்பாறு, தூத்துக்குடி, காபல், பின்னைக்காயல், காயல்ப்பட்டணம், கொற்கை, ஆற்றுார், முக்காணி, வீரபாண்டியன்பட்டணம்; திருச்செந்தூர், ஆலந்தலை, குலசேகரப்பட்டணம், மாப்பாடு, தாழை, கூடுதாழை, கூட்டப்பளை, உவரி, இசைந்தகரை, கூட்டப்புவரி, கன்னியாகுமரி முதலிய ஓர்க்களிற்போய்த் தங்கினார்கள். சிலர் கோழமண்டலத்திலும், வேறு

சிலர் சேரமண்டலத்திலும், மற்றவர்கள் இலங்கைத்தீவிலும்போய்க் குடியேறினார்கள். இந்த வீரபாண்டியனைக் குலோத்துங்க சோழனானவன் கி-பி 1064ம் ஆண்டு ஜயித்து அவனைத் தனக்குக் கப்பங்கட்ட ஏற்பாடுசெய்துவிட்டு, அப்பால் காஞ்சிபுரத்தில்தி பிரபல்யமாகவிருந்த பல்லவரையும் ஜயித்து வடக்கே துங்கபத்திரி நதியையும் தெற்கே கன்னியாகுமரியையுந் தன்னாட்டிற் கெல்லைகளாக ஏற்படுத்தினான்.

மதுரைக் கரசனாகிய வீரபாண்டியன் புத்திரசந்தானமில்லாமலிறந்தபடியால் பழையபாண்டியர்களுடைய வைப்பாட்டிபிள்ளைகள்கிளம்பிவந்து தாங்களே பாண்டியநாட்டிற்குச் சொந்தக்காரரெனச் சோழனிடத்தில் வாதித்தார்கள். சோழனும் அவர்களை யொப்புக் கொண்டு 1100ம் ஆண்டு சோமசேகரனென்னும் அநுலோமனைப்பாண்டியநாட்டிற்கரசனாக்கி வைத்துவிட்டுச் சோழன் 1113ம் வரு மரணமானான்.

மதுரை ராஜ்யம் மகம்மதியர்வசமான சரித்திரம்.

சின்ன ஆசியாவில் மதினபுரியில் அரசுசெலுத்திய கபிபுமுகம் மது வம்சத்தில் கி-பி 1122ம் வருஷம் செயித்திபுராகும் என்னும் சுல்தான் பிறந்தான். இவனினாமையிலேயே சுகல சாஸ்திரங்களை யுமையந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து தக்க பிராயத்தில் மகுடத்தைத் தரித்து அரசியற்றிவந்தான். அக்காலத்தில் வர்த்தகவிஷயமாய் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று சுயநாட்டிற்குத் திரும்பிய அராபிதேசத்து வர்த்தகரிற்சிலர் சுல்தானிடத்திற்குச் சென்று ஓர் முத்துமாலையைவனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார்கள். அரசன் அம்மாலையை மகிழ்ச்சியோடேற்று இம்மாலையை நீங்களெங்கே கொண்டுக்கொள்ள வர்த்தகர்களை வினவினான். அதற்கு அவர்கள் உத்தரமாக ஓ, மன்னா! இந்துமஹாசமுத்திரத்தில் இலங்கைத்தீவுக்கு நேர்மேற்கே கன்னியாகுமரிக்கு நேர்வடக்கில் பாண்டியநாடென்

றே ரிராஜ்யமிருக்கின்றது. அதுமிருந்த செல்வ வளமுள்ளது. அதற்கு ராஜதானி மதுரை; மீனகேதனத்தையுடைய ஓர் அரசன் பாண்டியனென்னும் பெயராலங்கே அரசசெலுத்தி வருகின்றான். அங்கே சுங்கும், முத்தும், பவளமு மெத்தவுண்டு. அந்நாட்டில் இம் மாலையைக் கொண்டுமென்றார்கள். அரசன் அன்புடன் வர்த்தகர்களுக்கு ஆசார உபசாரங்களைச்செய்து அவர்களை யனுப்பிவிட்டுப் பாண்டியநாட்டின்மேல் பேராவல்கொண்டு அதை எவ்விதமுங் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்றுன்னி தனது மைத்துனனாகிய செயினுலாபதீன் என்பவனோடும், மதிவல்லோர்களாகிய செயித்தகாநிறு, செயித்முகைதீன் என்பவர்களோடும் பாண்டியநாட்டின்மீது படை யெடுத்துப்போக ஆலோசனைபண்ணினான். அவர்களும் அதற்குச் சம்மதித்தார்கள். பாண்டியநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்லுவதற்குத் தனதுசேனை போதாதிருப்பதைச் சுலத்தான்கண்டு ஹம் நகர் பாதுஷாவுடைய வுதவியை வேண்டினான். பாதுஷாவும் அவனது வேண்டுகோளிற் கிசைந்து தன்னுடைய தளகர்த்தர்களி ல்லி பராக்கிரமசாலியாகிய அப்பாஸ் என்பவரையும், அவனுடைய கையின்கீழ் ஓர் தொகையான சேனையையும் சுலத்தானுக்குக் கொடுத்துத் தவினான். இபுராகிம் சுலத்தான் தன் சிரேஷ்டகுமாரனைப்பட்டத்தில் வைத்துவிட்டு 1164ம்வரு: மதினபுரியைவிட்டுப்புறப்பட்டு மக்காரநகரையடைந்து அந்நகர்த்தலைவனாகிய சாம்சதீன் என்பவரை அவன் சேனைகளோடு தன்சேனையிலவந்து. சேரும்படி அழைந்துக் கொண்டு கடற்றுறைப் பட்டணமாகிய சிட்டநகர் வந்துசேர்ந்து அந்நகர்த்தலைவனாகிய சிக்கந்தரையும் அவன்சேனைகளோடு தன் சேனையில் வந்து சேரச்செய்து, அத்துறையிலேயே கப்பல்களைக் கூலிக்கமர்த்தித் தன்னுடன்வந்த சேனைகளையும், சேனைத்தலைவர்க ளையு மவைகளிலேற்றிக்கொண்டு தான் தன் பத்தினிமார்களுோடு மற்றோர் கப்பலிலேறிக்கொண்டு கீழ்திசையைநோக்கிப் பிரயாணமானான். கப்பல்கள் யாதோர் வருத்தமுமின்றிக் கண்ணூர்த்துறையிலவந்து சேர்ந்தன. இதையறிந்த கண்ணூர்த்தலைவன் சுல்தானிடம் தூதுவர்களையனுப்பி வந்தகாரணமென்னவென்று கேட்டான். அதற்கு இபுராகிம் சுல்தான் தான்வந்த நோக்கத்தைத் தூதுவர்க ளுக்குத் தெரிவித்து, பாண்டியநாட்டிற்குச் செல்லும்வழியைக்காட்

டும்படி அவர்சனே வேண்டினான். தூதுவர்க ளிதுசெய்தியைக் கண்ணுர்த்தலைவனுக் கறிவித்து அவனுடைய அனுமதியின்பேரில் சுல்தானைச் சேனைகளோடழைத்துக்கொண்டு கொச்சி, கொல்லம், விளிஞ்சி யென்னும் நகரங்களைத் தாண்டிப்பாண்டியநாட்டெல்லையிற் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டுச் சுல்தானிடத்தில் செலவுபெற்றுச் சென்றார்கள். சுல்த்தான் தன் சேனைகளோடு பாண்டியநாட்டினுட் பிரவேசித்தான்.

அப்போது அநுலோம்பாண்டிய வம்சத்துதித்தோனாகிய திருப்பாண்டியனென்போன் பாண்டியநாட்டிற்கிறைவனாக மதுரையில் வாசஞ்செய்தான். அவன் சகோதரர்களிருவர். அவர்களிலொருவனாகிய விக்கிரமபாண்டியன் பவித்திரமாணிக்கநகரில் (கீழ்க்கரை) இளவரசாய் வீற்றிருந்தான். மற்றவன் கோப்பாண்டியன். இவன் சேனைகளுக்கெல்லா மதிபதியாகக் காயல்பட்டணத்தில் வசித்துவந்தான். பாண்டியநாட்டெல்லையுள் இபுராகிம் சுல்தானின் சைனியம்வந்து புகுந்தமையைத் தூதுவர்கள்வந்து கோப்பாண்டியனிடம்சொல்ல, அவன் திடுக்கிட்டு மதுரைக்கோடி அரசனாகிய திருப்பாண்டியனுக் கறிவித்தான். திருப்பாண்டியன் மதுரைராஜ்யம் உள்நாட்டுக் கலகத்தால் பலவீனமுற்றிருப்பதை யுணர்ந்து சுல்த்தானை எதிர்ப்பதற் பயனில்லையெனக்கண்டு கோப்பாண்டியனோடு தன் மனைவிமக்களையு மழைத்துக்கொண்டு திருப்பதிக்கோடி யொளித்துக்கொண்டான்.

அப்பால் பாண்டியநாட்டெல்லையுட்புகுந்தஇபுராகிம் சுல்த்தான் பாண்டியசேனா வீரர்களோடு போர்தொடுத்து அவர்களை முறிய அடித்துக் கொற்கைக்கோட்டையை அக்கினிக் கிரையாக்கி இடைக்கிடையே சிறு சிறு யுத்தங்கள் செய்துகொண்டு வைப்பாற்றூரருகில்வந்து சேர்ந்தான். அநுலோம்பாண்டியரின் அரசாட்சியையடியோடு தொலைத்துப்போடவேண்டுமென்று அல்லும் பகலுமதே சிந்தையாய்க் கங்கணங்கட்டிநின்ற பழையபாண்டியரின் சந்ததியாராகிய அவ்வூர்வாசிகள் இபுராகிம்சுல்த்தானின்வரவையறிந்து தங்க ளெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள இதுவேதருணமென்றுன்னி எதிர்சென்று சுல்த்தானுக்கு நல்வரவு கூறினார்கள். சுல்த்தான் அவர்

களை அன்போடேற்று அனேகஉபசாரங்களைச்செய்துஇந்நாட்டரசன் யாவன்? அவனது விருத்தார்தமென்ன வென்று வினவினான். அதற்கு அவர்களுத்தரமாக பிரபுவே! தற்காலம் இந்நாட்டிற்கிறைவன் திருப்பாண்டியன், அவனது ராஜதானி மதுரை, இவன்பேருக்கரசனையொழிய உண்மையிலிவனைச் சட்டைசெய்வா ரொருவருமில்ர், அவனுக்கிலைய சகோதரர்களிருவர், அவர்களிலொருவன்பெயர் விக்கிரமபாண்டியன், அவன் பவித்திரமாணிக்கநகரில் இளவரசாய் வீற்றிருக்கின்றான். மற்றவன் கோப்பாண்டியன், இவன் சேனைத் தலைவனாகக் கரையப்பட்டணத்தில் வாசஞ்செய்துவந்தான். உமது சேனை தென்முகமாகப் பாண்டியநாட்டினுட் புகுந்ததைத் தூதுவர்கள்வந்து அவனுக்கறிவித்தார்கள். இதைக் கேட்டவுடனே அவன் திடுக்கிட்டு மதுரைக்கோடித் திருப்பாண்டியனுக்குத்தெரிவித்தான், திருப்பாண்டியன் உம்மை எதிர்ப்பதற்குப்போதிய பலமற்றவனாயிருந்தபடியால் தன் மனைவிமக்களோடு கோப்பாண்டியனையழைத்துக்கொண்டு திருப்பதிக்கோடி யொளித்துக்கொண்டான். பவித்திரமாணிக்கநகரிற்சென்று விக்கிரமபாண்டியனை ஜபிக்கில்பாண்டியநாடு உங்களதேயென்று சொன்னார்கள். இவர்களது வாய்மொழிகளால் கன்னிநாட்டின் நிலைமையையுணர்ந்த சுலத்தான் மகிழ்ச்சியுற்று நல்லது மித்திரர்களா! பாண்டியநாட்டை ஜயித்தபின்னுங்கட்கு நல்லபரிசளிப்போமென்று ஆசைவார்த்தை சொல்லியவர்களை யனுப்பிவிட்டு, நாம்கர் பாதுஷாவின் சேனைத்தலைவனாகிய அப்பாஸ் என்பவனையும், சிட்டாநகர்த்தலைவனாகிய சிக்கந்தர் என்பவனையும் ஓர் பெருந்தொகையான சேனைகளோடு மதுரைக்கனுப்பி அந்நகர்க்கோட்டையைப்பிடித்து நமக்கறிவியுங்களென்று கற்பித்தான். அவ்வண்ணமே அப்பாஸ் சேனைகளை நடத்திக்கொண்டு மதுரைக்குச் சென்று கோட்டையைப்பிடித்து சிக்கந்தரை மதுரைக்கதபதியாக மகுடாபிஷேகம்பண்ணி அங்கே வைத்துவிட்டு, தான் சுலத்தானிடம் போய்த்தெரிவித்தான்.

இபுராகிம் சுலத்தான் மகிழ்ந்து அப்பாஸ் என்பவனையும், மற்றைய சேனைத்தலைவர்களையும், சேனைகளோட டைழத்துக்கொண்டு பவித்திரமாணிக்கநகர் போய்ச்சேர்ந்து பத்துநாள் கொடிய போரியற்றி, விக்கிரமபாண்டியனையும், அவன் புத்திரர்களான இந்திரபாண்

டியன், சந்திரபாண்டியன் என்ப வர்களையும், அவன் மருமக்களையும், சேனைத்தலைவர்களோடு சேனாவீரர்களையும் கொன்றுபுவித்திரமாணிக்க நகரைக்கைக்கொண்டு அங்கே மனைவிமக்களோடு மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தான். இவன் அன்னியமதஸ்தர்களைப் பலாத்காரமாய்த்தனது மார்க்கத்திலுட்படுத்திப் பாண்டியநாட்டிலே அநேகம் பள்ளிவாசல்களைக் கட்டிக் கொடுங்கோலரசு புரிந்துவந்தான். இவ்வரசு பாண்டியநாட்டில் பன்னிரண்டு வருஷமும் ஏழுமாதமும் நிலைத்திருந்தது.

மதுரைராஜ்யம் மீண்டு மநுலோமர்

வசமான சரித்திரம்.

அப்பால் வடக்கே திருப்பதிக்கோடி யொளித்திருந்த திருப்பாண்டியன் பாண்டியநாட்டின் சீரைத் தூதுவர்களாலறிந்து, பூர்வீக பாண்டியவம்சத்தாருக்கு வேண்டிய உதவிசகாயங்களைச் செய்வதாகச் சத்தியவாக்களித்துச் சமாதானப்படுத்தி, தெலுங்கு தேசாதிபதியி னிடமிருந்துபெற்ற ஐந்துலட்சம் சேனாவீரர்களோடு பாண்டியநாட்டிற்கு பிரவேசித்து மதுரையையாண்டிருந்த சிக்கந்தரையோடத்துறத்தி, கோட்டையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு பின்பு பவித்திரமாணிக்க நகர மெப்திக்கொடிய போரியற்றி இபுராகீம் சுல்தானைக்கொன்று தானும் போரில் காயப்பட்டு தன்குமாரனாகிய சமரகோலாகல பாண்டியனுக்கு முடியைச்சூட்டி வீர சுவர்க்கத்தை யடைந்தான். இபுராகீம் சுல்த்தானுடைய சடலத்தைப் பவித்திரமாணிக்க நகருக்கருகேயுள்ள ஏர்வாடி என்னும் மூரிலடக்கம் பண்ணினார்கள். அந்தக்கல்லறையை நாளிதுவரையி லங்கே காணலாம். சுல்த்தான் மரணமானபின் சிக்கந்தர் சுல்த்தானுடைய சந்ததியாரோடு சமரகோலாகலனிடம் சரண்புகுந்தான். அவ்வரசனானவன் இபுராகீம் சுல்த்தானுடைய சந்ததியாருக்குச் சில கிராமங்களைமான்ியமாய்க் கொடுத்துதவினது மன்றிச் சிலரை இரானுவீரர்களாகவும் சேர்த்துக்கொண்டான். சிட்டாநகரத் தலைவனாகிய சிக்கந்தரிடமிருந்த பின்னவன் சடலம் மதுரைக்குத் தெற்கே திருப்பரங்குன்றத்திற் கருகேயுள்ள ஓர் சிறு மலையிலடக்கம் பண்ணப்பட்டது.

ஆகையால் அன்றுமுதலின்று வரை அம்மலைக்குச் சிக்கந்தர் மலையே னப் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

பரதநாடு பிரிக்கப்பட்ட விவரம்.

சுமரகோலாகலபாண்டிய னென்பவன் மிகுந்த புத்திக்கூர்மை யுள்ளவனாகையால், அவனது காலத்தில், பாண்டிய நாடுடெங்கும் சமாதான முண்டாயிருந்தது. இவன் பூர்வீக பாண்டியவம்சத்தாருக்குத் தன்பிதா வாக்களித்தபிரகாரம் தெற்கே கன்னியாகுமரி முதல் வடக்கேபாம்பன் வரையில் கடற்கரையோரமாய் நூற்றெண்பது மயில் நீளமுள்ள பூமியை யவர்களுக்குக் கொடுத்து, தானும், தனக்குப் பின் மதுரைக்கதிபதியாக வரும் தனது சுற்றத்தாரும் அவர்களுட த்திலியாதா மொரு கப்பமும் வாங்குவதில்லை யென்றும், அவர்கள் கையாடிவருஞ் சமுத்திரத்திலும் அச்சமுத்திரத்திற் கொழிக்கப் படும் சங்கு, முத்து, பவளமுதலிய பொருள்களிலும் தனக்கும் தன் பின்சந்ததியாருக்கும் யாதொரு பாத்தியதையுமில்லை யென்றும், 1176-ம்வரு ஓருடன்படிக்கை பண்ணிக்கொண்டான். இந்த வுடன்படிக்கையால் பூர்வீகபாண்டிய வம்சத்தாருக்கும், அதுலோமபாண்டியவம்சத்தாருக்குமுள்ள பிணக்குத் தீர்ந்தது. பாண்டியர்க ளென்னும் பெயரானது பூர்வீக பாண்டியவம்சத்தாருக்கும், அது லோமபாண்டிய வம்சத்தாருக்கும் பொதுவாய் வழங்கிவந்தமையால், பூர்வீக பாண்டியவம்சத்தார் தங்களைச் சுத்த சந்திர வம்சந்தாரெனக் காட்டும்பொருட்டு, தங்களைப் பரதகுலபாண்டியர்களெனச் சொல்லிவந்ததுமன்றித் தாங்களதுலோமிடமிருந்து பிரித்துக் கொண்ட பூமிக்குப் பரதநாடு அல்லது பரவந்தேசமெனவும் பெயரிட்டழைத்து வந்தார்கள்.

பரதகுல பாண்டியர்கள் தங்களுள் அரசாட்சிசெய்ய வல்லமையுள்ளவர்களாக ஐவரைத்தெரிந்தெடுத்து அவர்களைத் தங்களுக்குத் தலைவர்களா யேற்படுத்தினார்கள். இவர்களைவரும் பஞ்ச திருவழுதியார்களென்னும் பெயரால் கொற்கைக்கருகேயுள்ள காயல் தட்டூரில் வாழ்ந்திருந்தார்கள். இவர்கள் தங்கள் நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்குப் புதியபட்டங்கட்டி மார்சுளையும், அடப்பனூர்மார்சுளையும் ஏற்ப

டுத்தி மிகு வல்லமையோடாண்டு வந்தார்கள். இந்தத்தலைமை யர சானது நாகமநாயக்கனின் புத்திரனாகிய விசுவநாதநாயக்கன் காலம் வரை நிலைத்திருந்தது. (இந்தத்தலைமைவழக்கத்தை யனுசரித்துத் தான் நமது தற்காலத்திறைவர்கள் பிறவர்களுக்குத் தலைவர்களே யேற்படுத்தும்போது ஐவரைத்தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். முதலாவது கொம்பஞ்ஞ அடப்பனார் (மாறத்தலைவர்) இரண்டாவது அடப்பனார், மூன்று, நாலு சீதாதிக்காரரிருவர், ஐந்தாவது ஊர்க்கணக்கப்பிள்ளை.)

மதுரை ராஜ்யம் நாயக்கன்மார் வச

மான சரித்திரம்.

மதுரையைபாண்ட அதுலோமபாண்டியருள் கடைசியாயான் டவன்பெயர் சந்திரசேகரபாண்டியன். இவன் கல்விச்செல்வத்திலும், பொருட்செல்வத்திலும் மிகவுங் குறைந்தவனாயிருந்தான். வீரசோழனென்பவன் தஞ்சையிலிருந்து படையெடுத்துவந்து இவனை ஜயித்து நாட்டையும் பறித்துக் கொண்டான். தனது ஆசனத்தையிழந்த அதுலோமனாவன் அக்காலத்தில் பெகு பிரபலமாயிருந்தவிஜயநகராதிபனாகிய வீரசிம்மராயனுள்பவனிடம்போய்முறையிட்டான். ராயனு சந்திர சேகரனின் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து, தன் சேனைத்தலைவர்களிலொருவனாகிய நாகமநாயக்கனையழைத்துநீசேனைகளோடுசென்று சோழனை வென்று அவன் வசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் பாண்டிய நாட்டை மீட்டு, அதைச் சந்திரசேகரனிடமொப்புவித்துவா என்று கட்டியிட்டான். நாகமநாயக்கனும் அவ்வண்ணமே படையெடுத்துச் சென்று சோழனை வென்று அவன் வசப்படுத்திக்கொண்டிருந்த பாண்டியனுடைய நாட்டை மீட்டு, அதைச் சந்திரசேகரனிடமொப்புவிக்காமல் தனதாக்கிக்கொண்டான். இது செய்தி விஜயநகராதிபனுக் கெட்டியபோது, அவன் அதிக கோபங்கொண்டு நாகமநாயக்கனுடைய மகன்விசுவநாதநாயக்கனையழைத்து நீசேனைகளோடு மதுரைக்குச் சென்று உன் பிதாவைக்கொன்று அவன் சிரத்தைக் கொய்துவாவென்று சொல்லியனுப்பினான். விசுவநாதனும் அவ்வாறே சென்று தன் பிதாவைக்கொன்று அவனது

சிரைச் வீரசிம்மராயலு அண்டையிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த் தான். இதனிடையே சந்திர சேகர பாண்டியன் புத்திர சந்தரன் மில்லாமலிற்று போனபடியால் ராயலு பாண்டியநாட்டை விசுவ நாதநாயக்கனுக்குக் கொடுத்து ராஜபட்டமுஞ் சூட்டிவைத்தான். அதுலோமருடைய ராஜ்ய பாரமானது இவ்வண்ணம் நாயக்கன்மாற் வசமாயிற்று.

பரதர்நாடு நாயக்கன்மா ராதீனப்பட்டு மகமதியர்வச மான சரித்திரம்.

மதுரைக் கரசனான விசுவநாத நாயக்கன் காஞ்சிபுரத்திற் கரு கேழுள்ள மெய்ப்பேடு என்னுங் கிராமத்தில் ஓர் ஏழை வேளாளன் குடும்பத்திற் பிறந்த அரியநாயக மென்பவனைத் தன் சமஸ்தானத் திற்கு முகாமைக்காரனாகச் செய்து அவனுக்கு முதலியார் என்னும் பட்டத்தைச்சூட்டி, அவனைத் தென்னுட்டில் திக்குவிஜயம்செய்து ஆங்காங்குள்ள சிற்றரசர்களிடம் கப்பம்வாங்கி வரும்படி கற்பித்த னுப்பினான். அரியநாயகமுதலி விசுவநாத நாயக்கனுடைய வுத்தர ரப்படி சென்று கப்பம்வாங்கிக்கொண்டு பரத நாட்டெல்லையுட் புத் தான். அப்போது காயலென்னுமூரில் வாசஞ்செய்துவந்த பஞ்ச திருவழுதியர்கள் அரியநாயகமுதலி வந்தகாரணத்தை விசாரித்தறி ந்து தாங்கள் பூர்விக பாண்டியருடைய சந்ததியாரென்றும், சந்திர குலதிலகனாகிய யயாதி மகாராஜனின் மைந்தன் துர்வசமுதற்கொண் டின்னுட்டைப் பாரம்பரையாயாண்டு வருகிறவர்களைன்னுஞ்சொல் லிக் கப்பங் கட்டுவதற்கு மறுத்துவிட்டார்கள். அது கண்டு அரியநா யகமுதலி பஞ்சதிருவழுதியர்களைப் பயங்காட்டியும், புத்திமதினைச் சொல்லியும், தன்னாற்கூடிய சாமர்த்தியங்களை யெல்லாஞ்செய்தும் பார்த்தான். வெல்லக் கூடாமற் போயிற்று. அதனால் அவன் கவலை கொண்டு மதுரைக்குத் திரும்பிப்போய் வேந்தனாகிய விசுவநாதநாய் க்களைக்கண்டு வணங்கி ஓ! மன்னனே! உமது கட்டளைப் பிரகாரம் நமது நாட்டில் திக்குவிஜயம்செய்து கொண்டு பரவர் தேசம்சென் றேன். அது கன்னியாகுமரிக்கு வடக்காய் சீழ்க்கரை யோரமாய் பாம்பன் வரையில் வியாபித்திருக்கின்றது. அதின் நீளம் நூற்றெண் டயது மைல். அதை பூர்விக பாண்டியவம்சந்தி லுத்தித்தவர்களான்

ஐவர் பஞ்ச திருவழுதியர்களென்னும் பெயரா லாண்டு வருகிறார்கள். அவர்களைவரும் திருநெல்வேலிக்குக் கிழக்கே பாண்டியர்களுடைய பழைய ராஜதானியாகிய கொற்கை நகரத்திற் கருகே காய லென்னுமூரில் வாசஞ்செய்கிறார்கள். அவர்கள் புஜபலம் பொருந்தியவர்கள். அவர்களிடத்திற் போய்க் கப்பங்கேட்டேன். அவர்கள் அம்புலிக் குலத்தோனாகிய யயாதி மகாராஜனின் சந்ததியாரென்றும், ஆதிமுதற் கொண்டு அந்நாட்டையாண்டு வருவோரென்றுஞ்சொல்லிக் கப்பந்தர மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்களிடத்திலெவ் விதமுங் கப்பம் வாங்குவர வேண்டுமென்னு மெண்ணத்தோடு நான்கற்றனித்தைகளை யெல்லாஞ்செய்து பார்த்தேன். பலிக்கவில்லை. ஆகையாலிது செய்தியைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்க இங்குவந்தேனெனக்கூறினான். அந்தக்ஷணமே விசுவநாத நாயக்கன்நால்வகைத் தானைகள் சூழப்புறப்பட்டுக் காயல்தட்டுருக்கருகேவந்துசேர்ந்தான். விசுவநாத நாயக்கனுடைய சேனைப்பலத்தைப் பஞ்சதிருவழுதியர்கள் கண்டு அவனோடெதிர்ப்பதற்குத் தங்கள் சேனைப்பலம்போதாதென்றுணர்ந்து, தங்களைவரிலொருவரோடு விசுவநாத நாயக்கன் மல்யுத்தம்புரிந்து ஜயிப்பானாயின் அவன் சொல்லுகிறபடி நாங்கள் கப்பங்கட்டுகிறோம்; அப்படி ஜயிக்காத விஷயத்திலவன் எங்களுக்குக் கப்பங்கட்டவேண்டும். இந்த உடன்படிக்கை அவனுக்குச்சம்மதமாகில் யுத்தத்திற்கு வரச்சொல்லென்று தூதனிடஞ் சொல்லியனுப்பினார்கள். விசுவநாத நாயக்கனும் அதற்குச் சம்மதித்தான். பஞ்ச திருவழுதியர்களில் முதன்மையான உக்கிர பாண்டியனென்பவனுக்கும், விசுவநாதநாயக்கனுக்கும் மாறமங் கலத்திலம்ல் யுத்தம் நடந்தது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் வெற்றிகொள்ள வெண்ணி வெகுநேரம் யுத்தம் செய்தார்கள். கடைசியாய் நாயக்கனே ஜயித்தான். அதனால் மற்றையநான்கு வழுதியர்களும் மனவருத்தமுற்று இனி பரதநாட்டையாளுவதிற் பயனில்லையென்று நாட்டை நாயக்கன் வசம்விட்டுக் காட்டிற்குச் சென்றார்கள். இவ்வண்ணம் பரதர் நாடு நாயக்கன்மார்வசமாயிற்று. அப்பால் மகாமொகலாய வம்சத்தைச் சார்ந்த தாமர்லேன் என்பவனுடைய சந்ததியினுதித்த பேபர் என்பவன் டில்லிக்குச் சக்கரவர்த்தியானகாலத்தில் பாண்டியநாடு அச்சக்கிரவர்த்தியின் வசமாயிற்று.

பரதகுல பாண்டியர் கிறிஸ்து மதானு

சாரிகளான விவரம்.

ரித்தமுமுத்தொழில் நடாத்துமா வுத்தம்னுகிய கர்த்தாதி கர்த்தர் ஆதியிலே ஆண் பெண்ணிருவரைப் படைத்து அவர்கள் மூலமாயனந்தகோடி பிரஜைகளைப் பிறப்பித்து அவர்களை யுலகத்தினெத்திசையிலும் பரவச்செய்தாரன்றோ? அவ்வண்ணம் பரவிய பிரஜைகள் தங்களைச் சிருஷ்டித்த தேவனைமறந்து அவருடைய கற்பனைகளைத் துறந்து பல பாதகங்களையும் செய்பத் துணிந்தமையால் சர்வ வல்லவர் கோபமுற்று அவர்களை ஜலத்தாலழித்துத் தமது பக்தனாகிய நோவாவினுடைய சந்ததியைக்கொண்டு திரும்பவும் உலகத்தை நிரப்பினாரென்றும், நோவாவின் மைந்தர்கள் மூவரில் நடுவுள்ளோனாகிய சேம் என்பவனுடைய சந்ததியில் யொக்தான் என்பவனுக்குப் பிறந்த பதின்மூன்று மக்களில் ஒருவனாகிய ஒப்பீர் என்பவனே முந்தியவனு யிர்தச் சிந்துதேசத்தை வந்தடைந்தவனென்றும், அவன் சந்ததியில் பல பிரபுக்களும் அரசார்களுந்தோன்றி வெகு செல்வத்துடன் வாழ்ந்திருந்தார்களென்றும், அவர்களெல்லோரும் மெய்ஞ்ஞான மற்றவர்களாயிருந்தார்களென்றும், அப்பாலவர்கள் ஆரியருடைய போதகத்தைக் கைக்கொண்டார்களென்றும் முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றேம். இங்ஙனம் அஞ்ஞானமென்னும் அந்தகாரத்திலமிழந்திய ஒப்பீருடைய சந்ததியாரைச் சர்வ வல்லவ சருவேசன் மீண்டும் இரக்ஷிக்கக் கருணைகூர்தார். அஃதெவ்விதமோவெனில்; மகமதியர்கள் பரதகுல பாண்டியருக்குமிகவும் நெருக்கிடை செய்து, அவர்களனுபவித்துவந்த சலாபங்களையும், கப்பல், தோணி, படகு முதலியவைகளையும் தனதாக்கிக்கொண்டு, தங்கள் மார்க்கத்தை யவர்கள் கைக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பலாத்காரஞ்செய்து வந்தார்கள். ஆகையால் பரதர் தங்கள் தேசத்தையும், வருமானத்தையு மிழந்ததுமன்றித் தாங்கள் அனுசரித்து வரும் வேதத்தையுங் கை நெகிழக் காலம் வந்ததைப்பற்றி மிகவுந்துக்கித்தார்கள்.

அந்தக்காலத்தில் திருமந்திர நகரில் விக்கிரம பாண்டியனென்றோர் கொண்டிருந்தான். இவன் மகா யூதி, தெல்வமுள்ள புரு

ஷோத்தமன், அடக்கமும் விடாமுயற்சியு முடையவன். இவன் பரத நாட்டினின்று மகமதியர்களை யப்புறப்படுத்தும் விதமென்றே வென்று பலநாட் சிந்தையிற் கொண்டு கடைசியாய், போர்த்துக்காலி றைவனின் உதவியைநாடிச் செல்லுவதே உத்தமமென்று தனக் குள்ளே தீர்மானித்து, கடல்படு திரவியங்களையும், தன் நாட்டின் அபூர்வ பொருள்களையும் கப்பலொன்றில் வெகுவா யேற்றிக்கொ ண்டு, பல வளமும் பொருந்திய போர்த்துக்கால் நாட்டை நாடிப் புறப்பட்டான். இவனேறிய கப்பலானது பலநாளாந் கடலிலையைத் தாண்டிக் கடைசியாய் போர்த்துக்கால் நாட்டை யடைந்து, தேசஸ் நதியிற்சென்று விஸ்போன்மாநகர் போய்ச் சேர்ந்தது. அந்தக் காலத்தில் இமானுவேலரசருடைய சூமாரனாகிய மூன்றாவது ஜோ வாம் என்பவர் போர்த்துக் காலிராஜ்யத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்தார். இவ்வரசனது பெயரும் கீர்த்தியும் உலகத்தி னெத்திசையிலும் பர வியிருந்தன. பரதகுலபாண்டியனாகிய விக்கிரமபாண்டியன் தான் கொண்டு வந்த பாண்டியநாட்டின் செல்வப்பொருள்களைக் கொண்டு போய் அவ்வரசருக்குக் கொடுத்து அவரைக் கண்டுகொண்டான்.

போர்த்துக் காலிறைவர் கீழ்த்திசைச் செல்வனை அன்போடு வரவேற்று, புலம்பனுக் காசனமளித்து அவனது ஆடையாபரணங் களையும் அவன் கொணர்ந்த அபூர்வப்பொருள்களையும் பார்த்து அதி சயித்து நீவிரயாவார்? உமது தேசம் யாது? இங்கெழுந்தருளிய காரணமென்ன? வென்று வெகு ஆவலுடன் கேட்டார். அப்போ து விக்கிரமபாண்டியன் : மன்னா! நான் பொன்விளையும் பூமியெனப் பெயர் வழங்கிய பரதகண்டத்தின்கண் செல்வம் பொருந்திய பாண் டியநாட்டைப்பாரம்பரையாயாண்டுவந்த பரதகுலத்திலுதித்தவன். என் பெயர் விக்கிரமபாண்டியன். வன்மன மூர்க்கராகிய வடுகரும், மகமதியரும் படையெடுத்துவந்து எங்கள் நாட்டை யபகரித்துக் கொண்டதுமன்றி, எங்கள் ஜீவனத்துக்கும், கீர்த்திக்குங் காரணமா யிருந்த சலாபங்களையுந் தனதாக்கிக்கொண்டு எங்களை நானாவிதங்க ளாலும் துன்பப்படுத்தி வருகின்றார்கள். ஆகையால் அவர்கள் செய்யும் கஷ்ட நிஷ்டேரங்களைச் சகிக்கக்கடாமல் தங்களுதவியைநாடி மிகுந்த கஷ்டத்தோடின்குவந்து உமது திருமுக தரிசனம் பெற் றேன். ஓ, மாட்சிமைபொருந்திய மண்டலாதிபா! தேவரீர் கிரு

பை கூர்ந்து எங்கள் பகைவரை எங்கள் நாட்டினின் றோட்டி எங்
கனிராஜ்யத்தை பெங்களுக்களிக்கவேண்டு மென்று சொல்லி வணங்
கினான். மதிசுலப்பிரபுவின் சாதுரியமான வசனங்களைப் போர்த்
துக்கால் மன்னர் கேட்டு மகிழ்வோடு கூடிய மனக்கவலைகொண்டவ
ராய்க் கடற் சேர்ப்பனின் திருமுகத்தைப் பார்த்து: பிரபு! நீர் மலங்
கவேண்டாம். கடவுள் கிருபை செய்வார். ஆனால் நாமும்மிடத்
திற் கேட்டுக்கொள்வதொன்றுண்டு. அதாவது; நீருமது மூதாதை
கள் வழியாயனுசரித்துவரும் இந்து மார்க்கத்தைத் துறந்து, மெய்
யான சருவேசனாற் போதிக்கப்பட்ட சத்திய வேதத்தைக் கைக்
கொள்ளுவீராகில் நீவிர் கேட்டுக்கொண்ட அத்தனையும் சத்தியமா
ய்ச் செய்வோம். மேலும் உமக்கும், எமக்கும் இப்போதேற்பட்ட
சினேகமானது எப்போதும் நீடித்திருக்குமென்று கூறினார். பரத
குலபிரபு போர்த்துக் காவரசை வணங்கி ஓ, மன்னா! உமது வீரும்
பத்தின்படியே யாகட்டுமென்றெழுப்புக்கொண்டான்.

அப்பால் ஜோவாம் அரசர் ஓர் நாளைக்குறிப்பிட்டு, தமது பற்
துக்களும், பிரபுக்களும், சேனாவீரர்களும் புடைசூழ் பரதகுல பிர
புவை யழைத்துக்கொண்டு போர்த்துக்காலென்னும் பதுவை நாட்
டிற்கு விசேஷ அடைக்கலமும், பாதுகாவலுமாகிய அர்ச்சியசிஷ்ட
அந்தோணியார் தேவாலயத்திற்குச் சென்று, தானும் தன் பத்தினி
யும் அந்தத்துறைச் செல்வனுக்கு ஞானப்பிதாவும் மாதாவுமாய்
நிற்க, லிஸ்போன் நகரதிமேற்றி ராணியார் அப்பிரபுவுக்கு போர்த்
துக்கால் மன்னருடைய திருநாமத்தைச் சூட்டித் திரித்வைகதேவா
திதேவனின் நாமத்தால் ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார். மெல்லனாகிய
பிரபு சிறிதுகாலம் அவ்விறைவருடைய அநிதியாக அங்கு தங்கி
வேண்டும்போது தனக்கும் தன்னினத்தவர்க்கும் வேண்டுமுதவி
தருவோமென்னும் பலமான வார்த்தைப்பாடும், அதிவிசேஷமும்
நூதனமுமான அத்தேசத்துப் பொருள்களையும் அரசர் கொடுக்கப்
பெற்றவனாகி, ஜோவாம் என்னும் பரதகுலப்பிரபு திரும்பித் திரு
மந்திரநகர் வந்து சேர்ந்தான். அதன் பின் போர்த்துக்காலிறைவர்
தமது பிரதிநிதியாக கொச்சியில் வாழ்ந்த கவர்னருக்கு ஓர் நீண்ட
கூடித்தை யெழுதி அதில் முத்துக்குளித்துறையில் வாழும் பரத
குலபாண்டியருக்கும், விசேஷமாய் தூத்துக்குடியில் வசிக்கும் தமது

ஞானப்புத்திரனாகிய ஜோவாம் என்பவருக்கும் வேண்டும்போது வேண்டுமுதவிபுரியவேண்டு மெனக்குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இந்நிருபத்தைக் கண்ணுற்ற கொச்சி கவர்னர் ஓர் தூதுவனைத் தூத்துக்குடிக்குப் புதுக்கிறீஸ்துவனாகிய ஜோவாம் என்னும் பிரபு விற்பாலனுப்பி உமக்கும், உமது குலத்தவர்க்கும் வேண்டும்போது வேண்டுமுதவிபுரியும்படி போர்த்துக்கால்நாட்டில் விஸ்போன் நகர ரண்மனையி லெழுந்தருளியிருக்கும் மாட்சிமைதங்கிய எங்கள் ரசர் நிருபமனுப்பியிருக்கிறார். ஆகையால் நாங்கள் செய்யவேண்டிய உதவி யென்னவென்று அறிந்துவரும்படி சொன்னார். அத்துதுவனானவன் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தை யடைந்து போர்த்துக்கால் நாட்டிற்குச்சென்றுவந்த பிரபு ஆரென்று விசாரித்தறிந்து கொச்சிக்கவர்னர் அறிந்துவரும்படி சொல்லியனுப்பிய விஷயங்களை அவன் முன் விண்டான். தூதுவன் சொல்லியவற்றைப் பரதகுலப் பிரபு கேட்டு அகமகிழ்ந்து அத்தூதுவன்கையிலோர் முத்துமாலையைக் கொடுத்து, கூடியசக்கிரம் கவர்னரண்டைக்குத் தூதுவர்களை யனுப்பி யறிவிப்பேனென்று அவருக்குத் தெரிவித்து, இந்த முத்து மாலையை அவருக்கு நான் வெகுமதியளித்ததாகக்கொடு என்று சொல்லியனுப்பினான். தூதுவனும் அவ்வண்ணமே கொச்சிக்குச் சென்று கவர்னரைக்கண்டு ஜோவாம் சொல்லியனுப்பியபடியே செய்தான்.

பரதகுலபாண்டிய வம்சத்தார் தங்கள் நாட்டில் மிகுந்த சஞ்சலத்தோடு மகமதியருடைய கொடுங்கோலின் கீழ் வாழ்ந்துவரும் நாளில், தூத்துக்குடியில் ஓர் மகமதியன், ஓர் பரதன் காதுகளில் னின்றிருந்த குண்டலங்களிலொன்றைப் பலாத்காரமாய் ஈர்த்தெடுத்து விட்டான். அந்தக்காலத்தில் இச்செய்கையானது பரதகுலத்தவருள் மகா நிந்தையாய்க் கருதப்பட்டிவந்தமையால் அந்தப் பரதன் அவ்விடத்திற்குள்ளே அந்த மகமதியனை யடித்துக் கொன்று போட்டான். இதனால் மகமதியர்களுக்கும், பரதர்களுக்கும்மிடையில் சண்டையுண்டானது. அநேகமாயிரம் பரதருயிரிழந்தார்கள். அப்பால் பலவூர்களினின்றும் பரதருக்குப் படைத்துணைவர மகமதியர்களைக்கொன்று பழிக்குப் பழிவாங்கினார்கள். அப்போது கரைதுறைகளிலிருக்கப்பட்ட பரதகுலத்தவரைக் கருவறுக்கக் கருகி

மகமதியர்கள் கடல்மார்க்கமாய்வந்து பலத்த யுத்தமுஸ்திப்புகளைச் செய்தார்கள். மகமதியர்களுடைய யுத்தமுஸ்திப்பானது பரதகுலத் தவரை நடுநடுக்கச் செய்தமையால் பரதகுல பிரபுக்கள் தங்கள் பிரஜைகளைத் தாங்களே தண்டிக்கிறதென்னு முடன்படிக்கையின் பேரில் மகமதியர்களைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

இந்த வுடன்படிக்கை பரதகுலப் பிரபுக்களிலொருவனாகிய ஜோவாம் என்பவனுக்கு மிகுந்த மனவருத்தத்தைக் கொடுத்தபடியால் அவன் பரத குலத்தார் வாழும் ஒவ்வொருநினுமுள்ள கொண்கண்மார்களை யெல்லாம் திருமந்திர நகரில் வந்து கூடும்படி ஒலையே முதியனுப்பினான். ஜோவாம் என்பவன் அஞ்சாத துணிவும், எஞ்சாத தைரியமும், தொடுத்த காரியத்தைச் சிதைவுறாது முடிக்கும் வீரப்பிரதாபமும் பொருந்தியவ னென்பதைச் சேர்ப்பன்மாரெல்லோரும் நன்கறிந்தவர்களாகையால் அவன் விடுத்த ஒலையைக்கண்ணுற்றவுடனே புறப்பட்டுத் தூத்துக்குடியில் வந்து சேர்ந்தார்கள். இவ்வண்ணம் வந்து கூடிய துறைவன் மார்க்களையெல்லாம் ஜோவாம் வரவேற்று விருந்தளித்து, அவர்களுக்குத் தேனினுமினிமை பொருந்திய வோரரிப பிரசங்கத்தைச்செய்து சுதேசாபிமானத்தையும், சுஜனாபிமானத்தையும் மூட்டி, நாமேன் மகமதியர்களுக்குக்கீழ்ப்படிய வேண்டும்? அரசனிருக்கப் பட்டணமழிந்த கதையாகவன்றோ இருக்கிறது. இதோ கொச்சிநகரில் போர்த்துக்கீஸ் கவர்னரொருவரிருக்கின்றார். அவர்பால் சென்று மகமதியர்களால் நமக்கேற்பட்டிருக்கும் கஷ்டநிஷ்டைகளை யெல்லா மெடுத்துரைத்து அவரிடத்திலுத விகேட்போமாயின் அவர் தடையின்றி நமக்குதவி செய்வார் என்று சொன்னான். இவ்வாலோசனையானது எல்லோருடைய மனதுக்கும் திருப்திகரமாயிருந்தபடியால் புலம்பன்மாரெல்லோருமதற்குச் சம்மதித்தார்கள். ஆகையால் அந்தக்ஷணமே கொச்சிக்குச் சென்று போர்த்துக்கீஸ் கவர்னரிடத்திலுதவி கேட்கும்படி எழுபது தலைவன் மார்களைத் தூதனுப்பத் திட்டஞ்செய்தார்கள். ஜோவாம் என்னும் பிரபு கொச்சிநகர்க்கவர்னருக்கு ஓர் நிருபத்தை எழுதி, அதில் “பிரபுவே! இதோ வுமது உதவியை நாடி உம்மிடத்தில் வருகிற எனது சகோதரர்களுக்கு நீர் வேண்டுமுதவி புரிவதோடு அவர்கள் பரமதியடைவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்து அனுப்ப

வேண்டியது” என்று குறித்து, அதைத் துதுவர்கள் கையிற் கொடுத்தான்.

திருமந்திர நகரினின்று கொச்சி நகர்க்குப் புறப்பட்ட பாண்டியஸ்தானுபதிகள் எழுபதின்மரும் பூமா தேவியின் முலைகளின் விளங்கி ஆகாயமளாவிய மலைகளைத்தாண்டிக் கொச்சிநகரையடைந்து, போர்த்துக்கீஸ் கவர்னரைக் கண்டு வணங்கி ஜோவாம் கொடுத்த நிருபத்தையவர்வச மளித்து தாங்கள் வந்த வரலாற்றைக்கூறி எவ்விதமுந்தங்களுக் கபயந்தந்திரகூழிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

காருண்ய பிரபுவாகிய கொச்சி கவர்னர் பரதகுல பிரபுவாகிய ஜோவாம் என்பவனுடைய கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டு மகிழ்ச்சியோடு அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய சங்கையைச்செய்து, பின் சொல்லுகிறார்: பரதகுலபாண்டிய பிரபுக்களே! ஆதிநடுமுடிவில்லாத வரும், ஆக்கல், காத்தல், அழித்தலென்னும் முத்தொழில் வல்லவரும், அதிநல்லவருமாகிய கடவுள் அனேகமாபிரமைல்களுக் கப்பா லுள்ள போர்த்துக்காலி ராஜ்யத்தினின்றெங்களை இச்சிந்து தேசந் திற்கொண்டுவந்து சேர்த்ததற்காக நானெனது முழுமனப் பூர்வ மாயவருக்கு நன்றியுரிந்த தோத்திரஞ் செலுத்துகிறேன். ஸ்தானுபதிகளே! எங்கள் மாஹிமைதங்கிய போர்த்துக்கால் மன்னராகிய சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தோன் ஜோவாம் என்பவருக்காவது அவர்பிதாவாகிய முதலாவது இமானுவேலரசருக்காவது உங்களுடைய சிந்துதேசத்தை ஐயித்து அதன் செல்வத்தைத் தானும், தனது தேயத்தவர்களு மனுபவிக்கவேண்டு மென்கிற எண்ணம் அனுலளவுக்கிடையாது. அந்தத் துரெண்ணத்தோடு நாங்களிந்திபாவுக்கு வரவுமில்லையென்று மெய்யாகவே யுங்களுக்குச்சொல்லுகிறோம். நாங்களிங்குவந்ததினுண்மையான நோக்கமென்னவென்றால்; உங்கள் ஆசியாகண்டத்திலே யுதித்து, உலகத்திலுள்ள மதங்கள் யாவும் பொய்யென்று தமது போதனைகளாலும், செய்கைகளாலும் பிரத்திபட்சமா யெல்லோருக்கு மெண்பித்த மெய்யான கடவுளாகிய இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய வேதத்தைப் போதித்து, உலகத்தாரெல்லோரையும் சத்தியத்திற் சபையென்னுமோர் குடை

நிழலின்கீழ் நிலைநிறுத்தி அவர்களை நற்கதியடையச் செய்யவேண்
டுமென்சிற நல்லெண்ணமையொழிப மமற்றப்படியல்ல. கன்னிநாடின்
புதல்வரே! கடவுளுக்குச் சித்தமுண்டானால் உங்கள் நாட்டிலுமட்டு
மல்ல, சூரியனுடைய ஒளி எங்கெல்லாம் வீசுமோ அங்கெல்லாம்
சென்று போர்த்துக்கால் வீரர்களின் வீரச்செய்கைகளைக் காட்டி
வென்று சத்தியவேதத்தைப் போதிக்கவே நாங்கள் கங்கண்ங்கட்
டிப் புறப்பட்டோம். தோன்ஜோவாம் அரசர்காலத்தில் உலகமெ
ல்லாம் ஜயிச்சாவிடினும் உலகத்திலுள்ளவர்க ளெல்லோரும் கிறிஸ்து
வினுடைய வேதத்தைத் தங்கள் செவிகளாற் கேட்கும்படியா
வது செய்வோம். சேர்ப்பன்மாரே! உங்களிடத்தில் - நான்
தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளும் மன்றாட்டொன்றுளது. அதா
வது: உங்கள் சகோதரனாகிய விக்கிரமபாண்டியன், எங்கள்
மன்னனாகிய ஜோவாம் என்பவரிடத்திற்சென்று, அரசருடைய
விருப்பத்தின்படி ஞானதீட்சை பெற்று ஜோவாம் என்னும் பெய
ரோடு திரும்பிவந்து சுயதேசம் சேர்ந்தாரன்றோ? அந்த நாளிழை
லாக எங்கள் மாட்சிமைதங்கிய போர்த்துக்கால்மன்னர் தமதுஞாண்
ப்புத்திரனாகிய அந்தப்பிரபுவின் மேலும், அவர் பந்துக்களாகிய
வுங்கள் மேலும் வெகு கவனத்தைச் செலுத்திவருகின்றார். உங்
கள் சகோதரராகிய அந்தப்பிரபு மாட்சிமைதங்கிய போர்த்துக்கால்
மன்னரின் சபையில் அம்மன்னருடைய வேண்டுகோளுக் கமைந்து
எவ்வாறு நடந்துகொண்டாரோ அவ்வாறே நீங்களும் இன்று என்
விண்ணப்பத்திற்கிசைந்து எனக்குச் செவியாய்க்க மன்றாடுகிறேன்.
அதாவது: உண்மையும், சத்தியமும் பொருந்திய கிறிஸ்துமார்க்கக்
கொள்கையின்படி நாமெல்லோரும் ஒரே தாய்தந்தையின் பிள்ளை
கள். எப்படியென்றால், ஆதாமென்னும்ஆதித்தந்தைக்கு ஏவாள்ளை
னும் ஆதித்தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தவர்கள் ஆகையால் நாமெல்லோ
ரும் ஏக சகோதரர்களென்பதற்குக் கஞ்சித்தும் ஐயமின்று. சகோ
தரர்களாகிய நாம் ஒருவரையொருவர் சினேகிக்கக் கடமைப்
பட்டவர்களாயிருக்கிறோம். சாவ வல்லவ சர்வேஸ்வரனின்
கற்பனையும்துவே. எங்ஙனமெனின், முதலாவது, எல்லாவற்றை
யும் டார்க்க சர்வேஸ்வரனைச் சினேகிக்கிறது. இரண்டாவது,
தன்னைத்தானே சினேகிக்குமாப்போல் மற்றெல்லோரையும் சினே

கிக்கிறது. எனது பிரிய சகோதரர்களே! நீங்களுங்கள் சத்துருக்களால் நெருக்கப்பட்டு வருந்தும்போது உங்கள் சகோதரனாகிய நான் உங்களை யவர்கள் வசமிருந்து மீட்க வல்லவனாயிருந்தும் மீட்காதிருப்பேனாயின் நான் கிறிஸ்துவனாயிருந்தும் கிறிஸ்துவினுடைய கற்பனையைக் கைக்கொள்ளாத பாதகனாகின்றேன். அடைக்கலம்புகுந்தோரை அபயங்கொடுத்துக் காப்பதுவே அரசருக்கழகு. அதுவே ஸூத்திரியர்களுக் கிருக்கவேண்டிய முக்கியகடமைகளிலொன்றாகும். சகோதரர்களே! நாமெல்லோரு மேகோபித்துப்பாண்டியநாட்டில் நடத்தப்போகின்ற யுத்தத்தில் கடவுள் நம்பக்கம் வெற்றியையளிக்கும்பொருட்டு நீங்களெல்லோரும் அவருடைய சத்தியகத்தோலிக்கு திருச்சபையிற் சேர்ந்து அவரை ஆராதிக்கவேண்டும். அப்பால் நாம் யுத்தமுஸ்திப்புச் செய்வோமென்று சொல்லியவகன்றார்.

கொச்சிதேசாதிபதியினுடைய வாய்ப்பிறப்பைக்கேட்ட பட்டங்கட்டிமார்கள், கனவருத்தமுற்று, ஆ தெய்வமே! இதென்ன? பனையேறிவிழுந்தவனை மாடேறிமிதித்தகதையாகவல்லோ இருக்கின்றது. அங்கேமகம்மதுமதத்தைக்கைக்கொள்ளமாட்டோமென்று மறுத்துவிட்டு இங்கேவந்தோம். இவர் கிறிஸ்துமார்க்கத்தை யனுசரிக்க வற்புறுத்துகின்றார். இதென்ன அநீதி! என்று மனங்குழைந்தார்சிலர், திக்கற்றவனுக்குத் தெய்வமேதுணையென மவுனஞ்சாதித்தார்சிலர், நமது பிதாமாதாக்களனுசரித்துவந்த வேதத்தை என்னதான்வந்தபோதிலும் கைநெகிழ விடப்படாதென்றார்சிலர், நம் குலத்தவரையாவராலு மகப்படுத்தக்கூடாத சுறவைப்பிடித்து, தான் பரதனென்று சத்தியத்தைச்செய்து தண்டுறைப்பாக்கத் தலைவனாகிய திரியம்பகனென்னும் அடப்பனூர்மகளுக்கு வாசனைபொருந்திய மலர்மாலேகுட்டி நம் குலத்தாரோடு ஐக்கியமான பரமசிவனைத் தொழுவதை விடோமென்றார்சிலர், துவாரகாபுரிக் கிறைவனாகிய பூகோபாலகிருஷ்ணனையும், அவன் பாரதயுத்தத்தில் நம்மவர்க்குச் செய்த சகாயத்தையும் மறக்குதல் நியாயமோவென்றார்சிலர், திவ்யநதிகளில் ஸ்நானம்செய்து, திருக்கூத்திரங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டுபோய்த் காசிவிஸ்வநாதனைத் தோத்தரிக்கும்பாக்கியம் போச்சுதேன்பார் சிலர், பாதலமுழுவதும் வியாபித்து வேர்கள்செல்லவும், மீதலமுழுவதும் தலைகள்வியாபித்துத் தளிர்க்கவுஞ் சமுத்தி

மத்திலே மாமரவடிவமாகின்ற சூரபன்மனைமாய்த்த வெற்றிபெருந்திய வேலாயுதத்தைக் கையிற் பிடித்து, தெய்வானையோர்ப்பக்கமும் வள்ளினாயகி மற்றோர்ப்பக்கமும் வீற்றிருக்கச்செய்திரெயன்னுந்திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் சுப்பிரமணியக்கடவுளைத்து, திக்கும்பாக்கியம் போச்சுதேயென்றார் சிலர், இவ்விதமாகப்பலரும் பலவிதமாய்ச்சொல்லித் துக்கிப்பதைக் கண்டசிலர் நீங்களென்ன எதற்காக இங்கு வந்தீர்கள்? சமயோசிதமென்னுமுபாயத்தை மறந்தீர்களா? இந்தவேளையில் நாம் கவர்னர்கருத்துக்கிசைந்து ஞானதிசையைப் பெற்றுக்கொள்வோம். நம்நாட்டினின்று மகம்மதியர்களைத் துரத்தியோட்டியபின் புதியமார்க்கத்தை யகற்றிப் பழையவேதத்தைக்கைக்கொள்வது வருத்தமல்லவே? இப்பொழுது கவர்னர்கருத்துக் கிணங்கா விடிலோ துலுக்காந்தொல்லோ பொழிந்தபாடில்லோ ஆகையால்நாமெல்லோருமேகோபித்து கவர்னர்துரையினிடம்சென்று அவர்சொல்லுகிறபடியே, கிறிஸ்துசமயத்தை யங்கீகரிப்போம் என்று சொன்னார்கள். இந்தக் கருத்தானது எல்லோருக்கு மொத்திருந்தபடியால் யாவருமதற்குச் சம்மதித்தார்கள்.

அந்தக்ஷணமே பாண்டியஸ்தானாதிபதிகள் கொச்சிதேசாதிபதியினிடத்திற்குச் சென்று மாட்சிமைதங்கிய தேசாதிபதியே! நரங்கள் யாவரும் உமது விருப்பத்தின்படியே, கிறிஸ்துவின்மறையைக் கைக்கொள்ள ஆயத்தமாயிருக்கிறோமென்று அவருக்குத்தெரிவித்தார்கள்.

அப்போது அந்தக் கவர்னர்துரை அகமகிழ்ந்து அவர்களைத்தேர்வாலயத்திற்கழைத்துப்போய் சுவாதீனகுருக்களாகிய சங்கைக்குரிய பீ. மிக்வேல்ஸ் என்னுங் குருவானவரையும், சங்கைக்குரியயாக்கோபு பொர்ப்பரவென்னுங் குருவானவரையுங்கொண்டு அவர்கள் எழுபதின்மருக்கும் ஞான தீட்சையிடுத்து பின் கவர்னர் யுத்தமுஸ்திப்பு செய்துமேலேசொன்ன இருகுருக்களோடு கொண்கன்மார்களைபும், சேனா வீரர்களையுங் கப்பலிலேற்றிக்கொண்டு தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் வந்துசேர்ந்து மகம்மதியரோடு கொடியபோரியற்றி அவர்களைச் சிறைப்படுத்திப் பரத நாட்டை மீட்டார். அப்போது மகம்மதியர்கள் கொச்சிக் கவர்னரை வணங்கித் தாங்கள் படிநிமிடமிருந்து ஆய்வித்த கப்பல், தேரணி முதலியவற்றைக் கவர்னரிடமொப்புவித்து

இனி அவர்களைப் பகைக்கொடுமென்று சத்தியத்தைச் செய்து பரதர் நாட்டினின்று மீண்டார்கள்.

இவ்வண்ணம் கவர்னர் மகமதியர்களிடமிருந்து பெற்ற கப்பல், தோணி முதலியவற்றைப் பரதருக்குத்திரும்பக்கொடுத்து மூப்பது, ஊர்க்கிலே இருபதினாபிரம் பரதரை சத்தியவேதத்திலுட்படுத்தி, அவர்களுக்குத் தங்கள் தேசத்தில் ஒவ்வொரு குடும்பத்தாருக்கும் வழங்கிவரும் எத்வார்த்து, ரூபின், மொரால், தெக்குளஸ், பிரிஸ், மெந்தீஸ், பர்னாந்து, லேயோன், மிராந்த, வாயிஸ், வாஸ், சொவ்கா, பிம்மேந்த, கோஸ்தா, கர்வாலியோ, பஸ்தானு, மிசியேர், காகு, கோமஸ், ரோச், டிவோட்டா, டாட்லஸ், பிரீத்து, மொந்தோர், வஸ்தாபிஸ், பிந்தோ, ரவ்லெல், தமேல், பச்சேக், ரொட்ரீ கோ, கொறெய்யா, அல்போன்சோ, லம்போர்த்து, மோத்தா, மஸ்கிறேஞ்ஞ, போபால், மொராயிஸ், தகி, லோபஸ், மச்சாடோ முதலான பட்டப்பெயர்களை யளித்து, சத்யகத்தோலிக்கு திருச்சபையினின்று வழுவாது நடப்பதற்கான புத்திமதிகளை யவர்களுக்குச் சொல்லி, தேச காப்பின்பொருட்டு தூத்துக்குடி, பின்னெக்காயல், மாப்பாடு, கன்னியாகுமாரி, வேம்பாறு, வேதானைமுதலிய விடங்களில் கொஞ்சம் சேனைகளையும், அந்தச் சேனைகளுக்கு கதிபதியாய்ப் பின்னெக்காயலிலேயே தளகர்த்தனையும் வைத்துவிட்டுத் தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

இச்சம்பவமானது கி-பி 1532ம் ஆண்டு நடந்தேறியது. பரதகுல பாண்டியர்கள் தேசத்தில் சத்துரு பயமின்றி மகா சந்தோஷத்தோடு சங்கு, முத்து, பவள முதலிய கடல்புதிர்வியங்களைக்கைக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஆனால் இவர்கள் முன் தீர்மானித்தவாறே கத்தோலிக்க மனர்க்கத்தைக் கைசோரவிட்டுப் பழைய அஞ்ஞான மார்க்கத்தைத் தழுவிக்கொண்டு கும்பமெடுத்தாடுவாரும், காவடிசுமந்து திரிவாரு மாயினர். இவர்கள் செய்யும் அலங்கோலத்தைக் கண்ட கத்தோலிக்குக் குருக்கள் இவர்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்து இவர்களின் செய்கையைக் கண்டித்து போதிலும் குருக்களுடைய வார்த்தைகளை இவர்கள் செவியிற் கொள்ளவில்லை. இவ்விதமாய் அம்புலியின்குல அரசுமைந்தர்கள் அஞ்ஞானமெனும் அந்தகாரத்தில் ஓர்பத்து வருஷகாலம் அலைந்து திரிந்தார்கள். சர்வ வல்லப

சுருவேசரன் இவர்களை இரட்சிக்கக் சுருணை கூர்ந்து பிராஞ்சீஸ்கு சவியேமென்னும் சற்குருவை யிவர்களுக்காக வனுப்பிவைத்தார்.

அர்ச்சியசிஷ்ட பிராஞ்சீஸ்கு சவேரியார் சரித்திரம்.

இவர் இரகஷண்பாப்தம் 1506ல் ஸ்பாஞ்சியாவைச் சேர்ந்த நவாமென்னும் இராச்சியத்தில் உத்தமகோத்திரத்திலுதித்து அர்ச்ச-இஞ்ஞாசி லொய்யோலாவினுடைய சற்போதனைக் குட்பட்டுஇலளை கீகசக செல்வங்களை வெறுத்து மோட்ச பேரின்பத்தை மாத்திரம் ஆசித்தவராய் சன்யாசத்தை யனுசரித்து மெழே மென்ற மேற்றி ராணியார் கையினால் குருப்பட்டதைப் பெற்றுப் போர்த்துக் கால் நாட்டையடைந்து, மூன்றாவது ஜோவாம் அரசரின் அனுமதியைப் பெற்றுச் சிந்தாதேசம் வந்து கோவைப்பட்டணத்தில் வேதோப தேசம்செய்து கொண்டிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் தென்தேசத்தி லேயுள்ள பறதகுலத்தார் தாங்கள் புதிதாய்க் கைக்கொண்ட கிறிஸ்து வினுடைய மார்க்கத்தைக் கைதுறந்துவிட்டு அஞ்ஞானிகளோடு கூட அஞ்ஞானிகளா யிவந்து திரிகுருக்களென்று கேள்விப்பட்டார்.

இந்தச்செய்தி இவர் செவியற்பட்டவுடனே அந்தப் பரமாத் மாவானவர் தான் எப்படியாவது அந்தப்பறதர் தேசம்சென்று அந்த மாகோத்திரத்தாமைப் பழுதற்ற வேதநெறியில் நிலைநிறுத் தவும், அஞ்ஞானிகளுக்கு கிறிஸ்துவினுடைய வேதத்தைப் போதி த்து ஞானஸ்நானம் கொடுக்கவும் வேண்டுமென்கிற ஆகையினால் கோவை மேற்றிராணியாரிடம் சென்று அவருடைய உத்தமவைப் பெற்றுக் கப்பலேறிச் சங்கும், முத்தும், பவளமும் வெகுவாய்க் குவிந்து கிடக்கும் பறதர்தேசத்திலே வந்து சேர்ந்தார். அவர் அங்கே தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்றுப் பறதர்வாழும் ஓவ்வோருரி லுஞ் சென்று வேதோபதேசம் செய்து, பழைய கிறிஸ்துவர்களை நன்னெ றியில் நிலைநிறுத்தி, அநேக அஞ்ஞானிகளுக்கும் புதிதாய் ஞானஸ்நானம் கொடுத்து, பறதருடைய குடும்பையும் பூணூலையும் களைவி த்து அவர்களைச் சைவநெறியினின்று முற்றும் மாற்றியபின், அவ் வளவு தொகையானை கிறிஸ்துவர்களை விசாரிக்கவும், அனுதினம் புதி

தாய் சத்தியவேதத்திற் சேர விரும்புகிறவர்களுக்கு ஞானோபதேசங்கற்பிக்கவும் தன்னாலே தனிமையாய்க் கூடாதென்று கண்டு, மீனவன் கோத்திரத்தில் உத்தம நற்குணமுள்ளவர்களாய் குருப்பட்டத்திற்கு, யோக்கியமான சில வாஷிபர்களைத் தெரிந்து அவர்களைத் தன்னோடு அழைத்துக்கொண்டுபோய். கோவைப்பட்டணத்தில் அர்ச்சிய சிஷ்ட சின்னப்பர் (சம்பாவுல்) கல்விசாஸ்திர மடத்தில் விட்டுப்பின் அவ்விடத்திலிருந்து சில குருக்களை மராயல் பதுர்வாத மிஷன்மேற்றி ராணியாருடைய அனுமதியின்மே லழைத்துக்கொண்டு வந்து, தூத்துக்குடி, காயல், பின்னையக்காயல், மாப்பாடு முதலிய ஐக்கிராமங்களிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களை விசாரிக்க நியமித்து, பின் தென்னன் கோத்திரத்தாரின் சிறுவர்க்கு வேதசாஸ்திரத்தைப் போதிக்க ஓர் குருமடத்தை மாப்பாட்டிலே ஸ்தாபித்து, குரபன்மனென்னும் இராமகூத்தன் வசித்ததும், அந்தராமகூத்தன் மாமரவடிவமாகக் சமுத்திரத்திலே நின்றதும், சுப்பிரமண்யன் தனது வலிமைபொருந்திய வேலாயுதத்தால் அம்மாமரத்தைப் பிளந்து வீழ்த்தியதும், அதனால் “மாப்பாடு” என்று பெயர் வழங்கிவந்ததுமாகிய, அந்தநகரத்திற்கு, மணப்பாடு (மணம் - மகிழ்ச்சி, பாடு - இடம், மகிழ்ச்சிபொருந்திய இடம்) என்று பெயரிட்டு, யாவரும் அப்பெயரால் தானே அவ்வூரையழைக்கும்படி செய்தார். அன்றுமுத லின்றளவும் அவ்வூருக்கு மணப்பாடென்றே பெயர் வழங்கிவருகிறது. அதனருகே யுள்ள மலைக்குக் கந்தமாதன மலையென்று பெயர். அந்தமலையிற் றான் குரபன்மனுடைய, மரளிகையிருந்தது. ஓர்காலத்தில் அந்த மலை வெகு செவ்வங்கலையுடைய தாயிருந்ததாகப் புராணங்கள் சாஷிக்கின்றது. இப்பொழுது அங்கு நமது இரகுகராகிய கிறிஸ்து சிலுவைப் பத்திராசனங் கொண்டெழுந்தருளி. பிருக்கின்றார்.

சுவேரியார் பரதருக்காக எவ்வளவு சிரமப்பட்டாரென்றும், அவர் இக்காலத்திலுள்ள கத்தோலிக்கக் குருக்களைப்போல் பரதரைத் தூஷித்து இமிசிக்காது நேசித்தாரென்றும் காட்டும். பெருமட்டு அவர் சேகசபையை ஸ்தாபித்த அர்ச்சி இன்னாசி. லெரப்போலாவுக்கெழுதிய கடிதங்களுள் ஒன்றை இங்கே தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தருவாம்.

தி. ஸ்ரீ (13)

1543-ஓ வசந்தகாலமாகிய மேய்மீ 23வ.

சூத்துக்குடி.

“உராமாபுரியில் (சேச) சபையதி சிரேஷ்டரும் சங்கைக்குரிய பிதாவுமாகிய இஞ்ஞாகியூஸ் அவர்களுக்கு.

நம்முடைய கர்த்தராகிய யேசுக்கிறிஸ்துவின் அனுக்கிரகமும், புண்ணியத்தின் பெறுபேறும் சதாநமக்குதவியாகவிருந்து சகாயிக் கக் கடவன ஆமென்

போர்த்துக்காலிலிருந்து இந்தியாவிற்கு நாங்கள் செய்த எங் களுடைய யாத்திரையைப்பற்றி யோர் நீண்ட கடிதம் நான் கோவைப் பட்டணத்திலிருந் துமக்கெழுதினேன். ஏனென்றால், அதுவே உமது விருப்பமாகவிருந்தது. எனது உத்தம மதுரமான பிதாவே! நானிப்பொழுதுசெய்த கன்னியாகுமரிப் பிரயாணத்தில் நேரிட்ட சில விசேஷ சம்பவங்களையும் உமக்கறிவிக்கிறேன்.

கோவைப்பட்டணத்தின் மடத்திலிருந்து சில சுதேச மாணுக் கருடன் நான் புறப்பட்டேன். இந்த மாணுக்கர் தங்கள் பாலிய முதலே தேவாலய ஊழியங்களுக்கு வேண்டிய சட்டதிட்டங்க ளைக் கற்றுக்கொண்டிருந்தவர்களும், இப்பொழுது குருபட்டங்களுக் கடுத்ததானங்களி விருப்பவர்களுமேயாம். சிலவருஷங்களுக்குமுன் மனந்திரும்பிக் கிறிஸ்துவர்களானவர்களின் ஒவ்வொரு கிராமங்க ளையும் சந்தித்து ஊடாத்துக்கொண்டே சென்றோம். போர்த்துக் கீசர் வாசம்பண்ணுவதற்கு இந்த இடங்களில்கவும் பாழும், பலனற் றதுமாகவிருக்கின்றது. இங்கிருக்குங் குடிஜனங்களாகிய கிறிஸ்து வர்களுக்குப் போதிக்கக் குருக்களில்லை. அவர்கள் பேருக்குமட்டுங் கிறிஸ்துவர்களேயொழிய மற்றொன்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. பூசை சொல்லுவதற்கு அவர்களுக் காருமில்லை; விசுவாசமந்திரம், பரமண்டலமந்திரம், பிரிய தத்தமந்திரம், சருவேன்பரனுடைய பத் துக் கற்பனைகள் இவைகளைப் படிப்பித்துக் கொடுப்பதற்கு அவர்க ளுக் காருமில்லை. ஆகையால் நானிங்குவந்த நாள்முதல் இதுவே இராப்பகல்வேலையாயிருக்கிறேன். நான் வெகு சுறுசுறுப்புடன் ஊருந்தோறும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப்புகுந்து, இன்னமும் ஞா

னஸ்நான்ம்பெறாத குழந்தைகளுக்கு ஞானஸ்நான்ங் கொடுத்தேன். இவ்விதமாய் இடதுகையிதுவென்றும், வலதுகையிதுவென்றும் விவரம்தெரிபாத சிறுவர்களைக் கிறிஸ்துவர்களாக்கினேன். அப்பொழுது அந்தச் சிறுவர்கள், ஏதாவது சிலமந்திரங்களை அவர்களுக்கு நான் படிப்பித்துக் கொடுத்தாலொழிய என்னைச் செபம்பண்ணுவது, சாப்பிடவாவது, நித்திரைசெய்யவாவது விடமாட்டார்கள். “பரலோகவிராச்சியமானது இப்படிப்பட்டவர்களுடையதாக விருக்கின்றது.” என்றதை முதன்முதல்நான் அனுபோகத்தாலறியும்படியாயிற்றென்று கண்டுகொண்டேன். நான் தெய்வபற்றுத லற்றவனானேயன்றி அவர்களுடைய பத்திக்குரிய விண்ணப்பத்தைத் தள்ளிவிட என்னுற் கூடவில்லை. அப்படியே நானும் பிதாவுடையவும், சுதனுடையவும், இஸ்பிரீத்து சாந்துவுடையவும் நாமத்தினாலே என்ற மந்திரத்திலடங்கியிருக்கும் விசுவாச இரகசியத்தை இவர்களுக்குப் படிப்பிக்கத்தொடங்கி, இப்படியே என்னலுமலையும்தொடங்கிக்கொண்டேன். அப்பால் அவர்களுக்கு அப்போஸ்தலர்களுடைய மந்திரமாகிய விசுவாசப் பிரமாணத்தையும், பரமண்டலமந்திரத்தையும், பிரியதத்தமந்திரத்தையும் படிப்பித்தேன். அவர்களுள் மிக்கமேலான புத்திசூர்ணமயுள்ள பிள்ளைகளைக்காண்கிறேன். வேதபோதகங்களைப் படிப்பிக்கும்படியான திராணியுள்ள யாவரேனும் அவர்களுக்குக் கிடைக்குமானால் அவர்கள் மேலான கிறிஸ்துவர்களாவார்களென்பதற் கையமில்லை.

ஒருநாளென் னிபாத்திரையில் வழிவிலகி அஞ்ஞானிகளிருக்குமோர் கிராமத்திற்குப் போனேன். அங்கே கிறிஸ்துவனாகும்படி ஒருவனுக்கேனும் மனநிருக்கவில்லை. இதையடுத்த சுற்றுப்புறங்க ளிலுள்ள ஊர்களில் சகலரும் மனந்திரும்பிக் கிறிஸ்துவர்களாகவே யிருந்தும், இவர்களதற்குட்படாதிருந்தார்கள். ஏனென்றால் இன்னமும் அஞ்ஞானியாகவேயிருக்கிற தங்களைதிபதி தன் ஜனங்காப்படி யாகக்கூடாதென்று ஆஞ்ஞாபித்திருக்கிறதாகச் சொன்னார்கள். அங்கே கற்பிணியாகவிருந்த வேரிஸ்திரீ மூன்றுநாளாகப் பிதாசுவனே தலைப்பட்டிப் பிழைக்கவேமாட்டாளென்று அநேக மெண்ணவும் அப்படியே கைவிடவும்பட்டிருந்தான். அவருக்காக அவர்கள்வேண்டிக்கொண்ட வேண்டுகூல்கள் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஏனென்

ரூல் அஞ்ஞானிகளின் தெய்வங்களெல்லாம் பசாசுகளாகையால் அப்படிப்பட்ட பசாசுகளை வணங்கும் கெட்டவர்களாகிய அவர்களுடைய வேண்டுதல் சருவேசுவரனுடைய பார்வைக்கு அருவருப்பாக விருந்தது. நான், என்னைவிட வந்தவரொருவருடன் வியாதிக் காரியின் வீட்டிற்குப்போய், நம்பிக்கையோடு கடவுள் நாமத்தையழைக்கவாரம்பித்தேன். நாடுநூர் அன்னியதேசத்தி லிருக்கிறேனென்பதை மறந்துவிட்டேன். “பூமியும் அதிலடங்கிய சகலமும் கடவுளுடையவே, பூச்சக்கரவாளமும் அதில் உஜ்ஜீவிக்கும் சகல பிராணிகளும் அவருடையவே” என்னும் அந்தவாக்கியம் என்ருபகத்திற்கு வந்தது. ஆகையால் நான் அவளுக்கு ஒத்துவிடாவிடையக் கொண்டு நம்வேத விரகசியத்தின் பிரிவுகளை விவரித்தறிவிக்கும்படி செய்தேன். தேவ கிருபையால் நாங்களிவளுக் குபதேசித்ததை விசுவாசித்தாள். கடைசியாக, நீ, கிறிஸ்துவனாக விரும்புகிறாயா? என்று நானவளை வினாவினேன். வெகு சந்தோஷத்துடன் நான் அப்படியாக விரும்புகிறேனென்று அவளொனக்குப் பதில் சொன்னாள். அப்பொழுது நான் அவள் முன்பாக ஓர் சுவிசேஷத்தைவாசித்தேன். இப்படிப்பட்ட வசனங்கள் இப்பிரதேசங்களில் வாசிக்கக்கேட்கப்பட்டது முதன்முதல் இப்பொழுது தானென்றெண்ணுகிறேன். நானவளுக்கு முறைப்படி ஞானஸ்நானங் கொடுத்தேன். சங்கதிகளை நீட்டாமல் யேசுக்கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து அவர்மேல் தன் முழுநம்பிக்கையாவும் வைத்த இந்த நல்லாத்தூமா உடனே பிரசவித்தாள்! அப்பால் நானவள் புருஷனுக்கும், அவள் பிள்ளைகளுக்கும், குழந்தைக்கும், (பிறந்த அன்றுதானே) முழுக்குடும்பத்திற்கும் ஞானஸ்நானங் கொடுத்தேன். சருவேசுவரன் இந்தவீட்டிற்கு செய்த புதுமையானது அக்கிராமம் முழுவதும் அதிசீக்கிரத்திற் பரவிற்று. அப்பொழுது நான் அவ்வூர்த்தலைவர்க ளிடத்திற்போய் சருவேசுவரனுடைய நாமத்தினால், அவருடைய குமாரனாகிய யேசுக்கிறிஸ்துவின்மேல் மாத்திரம் சகலபாவிர்களின் இரட்சண்யம்ஸ்நாபிக்கப்பட்டிருப்பதினால், அவரையே கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று கற்பித்தேன். அதற்கவர்கள் தங்களெஜமானனுடைய உத்தரவில்லாமல் தங்கள் முன்னோர்கள னனுசரித்துவந்த வேதந்தைக் கைவிடக்கூடாதென்றார்கள். அப்பால் நானந்த எஜமானனுடைய பிரநா

னியிடத்திற்குப் போனேன். இவன் தன்னாண்டவனுக்கு அவ்வூரார் செலுத்தவேண்டிய வரிப்பணத்தை வசூல்செய்ய அங்கு வந்திருந்தான். நான் வேதத்தைப்பற்றிப் பேச இவன் கேட்டபோது கிறிஸ்தவனாயிருப்பது நல்லதென்றே நானும்விரும்புகிறேன் என்று வெளியிட்டதுமல்லாமல், யேசுகிறிஸ்துவின் வேதத்தை அனுசரிக்க விரும்பமுள்ளவர்கள் யாவரும் அதைத் தழுவிக்கொள்ளலாமென்று அனுமதிபுகொடுத்தான். ஆனால் மற்றவர்களுக்கிவன் இந்த நல்லாலோசனையைச் சொல்லிக்கொடுத்து அனுமதி தந்தானாயினும், தானதன்படி நடந்தானில்லை. எப்படியும் அவ்வூரிலுள்ள பிரதானிகள் சகலரும் குடும்பசகிதங்கிறிஸ்தவர்களானார்கள். இந்த முன்மாதிரிகையை யனுசரித்து அந்தந்த வகுப்பாரும், பிராயத்தாருமாகிய சகலரும் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். இந்த அலுவலை இப்படி முடித்துக்கொண்டு நேரே தூத்துக்குடிக்குப் போனோம். அங்கிருந்த ஜனங்கள் எங்களை யதிக பகஷத்தோடு கைக்கொண்டார்கள். ஆதலால் இந்தவிடங்களில் அனேக ஆத்துமாக்களை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்னும் நம்பிக்கை எங்களுக்குண்டாக ஆரம்பித்தது.

புதுக்கிறிஸ்தவர்களான இவர்கள் மட்டில் *கவர்னர் மிகவும் மிஞ்சின பகஷமுள்ளவராகவிருக்கிறார். மகமதியரால் இவர்களுக்கு நேரிட்ட சல்லியங்களில் நின்றும், இவர்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு மகமதியர்களுக்கு விரோதமாக இவர்களுக்கு வேண்டியவுதவி கொடுத்துக் கொஞ்சக்காலந்தானயிற்று. கடற்கரையோரமாக வசிக்கும் இவர்களில் பெரும்பாலாரும் முத்துக்குளிப்போர் தங்க்களையும், தங்கள் சமுசாரங்களையும் முக்கியமாக முத்துக்குளிக்குந் தொழிலாற் காப்பாற்றுவோர். இப்படியிவர்கள் இந்தச் சிலாபங் குளிக்க உபயோகப்படுத்திவருங் கப்பல்களைக் கொஞ்சக்காலத்திற்கு முன்னே மகம்மதியர் அபகரித்துக் கொண்டிபோயிருந்தார்கள். கவர்னர் இதையறிந்த பொழுது பலமான கப்பற் கூட்டங்களுடன் படையெடுத்துவந்து மகம்மதியரைத்தாக்கி, அனேகரைக்கொன்று கொலைப்படுத்தி, மற்றவர்களைப் புறங்காட்டியோடும்படி செய்து, அவர்களுடைய கப்பல்களைத் தையும் பிடுங்கிக்கொண்டார். இதில் தனவா

*இவர் கொச்சிக் கவர்னரேயாம்.

ன்களுக்கு அதாவது: தனவான்களாயிருந்த புதுக்கிறிஸ்துவர்களுக்கு அவரவர் சொந்தக்கப்பல்களைத் திருப்பிக்கொடுத்தது மல்லாமல் ஏழைக்கிறிஸ்துவர்களுக்குத் தாம் மகம்மதியரிடத்திற் பறித்துக் கொண்ட. மரக்கலங்களை நன்கொடையாகவும் கொடுத்துத், தமது வெற்றியை இப்படிப்பட்ட உதாரத்துவம் பொருந்திய: செய்கையால் முடிசூட்டினார். ஏனென்றால், இந்தவெற்றியில் கடவுள் தமக்குச் செய்தவதவியைத் தாமறிந்தனுபோகப்பட்டது போலவே, கிறிஸ்துவர்களும் தாமவர்கள் மட்டிற் கொண்டிருக்கும் பெரிதான சினேகத்தை அனுபோகத்தாலறிந்து தம்மையும், அவர்கள் அப்படியே சினேகிக்கும்படியாக இப்படிச் செய்தார். மகம்மதியரில் எவரேனும் பரதனை ஏற்றித்துப்பார்க்க வியலாத விதமாக அடியோடு அறுப்புண்டு தரையோடு தரையாய்க் கீழே விழுந்தார்கள். எவனெவன் அவர்களில் பலசாலிகளாய்க் காணப்பட்டானோ, அவனவனும், அவனுடைய தலைவர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். இப்படிப்பட்டகாரணங்களைக்கொண்டு புதுக் கிறிஸ்தவர்களாகிய அவர்கள் கவர்னரைத் தங்கள் பிதாவாகவே பாவிக்கிறார்கள். கவர்னரும் அவர்களைத் தமது பிள்ளைகளாகவே பாவிக்கிறார். புதிதாக நடுவல் செய்யப்பட்டிருக்கிற கர்த்தருடைய முந்திரிகைத் தோட்டமாகிய இவர்களை என்னுடைய பராமரிப்புக்கு இவர் எவ்வளவு இரக்கவுருக் கத்துடன் ஒப்படைத்தாரென்றமக்கு நான் சொல்ல மிகவும் அசாத் தியமாகவேபிருக்கின்றது. சத்திய வேதத்திற்கு நித்திய பிரயோஜனமும், சரித்திராகமத்திற்குச் சரியான சங்கதியுமாக மதிக்கத்தக்க ஓர் பெரிதான ஏற்பாடானது அவரது சித்தத்தில் உறுதியாய்ப் பதிந்திருக்கின்றது. (அதாவது) ஒருவன்கொருவர் அனேகதூரமகன்று, சிதறுண்டு கிடக்கும் இப்புதுக்கிறிஸ்தவர்களைத் திரட்டிக் கூட்டி ஒத்தீவில் பெயர்த்துநாட்டி நாகரீகப்படுத்த நாட்டமுடைய வராயிருப்பது மன்றி அவர்களுடைய கேஷமலாப சீர்திருத்தங்களை யுழ், நீதிநியாய நேர்மைகளையும் விசாரணைசெய்து நியாயஞ்செலுத்திற் காப்பாற்றத்தக்க ஓர் அரசனையும் அவர்களுக்குக்கொடுக்க ணங்கொண்டிருக்கின்றார்.

இந்த இந்தியாவின் கவர்னராகிய இவர், வேதத்தின் பரம்பு தலுக்காகவும், பரிசுத்தராமத்தி னிமித்தமாகவும் படும் பெரிதான

பாடுகளையும், பிரயத்தனங்களையும் பரிசுத்தபிதா (அர்ச்-பாப்பு)மாத்திரம் அறிவாரேயானால், இப்படிப்பட்ட இவருடைய இடையறா முயற்சிக்கும், ஜாக்கிரதைகளுக்குத் தக்கபடி வியந்து காட்டுமோர் அடையாளத்தைக் கற்பிக்காது விடாரென்று நானுறுதியாக நம்புகிறேன். உமக்கு மிது நன்மையாகத் தோன்றுமாயின், இவருடைய ஊழியங்கள் தமக்கெவ்வளவோ சந்தோஷத்தைக்கொடுக்கிறதென்று இவருக்கெழுதும்படி செய்ய நீர் தெண்டிக்கலாம். இது னால் கிறிஸ்துவர்களை இந்தக் கவர்னருடைய பராமரிப்புக்கு ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்பது என் கருத்தன்று, இந்த விஷயத்தில் பரிசுத்தபிதாவி்விருதயத்திற் பற்றி யூன்றியிருக்கும் பாசப்பற்றுதல் போல் மற்ருவருக்கு மிருக்கவே மாட்டாது; அது நிச்சயம். ஆனால் நமது கர்த்தராகிய யேசுவின் மந்தையாடுகளாகிய இந்தப் புதுக்கிறிஸ்துவர்களை அஞ்ஞானிகளாகிய ஓநாய்கள் பீறிக் கிறிப்போடாதபடி ஓயாக்காவலும், உழைப்பும், விசுவாசப் பண்புதலுக்கு வேண்டிய இடையறா முயர்ச்சியும், எடுத்துக் கொள்ளுகிற வேதப்பற்றுதலும் கரிசனமுமுள்ள இந்தக் கவர்னரை மெச்சிக் கொள்ள வேண்டியவிதமாய், புகழ்ந்து கொண்டாடவேண்டிய அளவாய், வந்தனஞ்சொல்லவேண்டிய முறையாய் மாத்திரஞ்செய்து உற்சாகப்படுத்தவேண்டு மென்பதே என்னுடைய கருத்து. எப்படியும் நீராவது இவருக்கோர் காசிதமெழுத வேண்டுமென்று நான் உம்மை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால் அப்படி நீர்எழுதுமோர் கடிதமானது இவருக் கெவ்வளவோ மனவுற்சாகத்தைப் பிறப்பிக்குமென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.

இது வன்றியே நீரும், சபையார் சகலரும் தேவவூழியத்திலிவர் செய்யுமுதவிக்காகவும், இவருடைய நல்ல காரியங்களில்இடையறா முயற்சிக்காகவும் இவருக்காகக் கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால் “நன்றாய்த் தொடங்கினவ னல்லவே, கடைசிபரியந்தம் அதைக் கடைப்பிடித்து உறுதி சாதிப்பவனே இரட்சிக்கப் படுவான்.” நானோவென்றால் தெய்வத்தின் முடிவற்றநன்மைத்தனத்தை முற்றும் நம்பிக்கொண்டும், உம்முடையவும் இன்னும் சபையார் சகலருடையவும் ஜப, தப, பிராயச்சித்தப் பெறுபேறுகளிலும், நம்பிக்கையுள்ளவனாக விருப்பது மன்றி, இங்குஇச்

சீவியத்தில் இல்லா திருந்தாலும், இங்குள்ள வெல்லாப் பாக்கியங் களையும் வென்று வெட்கும்படி செய்யும் அந்த மேலான பாக்கியசிலா க்கியம் அமைந்ததும், ஆசீர்வதிக்கப் பட்டதுமாகிய அங்கு, அவ்வு லக ஜீவியத்திலாவது நாம் ஒருவரை யொருவர் தரிசிப்போ மென்று நம்பியிருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு

சேகக்கிரீஸ்வில் உமதுதுமாரன்

பிரான்சீஸ்.

இன்னமும் இந்த மகாத்துமா எழுதிய கடிதங்களும், செய்த அற்புதங்களும் பலவுள. அப்பால் சேகசபையைச் சேர்ந்த சங்கைக் குரிய அந்தோணிக் கிரிமினூவி என்னும் குருவானவர் 1546ம் ஞா பரதர் தேசத்தில் வந்து சேர்ந்தார். சவேரியார் அவரை அக்காலத் தில் பரதர் தேசத்தில் வசித்துவந்த சுவாதீன குருக்களுக்கும், துற வறவார்த்தைப் பாடுகொடுத்த (சுவாதீனமற்ற) குருக்களுக்கும் சிரே ஷ்டராக நியமித்துத், தான் திருவாங்கோடு ராஜ்யத்தில் வேதம்போ திக்கச் சென்றார். அங்கேயிவர் வேதத்தைப் போதித்து வருங்கா லத்தில் இந்தியாவிலுள்ள போர்த்துக்கால் உத்தியோகஸ்தர்கள் நாளுக்கு நாள் கவங்கிகாண்டு அஞ்ஞானிகளின் முன்பாகவும், புது க்கிறிஸ்துவர்களின் முகதாவினும் நடத்தி வரும் பலவித துஷ்டாட் டங்களும், துர்நடத்தைகளும் சத்தியவேதத்துக்கு நின்றதையையும், அவமானத்தையும் வருவிக்கிறதையும், பெரிய உத்தியோகஸ்தர் கள் பண ஆசையினால் கைக்கூலிவாங்கிக் கொண்டு அஞ்ஞானிகளை மேலான உத்தியோகங்களுக் குயர்த்தியும் கிறிஸ்துவர்களைத் தாழ் த்தியும் சில ஏழைக்கிறிஸ்துவர்களை மிருகங்களைப்போல் அஞ்ஞானி களுக்கு அடிமைகளாக விற்றும், கொச்சி அரசன் போர்த்துக் கீச ருக்கும் பகுதி கட்டுகிறவனுயிருக்க அங்கு ஞானஸ் நானம் பெற்ற கிறிஸ்துவர்களின் சொத்துக்களை யெல்லாம் அவ்வரசன் பறி முதல் செய்வதைக் கவனியாமலும் இப்படியான அநேக காரணங்களால் கிறிஸ்துவேதம் தழைக்கத் தடைப்பட்டிருப்பதை இந்தியாவின் ராஜ பிமதிதிதி (விசிறே) அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு பிரயாணம் போகவுத்தேசித்து, தூத்துக்குடிக் கெழுதி அங்கேயிரு

ந்த சங்கைக்குரிய பி. மான் சில்லாஸ் (P. mansillias) என்ற குருவானவரைத் தருவித்து அவ்விடத்து ஞானகாரியங்களை மேற் பார்த்தும் படி அவருக்கொப்புவித்து விட்டுத் தான்கொச்சிக்குச் சென்று இந்தியாவின் (வைகர் ஜெனரல்) அதி சிமேஷ்ட குருவாகிய பி. மிக் கேல்வாஸ் என்பவரைச் சந்தித்து தம்முடைய யாத்திரையின் காரணத்தை அவருக்கறிவித்தார். அப்போது சங்-பி. மிக்கேல்வாஸ் என்ற அந்தஸ்துபுக்குருவானவர் தாம் போர்த்துக் காலுக்குப்புறம் யட ஆபத்தமாயிருப்பதாகவும், தாம் அங்குபோய்க் சேர்ந்தவுடன் போர்த்துக்கால் மன்னராசிய மூன்றாவது ஜெவாம் அரசரைச் சந்தித்து இது செய்தியை யவருக்குத் தெரிவித்துத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்வதாகவும் சொன்னதின்மேல் சுவேரியார் போர்த்துக் காலரசுருக்கு இந்தியாவில் போர்த்துக்காலதிகாரிகள் செய்யும் அக்கிரமங்களைப் பற்றியும், யாழ்ப்பாண அரசனின் அக்கிரமமான செய்கையைப் பற்றியும் ஓர் நீண்டகடிதத்தை வரைந்து அதை அரசருக்குக் கொடுக்கச் சொல்லி பி. மிக்கேல்வாஸ் என்னுங்குருவானவர் கையிற் கொடுத்து அவரைப் போர்த்துக் காலுக்குக் கப்பலிலேற்றி யனுப்பி விட்டுத் தாம் இன்னொரு உருவிலேறிக் கொண்டு இந்தியாவின் வைகிராயைச் சந்திக்கச் சென்றார் அப்பொழுது இந்தியவைசிராயாகிய நொன் அவ்வேர்ன்சோ தெ சோயிசா என்பவர் கம்பசயர் வென்னும் நகரிலிருந்தமையால் சுவேரியார் அங்கே போய்ச் சேர்ந்து அவரைக் கந்தித்து, தாம் வந்த வரலாற்றை யவருக் காதியோடந்தமாயறிவித்து, பின்பு மன்னார் தீவிலுள்ள ஜனங்கள் தம்மை அங்கு வந்து வேதோப தேசம் செய்யும் படி கேட்டுக் கொண்டதாகவும், தமக்கு அங்கு போவதற்கு வசதிக் குறைவாயிருந்த படியால் தூத்துக்குடியிலிருந்த குருவானவரொருவரையங்கே யனுப்பி வேதோப தேசம் செய்து அனேகருக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுத்த தாகவும், மன்னார் தீவு யாழ்ப்பாணத் தரசனின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கின்றமையால் அவ்வரசன் தன்மேயத்திவ் கிறிஸ்து வேதம் பரம்புவதைக் கேள்விப்பட்டிப் பொறுமைகொண்டு, புதுக்கிறிஸ்துவர்களைப் பல வித சரீரதண்டனைபண்ணியும், அவர்களுடைய காணி பூழி முதலியவைகளைப் பறிமுதலாக்கியும் இன்னமும் அவர்களை விலக்கிட்டு வல்லபத்திற் கிரையாக்கியும் இவ்வண்ணம் பேசுலையென் னுழிவில்

கூடையரில் புதுக்கிறிஸ்துவர்களான ஆண், பெண் அறுநூறுபேரைக் கொண்டும், இந்துமதக் குருக்களைத் தவிர வேறெந்தமதக் குருக்களும் அங்குவர் தடிவைக்கப்பட்டாதென்று பறையறைவித்தும் சருவ வல்லவசருவேசரன் அந்த ராஜாவின் குமாரனையும், அவன் மந்திராலோசனைச் சபையாரனைவரையும் கிறிஸ்துவின் மெய்யான வேதத்தை யனுசரிக்கச் செய்தமையால் அரசன் கோபங்கொண்டு அவர்களுல்லோரையுங் கொன்றானென்றும், இவ்வண்ணம் அவன் செய்த அடாவடியான செய்கைகளைத்தையும் வகுத்துரைத்து அவ்வரசன் தன்மயனிபுமிருந்து அபகரித்துக்கொண்ட அவனது ராஜபட்டத்தைப்பறித்து அவன் தமையனுக்குக் கட்டுவோமாயின் கிறிஸ்துவேதம் அவ் விலங்கைத்தீவில் மேன்மேலும் தழைத்தோங்குமென்றும், அதற்காகவேண்டிய யுத்த வெத்தனங்களை யுடனே செய்யவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டார்.

இந்தியாவின் வைசிராயாகிய சொயிசா என்பவர் சவேரியாரைப்பற்றி முன்னமே கேள்விப்பட்டிருந்தவராகையால் அவர் தம்மைச் சந்தித்து நேறிப் பேசிக்கொண்டபின் அவர்மேலதிக நம்பிக்கையுண்டாகி கன்னியாகுமரியிலும், தூத்துக்குடியிலுமிருந்த சேனைத் தலைவர்களுக்கு நிருபமனுப்பிக் கூடிய அளவு சேனைகளைத் திரட்டி நாகப்பட்டணம்சேர்ந்து சமயம்பார்த்து யாழ்ப்பாண நாட்டைப்பிடித்து அரசனைக் கைதிப்படுத்தி அவன் தமையனை ஆசனத்திலேற்றிச் சத்துருக்களைச் சவேரியாரிடத்தி லொப்புவிக்கக் கட்டளையிட்டார்.

பிரான்சீஸ்கு சவேரியார் கம்பாயாவிலிருந்து புறப்பட்டு, மலையாளக்கரையில் அனேக அற்புதங்களைச்செய்து, ஆயிரக்கணக்கான அஞ்ஞானிகளுக்கு ஞானஸ்நானம்கொடுத்து, கிறிஸ்துவேதத்திலுட்படுத்திக் கொச்சியில்வந்து அங்கே மூன்றுமாதகாலமாய்த் தாமதித்திருந்தபின், இதுவரையில் நாகபட்டணத்தில் படை யாயத்தப் படுத்தியிருக்குமென் மெண்ணி, அங்குபோக உருவிலேறி, நெடுந்தீவு, மன்னாந்தீவு முதலிய விடங்களிலிறங்கி, அநேகபுதுமைகளைச் செய்து, அங்குள்ளவர்களைக் கிறிஸ்துவர்களாக்கி, நாகபட்டணம் சேர்ந்து காரியங்களைப் பார்க்குமளவில், அங்கே யாதாமொரு யுத்த

ஆயத்தமுமின்றிப் போர்த்துக்கீசருடைய கப்பல்கள் தொகையிற் குறைந்தும், முதலிற் சுத்தவீரர்களாய் விளங்கிய சேனாதிபதிகள் தாங்கள் போர்த்துக்கீசரென்பதையும், கிறிஸ்துமதாநுசாரிகளென்பதையும் மறந்தும், ராஜநிர்த்தனையும், தேவதூஷணமும் பேசக் கேட்டு ஆச்சர்யமடைந்தார்.

இன்னமும் படைபாயத்த மில்லாதகாரணமென்னவென்று சவேரியாராயும்போது, கொஞ்சகாலத்துக்குமுன் பைகோவாவிலிருந்து விலையேறப்பெற்ற சரக்குகளை யேற்றிக்கொண்டுவந்தகப்பலொன்று கடும்புசலிலடிபட்டு யாழ்ப்பாணத் துறையிற்போய்ச் சேர, அக்கப்பல்மாலுமியும், அவனோடுகப்பலிலிருந்தவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தரசனுக்கு ஓர் பெரும் தொகையான பணத்தைக் கொடுத்துத் தங்களையும், தங்கள் கப்பலையும் மீட்டதுமன்றி, அக்கப்பற்காரர்களே அரசாங்கத்தார் அவ்வரசன்மேல் படையெடுப்பதையும் தடைப்படுத்திப் பதாயறிந்து வெகு கவலைப்பட்டார்.

அப்பால் சவேரியார் திருவாங்கோட்டுக்கு யாத்திரையாக உருவிலேறிப் போகும்வழியில், சமுத்திரத்தில் வெகுதூரத்தில் இலங்கைத்தீவு அவர் பார்வைக்குத் தென்பட்டது. அப்போது சவேரியார் அத்தீவுக்குநேரே தமதுகரங்களைபுயர்த்தி “ஆ! நிர்ப்பாக் கியமானதீவே! நீ குற்றமற்ற கிறிஸ்துவர்களின் பிரேதங்களால் மூடப்பட்டிருக்கிறாய், உன் பலபக்கங்களிலுமிருந்து உதிரம் ஆறா யோட வுண்ணைத் தரிசிக்கிறே”னென்று புலம்பியழுதார். பின் மன்னார்தீவில் அவர்வந்து சேர்ந்தபோது கண்டியிலிருந்து தன் விரோதிகளுக்குத் தப்பி அங்கேவந்து ஒதுங்கியிருந்த கண்டிராஜனை அவன் குடும்பத்தோடு சத்தியவேதத்தி லுட்படுத்தினார்.

அப்பால் சவேரியார் மனத்துணிவோடுயாழ்ப்பாணநகர்சென்று அந்தக் கொடிய அரசனுக்குச் சத்தியவேதத்தைப் போதித்தார். அவ்வரசன் தான் கேட்கும் இரண்டு கேள்விகளுக்குப் போர்த்துக்கீசருடன்படுவாராயின் தான்கிறிஸ்துவனாகத் தடையிலல்லென்று சொன்னான். சவேரியார் அதென்ன கேள்விகளென்று வினவ, அரசன் முதலாவது, போர்த்துக்கீசர் இந்தியாவிலுள்ள அரசர்களோடு என்ன உடன்படிக்கை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ

அதே உடன்படிக்கைப்பிரகாரம் என்னுட்டிலும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். இரண்டாவது வேதமாறுதலின் பொருட்டு உண்டாகுங் கலாபனையை யடக்க ஓர் கூட்டம் போர்த்துக்கீஸ் போர்வீரர்களைத் தனது பராமரிப்பிலிருக்கச் செய்யவேண்டுமென்றான். சவேரியார் அதற்குப் பதிலுத்தாரமாக இந்தியாவின் வைசிராய்க்குச் சொல்லி அப்படியே செய்வேனென்று அவ்வரசனனுப்பிய ஸ்தாநுபதி யோடு புறப்பட்டு 1548ம் ஆண்டு பங்குனிமீ 20 உகோவைப்பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

இதன்மத்தியில் சவேரியார் போர்த்துக்காலரசருக்குச் சங்-பி - மிக்கேல்வாஸ் என்னுங் குருவானவர் வசம் கொடுத்தனுப்பிய கடிதத்துக்கு நல்லமறுமொழி கிடைத்ததும்ன்றி “யாழ்ப்பாணத் தரசன் செய்த பழிக்குப்பழி இதுவரை இந்தியாவின் வைசிராய் கிய சொயிசா வாங்கா திருப்பாராயின் இப்பொழுது அந்த வைசிராய்ஸ்தானத்தைக் கைக்கொள்ளுகிற தொன்காஸ்திரோ வென்பவர் அதை நிறைவேற்றக் கூடவர்” என்று அதிற் குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்தியாவின் புதிய வைசிராயாகிய காஸ்திரோ என்பவர் பாசி ம்பட்டணத்தில் வந்திருக்கும் செய்தியைச் சவேரியார் கேள்விப் பட்டு தம்மோடு வந்த ஸ்தாநுபதியை அவ்விடத்திற்குநே நிறுத்திவிட்டுத் தாம் பாசிம்பட்டணத்தைச் சேர்ந்து, வைசிராயைத் தரிசித்தார். புதிய வைசிராயும் மிகுந்த ஆவலோடவரை வரவேற்று, அவர் வந்தகாரணமென்ன வென்றுகேட்டார். சவேரியார் யாழ்ப்பாணத்தரசனின் இருகேள்விகளையுந் தெரிவித்து, இதுவிஷயமாய் அவ்வரசன் தம்மோடனுப்பிய ஸ்தாநுபதிகோவையில் காத்திருக்கிறானென்றும் அறிவித்தார். புதிய வைசிராய் யாழ்ப்பாணத்தரசனின் இருகேள்விகளுக்குமிசைந்து, அந்தோனியு மோனிஸ்வரேத்து என்னும் தளகர்த்தனை நூறு போர்த்துக்கீஸ் வீரர்களோடழைத்துச் செல்லவும், கோவையில் தாமதித்திருக்கும் ஸ்தாநுபதிக்கு ஓர் விருந்தளிக்கவும், அவ்வரசனுடைய பிரசைகளில்லோரும் ஞானஸ்நானம் பெற விரும்பினால் அக்கொண்டாட்டத்திற்குச் செல்லும் செலவிற்குப் பின்வாங்காதிருக்கவுங் கற்பித்தனுப்பினார்.

சுவேரியார் இந்திய வைகிராய் சொல்லியபடியே கோவையில் ஸ்தானபதிக்கு ராஜவிருந்தொன்றளித்து, அங்கேயிருந்த தளகர்த்தனையும் அவனுக்குதவியாய் தூறு வீரர்களை யுமழைத்துக்கொண்டு, ஸ்தானபதியோடு யாழ்ப்பாணம்போய்ச் சேர்ந்தார். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தரசன் முன்சொன்ன வாக்குப்பிசகி அவர்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்தபின் யுத்தஞ்செய்து துரத்தினபடியால் சுவேரியார் மனவருத்தமுற்று, நாகபட்டணத்தையடைந்து, அங்கே நின்று மயிலாப்பூருக்குப்போய் அவ்விடத்தில் அர்ச்சதோமையாருடைய கல்லறையைத் தரிசித்துக்கொண்டு, இன்னமும் இந்தியாவுக்குக் கிழக்காயிருக்கும் தேசங்களில் சென்று வேதம் போதிக்கப் பிரயாணமானார்.

ஜோவாம் தெக்குருவல் பரதவர்மபாண்டியன் என்னும் விக்किரம பாண்டியனின் மகுடாபிஷேகம்.

அந்தக்காலத்தில் தூத்துக்குடியில் தொன்குசை அராஞா என்று ஓர் போர்த்துக்கீஸ் பட்டவர்த்தனரிருந்தார். பரதர் தேசத்தினின்று மகம்மதியர்களைத் துரத்திப் பரதகுலபாண்டியர்களுக்கு வேண்டுமுகளைச் செய்தவரான கொச்சிக் கவர்னர் தமது உத்தியோகத்தினின்று விடுபட்டு போர்த்துக்கால் சென்று ராஜதரிசனம் பண்ணினார். போர்த்துக்காலரசர் அவருக்கோர் விருந்தளித்து இந்தியாவின் சிறை விசாரித்தார். கவர்னர் தமது காலத்திலிந்தியாவில் நடந்த சம்பவங்களை பெல்லாம் அவருக்குச் சொல்லி, பரதகுலத்தாருக்கோர் அரசனைக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தம்மிறைவனிடத்தில் மன்றாடினார். செல்வம் பொருந்திய போர்த்துக்காலரசராகிய சிஞ்ஞோர் சிஞ்ஞோர் தொன் ஜோவாம் என்பவர் கவர்னருடையவிருப்பத்திற்கிசைந்து தமது ஞானப்புத்திரனாகிய ஜோவாம் என்பவனையே பரதகுலபாண்டியருக்கரசனாக நியமிக்கக்கருணைகூர்ந்தார். அஃதெவ்விதமெனில்; தயாளகுண சீலனாகிய அவ்வரசர் இந்தியாவின் வைகிராய்க்கு ஓர்பொற்சிறுவையையும், ஓர் நிருபத்தையும் அனுப்பி, அந்நிருபத்தில் நீர் தூத்துக்குடிக்குச் சென்று, அங்கே எமதுஞான

ய்புத்தராகிய ஜோவாம் என்னும் பிரபுவைச்சந்தித்து, அவரை யோயாம் பறதகுலத்தவர்க்கு அரசனாய்த் தெரிந்து கொண்டோமென்று சொல்லி, நம்குலராஜாக்கள் ராஜாபுதையாளமாய்த், தரித்துவருவதும், நாம் வெகுமதியாய் அளித்திருப்பதுமாகிய இரத்தின மழுத்திய இப்பொற்கிலுவையை அவரது திருவாபரணமாகச் சாத்தி, அவருக்குரிய நாமத்தின் முன்னே * சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் † தொன்னென்னும் பட்டத்தையுங்கொடுத்து, மகுடாபிஷேகச் சடங்குக நிறைவேற்றியுமது. ஸ்தானம்போய்ச்சேரும்” என்று கற்பித்திருந்தார். அரசருடைய கடித்ததைக் கண்ணுற்ற வைசிராயான தொன்காஸ்திரோ என்பவர் உடனே தூத்துக்குடித் கவர்னருக்கு இதுசேதியை முன்கடித்ததின் மூலமாயறிவித்துப் பின் தானோர் கப்பலில் லேறித் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் வந்து, சேர்ந்தார்.

தூத்துக்குடித் கவர்னர் இந்திய வைசிராயை அன்போடும், கண்ணியத்தோடும் வசவேற்று, அவர் வந்தகாரணத்தைப் பரதர் தேசமுழுதும் அறிக்கைசெய்தார். இதையறிந்த ஒவ்வொரு ஊர்த், தலைவர்களும் நவநவமான ஆடையாபரணங்களை யணிந்துகொண்டு, தத்தம் பரிவாரங்களோடு பிரயாணப்பட்டுத் திருமந்திர நகர்வந்து சேர், அந்நகரோ அமசாவதியையும், அழகாபுரியையும் இருபரதங்களால் மிதித்து, மகாலட்சுமி கடாக்ஷம் பொருந்திவிளங்கிற்று.

குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தலென்னும் ஐந்துநிலங்களுக்கும் பாண்டியனே தலைவனென்பதை அறிவிக்கு மாப்போல், பஞ்சபறைகளுமுழங்க 1548-ம் (ஸ்ரீ வைகாசிமீ) சுபதினத்தில் பரதகுல பிரபுக்களும், பட்டவர்த்தனரும், மகுடவர்த்தனரும் இந்தியாவின் வைசிராயையழைத்துக்கொண்டு ஜோவாம் என்னும் கொண்கனுடைய மாளிகையிற் சென்று அப்பிரபுவுக்கு நறுங்கலவைகளைப் பூசி, உலகுவிழைந்ததற்கரிய பூந்துகிலை மருங்கினிற் சாத்திப், பல

* சிஞ்ஞோர் சிஞ்ஞோர் என்பது போர்த்துக்கீஸிய பாஷையில் இராஜாதிராஜன்.

† தொன் என்பது போர்த்துக்கீஸ் அரசு கோத்திரத்தாரின் பட்டம் பெயர்.

விதரத்னுபரணங்களையணிவித்து, பகைவர்நடுநடுங்கத்தக்க வாளாயுதத்தை இடையிற்சேர்த்து, பன்னிரு சிங்கங்கள் தாங்கிய பொன்னுசனத்தின் முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள்.

அப்போது தொன்குசை அராநூவென்னும் துத்துக்குடி கவர்னர் நவமணிகளழுத்திய பொற்கிரீடத்தையும், போர்த்துக்காலரசரனுப்பிய பொற்சிலுவையையும் ஓர் பொற்றட்டில் வைத்துத் தமது கரங்களிலேந்தி நிற்க, சங்கைக்குரிய என்றி என்றிக்கெஸ் என்னுங்குருவானவர் தூபத்தையும், சங்கைக்குரிய பி. பிரான்சிஸ் என்றிக்கெஸ் என்னுங்குருவானவர் தீபத்தையும், சங்கைக்குரிய அல். போன்ஸ் இப்பிரியானி. என்னுங்குருவானவர் தீர்த்தத்தையு மேந்தியுதவிசெய்ய, முத்துக்குளித்துறையின் கிரேஷ்டகுருப் பிரகாதி யாகிய சங்கைக்குரிய அந்தோனி கிரிமினாலி யென்னுங்குருவானவர் வேதவாக்கியங்களை யுச்சரித்து, தீர்த்தத்தையும், தூபத்தையும் சூத்தி மந்திரிக்க, இந்திய வைகிராயாகிய தொன் காஸ்திரோ என்பவர் தமது திருக்கரங்களால் பொற்சிலுவையைத் தொட்டெடுத்து ஜோவானது. மார்பில் வளைந்து, பின் பொற்கிரீடத்தை யிருகரங்களாலும் தாங்கி நின்று யாவரும் கேட்கும்படி (போர்த்துக்கீஸ்பா ஷையில்) “நாம் எமது மாக்ஷிமைபொருந்திய போர்த்துக்கால் மன்னவராகிய மூன்றாவது ஜோவாம் அரசருடைய ஆக்ய கற்பனைப்பிரகாரம். உம்மை. சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன் ஜோவாம் என்னும் நாமத்தோடு தெக்குருஸ் என்னும் பெயரையும் சேர்த்து சிஞ்ஞோர் சிஞ்ஞோர் தொன்ஜோவாம். தேக்குருஸ் என்னும் நாமத்தோடு பரதகுலத்திற் கதிபதியாகவும், பாண்டிநாட்டிற் கரசனாகவும் உமக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்கின்றோம்” என்று சொல்லி, கொண்கனுடைய திருச்சிரமீது மணிமுடியைச் சூட்டினார். உடனே வேதவேதியார்கள் தேதேயும் என்னும். தோத்திரப்பாடலைப் பாடி, தென்னவன் குலமாக்கள் யாவரும் ஆரப்பரித்துத் தங்கள் தங்கள் கிரமிசை திருக்கரங்களைக் கூப்பி, பின்னமில்லாத மன்னனே! நீரென்றும் பெருமையாய் வாழ்கென வொலித்தார்.

அப்பால் வெண்முத்துக்களாற் செய்த சிங்கமுகத் தண்டுகை யீது அரசனை எழுந்திருக்கச்செய்து, இடையர்ள் அச்சிவிக்கையைச்

சுமந்துசெல்லவும், பட்டவர்த்தனரும், மகுடவர்த்தனரும், பரதகுலப் பிரபுக்களும், பெரியோரும் தண்டிகையைக் குழித்துவரவும், ஒரு புறம் போர்த்துக்காலதிகாரிகளும், அவர்கள் சேனாவீரர்களும், மறுபுறம் பரததது சேனைத்தலைவர்களும், சேனாவீரர்களும், அணியணியாய் நடந்துசெல்லவும், செம்பிநாட்டுத் தேவர்களென்னும் ஆப்பனூர் மறவர்கள்சேனை அம்பும், வில்லும், கதாயுதங்களுந் தாங்கி ஆயிரக்கணக்காக முன்னேசெல்லவும், மாக்ஷிமைபொருந்திய போர்த்துக்கேசியரின் ஐந்து திருக்காயக் கொடியும், மீனவர் துவஜங்களாகிய சேல், காளை, சேவல், மயில், யானை, கருடன், அன்னம், மகரம், கிளி, அறவம், கனகம், முரசு, சிங்கம், அதுமான், பன்றி, பனை, சங்கு, சிப்பி, கப்பல், யுலி, யானியுமாக இருபத்திண்டு கொடிகளும், யானை, தேர், ஒட்டகங்களின்மேல் நின்றகைந்து செல்லவும், பொன்னாற்செய்த பரிகைகளும், நெடிய வெண்முத்துக்குடைகளும், மயிலிறுக்குடைகளும், ஆலவட்டங்களும், அகைதடிகளும் இடையிடையே பிடித்துச் செல்லவும், சேலைப்போன்ற கண்களையும், மலைகளும், கொப்பாகிய முலைகளையுமுடைய மாதர்கள் வென்சாமரைகளைக்கைகளிலேந்தி யிருபுறமுமிருட்டவும், தேனினுமினிமை பொருந்திய வாயையுடைய பாவையர்கள் ஆடவும், வெள்ளித்தடிகளை யேந்திக் கட்டியார்கள் எச்சரிக்கவும், அதிர்வெடிகள் அதிரவும், சங்குமணிபூண்ட கடைசியர்கள் குரவையிடவும், முத்துமணி பூண்டவலைச்சியர்கள் கொம்மையாட்டயரவும், பவளமணிபூண்ட அளத்தியர்கள் விளரிப்பாட்டைப் பாடவும், வண்ணர் இரட்டைப்பாவாடைவிரிக்கவும், தேவர்கள்மலர்களைச் சொரியவும், கடலொலியையும், மழையொலியையும்மாற்றற்பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்கவும், இவ்வண்ணம் திருப்பொலியும் மந்திரநகரை வலம்பெற்றவந்து பரதபூபதியினுடைய அரண்மனையிற் போய்ச் சேர்த்தார்கள். அரசன் சிவிகையை விட்டிழங்கி, பூர்வபுறத் சக்கரவர்த்தியைப் போல் சிங்காசனத்தி் வெழுந்தருவினான்.

அப்போது முத்தமிழ் வித்வசிகாமணிகள் தசாங்கவாழ்த்தைக் கூறி, நாளிலத்தில்பகைவரை வென்று அரசனை நடாத்தும் பொருட்டு மெய்யங்க கடவுளாகிய வானவர் கோனல் வரங்களைப் பொழிய வெனவாழ்த்தியபின், செந்நெல் வயல்குழநகர் தொறும் வாழும்,

மீனவன் குலத்துப் பட்டவர்த்தனரும், மகுடவர்த்தனரும் செறிந்தெழுந்து, தேவேந்திரனது முடிசிதறும்படி வளையை யெறிந்த மன்னவனே! உமது பெட்டியுங் கற்பனைகளை எங்கள் சிரமேற் கொண்டு நாட்கழிப் போமென்று சத்தியத்தைச் செய்தார்கள். அம்பால் பரதகுலப் பெரியோரும், பிரபுக்களும், பிரசைகளும் அரசனைக் கும்பிட்டுவணங்கியபின், பரதநாட்டுக்குடிகள் யாவரும் அரசனைக் கும்பிட்டு நின்றார்கள். அரசன் அவரவர்க்குரிய ஆசனத்தில் அவர்களை யமரும்படி கடைக்கண்ணாற் கணித்து, பொன்னாபரணங்களையும், வஸ்திராபரணங்களையும், வாகனவகைகளையும், எவரெவர்க்கெவையோ தகவெனவாராய்ந் தீர்த்தபின், குடிமகராகும்நாவிதர், வண்ணர், மறவர், குறவர், பறையர், பாணர், சாயவண்ணர், மாணைகட்டிகள், செம்மார், ஓச்சர், ஓட்டர் ஐந்துவகைக்கம்பியர், குபவர், பள்ளர், பூண்டுவகை வாணியர் இவர்களுக்குந்தக்கன கொடுத்தனுப்பியபின், போர்த்துக்காலதிகாரிகளுக்கும், சேனாவீரர்களுக்கும் வீருந்தளித்து ஆசாமத்தோடு விடைகொடுத்து அவர்களுயும் அனுப்பி விட்டுத் தானும் தனது மந்திரிமாரும், மகுடவர்த்தனரும், பட்டவர்த்தனரும், பரதகுலப் பிரபுக்களும், பெரியவரும் போசன சாலையிற் சென்று, இத்திரலோகத் துமுதினுமேலாய அறுசுவையோடு கூடியவமுதை முக்கனியுந். சேனுங் கலந்தருந்திக் களித்தபின்னர், யாவரும் அரசனிடம் விடைபெற்று மீண்டார்கள். இந்திய வைசிராயும் மீனவர் கோனிடம் செலவு பெற்றுத்தன்னி: ரூபிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

சிஞ்ஞோர் சிஞ்ஞோர் தொன்ஜோவாம் தெக்குரஸ் பரதவர்ம் பாண்டிய. எனன்னும் அரசன் தயை, தாட்சண்யம், நீதி, நெறிமுதலியவற்றில் வழுவற்றவனாய்ப் பூர்வவழுதியர்களுக். கொப்பத்தன்ன ரைசு நடாத்திவந்தான்.

வேதாவன யுத்தம்.

சங்கைக்குரிய அந்தோனி கிரிமினாவி என்னுங் குருவானவர் யமதர் தேசத்திலேபுள்ள குருக்களுக்கு சிரேஷ்டராய்ப் பின்னைக் காயலில் வாசம் செய்து வந்தார். அவர் அங்கே தின்று புறப்பட்ட

பெப் பரதர் தேசமெங்கும் சுற்றித்திரிந்து குருக்களை விசாரித்து வருவது வழக்கம். இவர் இராமேசுவரத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ள வேதானை என்னு மூரில் வலையர், கடையர் முதலானவர்களுக்குப் புதிதாய் ஞானஸ் நானம் கொடுத்து அங்கே அர்ச்சிய சிஷ்டவின் சேஞ்சியார் கோவிலையுங் கட்டுவித்தார். போர்த்துக்கால் தேசத்தார் தேயகாப்பின் பொருட்டு அங்கேயோர் சிறிய சேனையை வைத்திருந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் பரதர் தேசத்திலிருந்த போர்த்துக்கால் சேனைகளுக் கெல்லாம் தலைவனாகிய எம். ஜோவாம் பர்னாந்தீஸ் கொறேயா (M. Jeau Fernandez Correa) என்பவனும் பின்னைக் காயலிலேயே வசித்து வந்தான். இவனும் அடிக்கடி சிலகாப்புச் சேனைகளோடு வேதானைக்கு வந்து போவது வழக்கம். இராமேசுவரமென்னுந் தீவானது இராமன் றிருவணை யென்று சொல்லப்படும் சேது அணையால் தேசத்தோடு சேர்க்கப் பட்டிருந்தது. அங்கே எழுந்தருளியிருக்குஞ் சேது நாதனைத் தெரிவிக்கப் பரதகண்டத்தின் பலபக்கங்களிலு மிருந்து திரள் திரளாக ஜனங்கள் வருவதுண்டு மதுரையை ஆண்டு வந்த பூர்வீக பாண்டிய ராஜாக்கள் மறவர்களை இந்தச் சேது அணைக்குக் காவல் காவலராக நியமித்து, அவர்களுடைய தலைவனுக்கு இராமநாதபுரத்தை மானியமாய்க் கொடுத்து சேதுபதி என்னும் பெயரால் அவனுக்கு மகுடத்தைச் சூட்டி, ஆண்டு வரும்படி செய்தார்கள். இந்துக்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் இராமேசுவரத்திற்குத் திருயாத்திரை செய்வதைக் கண்ணுற்றகண்டு பொருமைகொண்ட போர்த்துக்கால் சேனைத் தலைவன் அப்படிச்செல்லும் ஜனங்களைத் தடுக்கப்பன்முறையும் எத்தனித்தான். இவனது நோக்கத்தையறிந்த அந்தோனி கிரிமினாவி என்னுங்குருவானவர் அவனை அப்படிச் செய்யவொட்டாமல் தடுத்து, அவனுக்குப்புத்தி மதிகளைச் சொல்லிக் கண்டித்து வந்தார். சேது அணையானது அகோரமான அலைகளால் மோதப்பட்டு, அனேகஇடங்களில் சேதப்பட்டிருந்தது. அந்த அணைமேல் ஜனங்கள் செல்லுவது இவனது மார்பின்மேல் நடப்பது போலிவனுக்கு அவ்வளவு வருத்தமாயிருந்தது. ஆனபடியால் துடுக்குப் புத்தியுள்ள அந்தத்தலைவன் சமற்குருவின் நற்போதனையைக் கேளாது சமயம் பார்த்திருந்து அணையை யிடித்து யாத்திரைக் காரரைச் செல்லவொட்டாமற்றடுத்தான். இவ

னது துஷ்டத்தனமான செய்கையால் இராமேசுவரத்திற்கு ஜனங்கள் திருயாத்திரையாகச் செல்லுவது தடைப்பட்டது.

அக்காலத்தில் அந்தக் கோவிலின் வரும்படியைக் கொண்டு தங்கள் முழுக்குடும்பத்தையும் காப்பாற்றிவந்த பிராமணர்களுக்குப் போர்த்துக் கீசர்பேரிலும், அவர்கள் அனுசரித்து வந்த கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் பேரிலும், அவர்களுடைய மதத்தைக் கைக்கொண்டு, அவர்களுக்குத் தங்கள் தேசத்திலிடங் கொடுத்த பரதகுல பாண்டியர்கள் பேரிலும் கோபமுண்டாகிப் போர்த்துக் கீசரையும், அவர்களால் ஞானஸ்நானம் பெற்றகிறிஸ்துவர்களையும் கொன்று, தங்கள் தெய்வத்துக்குப் பலிகொடுக்கவேண்டுமென்று கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு, சேது அணைக்குக் காவற் காரர்களாகிய மறவர்களை அவர்கள் மேல் போருக்கேவி விட்டார்கள். ஓர் உலக அதிகாரி புத்திக்குறைவாற் செய்த காரியத்தைப் பிராமணர்கள் வேதக்கலாதியாகச்சோடித்துவிட்டமையால், இராமநாதபுரத்தார் ஐஞ்ஞாறு பேரடங்கிய ஓர்சேனையைத் திட்டம்பண்ணி, திடீரென, வேதாளையிற் சென்று தாக்கினார்கள். அவர்களை அங்கிருந்த போர்த்துக்கீஸ் வீரர்கள் பின்னிட்டோடும்படி செய்தமையால் தோற்றோடிய மறவர்கள் அக்காலம் மதுரையில் தேசாதிபதியாயிருந்த நாயக்கனிடத்திற் போய் உதவி கேட்டார்கள். நாயக்கன் அவர்களுக் குதவியாக ஆறாயிரம் வீரர்களையனுப்பினான். அவர்கள் போர்த்துக் கீசரால் வெட்டிவிடப்பட்ட சேது அணையைச் சீர்ப்படுத்த விரைந்து சென்றார்கள். இராமநாதபுரத்தாருடைய சேனையும் அந்தச்சேனையோடு சேர அப்படைவீரர்களின் தொகை பதினாயிரமாயிருந்தது.

அப்போது போர்த்துக்கீஸ் சேனாதிபதி சத்துருக்களின் வல்மையைக் கண்டு பயந்து தன்னிருப் பிடமாகிய பின்னைக் காயலிற் போய்த்தன் புத்திக்குறைவான செய்கையை நினைந்து கவலைபட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

இராமன் நிருவணையைச் சரிப்படுத்தச் சென்ற வீரர்கள் அதைச் சீர்ப்படுத்தி விட்டு, வேதாளை என்னுழிற் புதுந்து அறுநூறு கிறிஸ்துவர்களை வாளுக்கிறையாக்கினார்கள். இது செய்தி தொன் ஜெர்வாம் தெக்குரூஸ் என்னும் பரதகுலாதிபதியினுடைய

சேவிக் கெட்டியபோது அந்த அரசன் ஐயாயிரம் பரதவீரர்களை அங்கு அனுப்பத் தீர்மானித்தான். இதுசேதியைத் தூத்துக்குடிக் கவர்னர் அறிந்து பருளுந்தீஸ் கொறேயா என்னும் சேனைத்தலைவனைழைத்து, அவனுக்கு ஐஞ்ஞாறு போர்த்துக்கிஸ் வீரர்களைக் கொடுத்து, அவர்களை ஐயாயிரம் பரதவீரர்களோடு அழைத்துக் கொண்டு வேதானைக்குப் போய்ச் சத்துருக்களோடு யுத்தஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டார். சேனைத்தலைவன் கவர்னருடைய உத்தரவுப்படி வீரர்களோடு கடல் மார்க்கமாய் வேதானையிற் போய்ச் சேர்ந்தான். அவர்களோடு அந்தோனிக்கிரிமினாவி என்னுங் குருவானவரு மிருந்தார். இந்து மார்க்க வீரர்களோடு, கிறிஸ்துமத வீரர்கள் பன்முறைமோதியும் பலத்த சேதத்துடன் பின்னடைந்தார்கள். அப்போது போர்த்துக்கால் சேனைத்தலைவன் படகேறி யோடிப்போக யத்தனிப்பதைப் பரதவீரர்கள் கண்டு, தங்கள் சிரேஷ்டகுருவான வருக்கறிவித்தார்கள். அப்போது அவர் அந்தச் சேனைத்தலைவனிடம் சென்று, ஓ சேனாதிபதியே! இந்த யுத்தமானது உனதுமுடத்தனமான செய்கையாலுண்டானது. உன்னால் எத்தனையோ கிறிஸ்துவர்களுயிரிழந்தார்கள். நீ இப்பொழுது உன்னோடு வந்த சேனா வீரர்களுயுத்த களத்தில் விட்டுவிட்டோடுவது நியாயமல்ல, சத்தருக்களுடன் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொள்வதே உத்தமமென்று சொன்னார். அப்போது சேனாதிபதியானவன் குருவான வரைநோக்கி, “ஓ, சுவாமி! இந்தக் காட்டுமிராண்டிகளோடு சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொள்வதற்கு எனக்குச் சாத்தியப்படாது, அது எங்கனரசுக்கும் யோக்கியதை யாகமாட்டாது. நீர் உயிர் தப்பிப்பிழைக்க வேண்டுமாயின் என்னோடு படகில் வந்து சேரும். நீ ரென்னுடு வராத பட்சத்தில் உமதுயிருக்குத் தீங்குவந்து சம்பவிக்கும்” என்று சொன்னான்.

அப்போது அவர்சேனாதிபதியினுடைய அந்த மில்லாதபதிலைக் கேட்டு, மனவருத்த முற்று, மஹைய வீரர்களையும்கப்பல், படகு முதலியவைகளிலேறித் தப்பியோடும்படி கட்டளையிட்டார். குருவானவருடைய கற்பனைப் பிரகாரம் எஞ்சிய போர்த்துக் கிஸ்வீரர்கள் மட்டும் தப்பியோடினார்கள். பரதவீரர்கள் தற்குடன்படவில்லை.

அதனால் குருவானவர் சேனாதிபதியோடு படகேறிச் செல்லுவதை நிறுத்திப் பரதரோடு நின்றுவிட்டார்.

அப்போது பரதவீரர் யாவரும் ஒன்றுகூடித் தங்களில் அதிசாமர்த்தியமுள்ள சூசை அந்திரைவரேத் என்பவனைத் தங்களுக்குத் தளகர்த்தனாக நியமித்து, யுத்தத்தை நடத்தினார்கள். அந்தோனி கிரிமிலி சுவாமியாரோ கடற்கரையோரமாய் நின்றனாண்டு, காயம்பட்ட கிறிஸ்துவ வீரர்களுக்குத் தேவ திரவிய அதுமானச் சடங்குகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டும், அவர்களைப் படகுகளிலேற்றி யனுப்பிக்கொண்டு மிருந்தார். அந்தத்தருணத்தில் எதிரிகளாற் சுடப்பட்ட வெடிக்குண்டுகளில் ஒன்று, சிறு பிராய முதலே தேவ ஆழியத்திற்குழைத்து வந்தவரும், எங்கும் சங்க-அந்தோனி கிரிமிலி எனனுங் குருவானவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்தவரும், பின்னாக்காயலில் பரதகுல பிரபுக்கள் வம்சத்தைச்சேர்ந்த வருமாகிய லூயிஸ் அல்போன்சோ என்னும் உபதேசியார் மேலே பட்டது. அவர் அவ்விடத்திலேயே குருவினண்டையில் தமது பிராணனைவிட்டார். குருவானவர் உபதேசியாருடைய மரணத்தைக்கண்டு மனக்கிலேசங்கொண்டு, பரத வீரர்களை நெருங்குவரும் சத்துருக்களைக்கண்டு பிரமித்து, கிறிஸ்துவ வீரர்களை நோக்கி: “கடவுளினிடத்தில் எனக்கு விசேஷபிரியமுள்ள சகோதரர்களை! நீங்கள் பயப்படாதேயுங்கள். நீங்கள் உங்களுடைய சுயநலத்தைக் கருதி யுத்தத்துக்குப் புறப்படவில்லை. கிறிஸ்துவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவே புறப்பட்டீர்கள். கிறிஸ்துவர்களைக் காக்கும்பொருட்டு உங்களிரத்தத்தைச் சிந்தப் பின்வாங்காதேயுங்கள். இதோ மோகூத ராஜ்யத்தினுடைய வாசல் திறந்திருக்கின்றது. நாம் நமது சத்தியவேதத்துக்காகப் பிராணனைக் கொடுப்போமாயின் நாம் மரணித்த அந்தக்ஷணமே அந்த மோகூத ராஜ்யத்திற் போய்ச்சேருவோம்” என்று அவர்களுக்குச் சொல்லிச் சத்துருக்களுக்கு முன்னே சென்று முழந்தாட்படியிட்டு, இருகரங்களையும் விரித்து, வானத்தையண்ணாந்து பார்த்துமன்றாடினார். அப்பொழுது முதல் வந்த தண்டு அவரை யொன்றுஞ்செய்யாமற் ருண்டிப்போயிற்று. இரண்டாவது கூட்டமும் அப்படியே கடந்து சென்றன. மூன்றாவது கூட்டம் வந்தபோது அகிலிருந்த துலுக்கனொருவன் அவரை யீட்

டியாலே குத்தினான். மற்றவர்களவருடைய வஸ்திரத்தைக் கழற்
றினார்கள். அப்போது அவர் அதிக வருத்தத்துடன் கோவிலுக்
குப்போய் பிராணனைவிட உத்தேசித்து எழுந்திருந்தார். அந்த வேளை
யில் இன்னொருவன் அவருடைய மார்பில் ஈட்டியாற் குத்தினான்.
அந்தக்குத்தையும் அந்த மகாத்துமா வாங்கிக்கொண்டு திரும்பவு
மெழுந்திருந்தார். மூன்று முறையாக மற்றோர் வீரன் அவரை
ஈட்டியாற் குத்தி அவர்கழுத்தையும் வெட்டிக்கொண்டுபோய் ஓர்
கொம்பில் அந்தத்தலையைக் குத்தித் தங்களுர்க் கோபுரத்தின்மேற்
கட்டி வைத்தான். முன்சென்ற இருகூட்டத்தாரோடும் சண்டை
யிட்டுக் கொண்டிருந்த பரதவீரர்கள் தங்கள் குருவானவருடைய
பரிதாபமான மரணத்தைக் கேட்டு நடுக்கமுற்று, மேலும், மேலும்,
அதிகமதிகமாக வந்துகொண்டிருக்கும் சத்துருக்களுக்குத் தப்பு
வதற்காகக் கடற்கரைக்கோடி அங்கே நங்கூரமிட்டிருந்த கப்பல்களி
லும், படகுகளிலுமேறி யோடினார்கள். பிந்திச் சென்ற தளகர்த்
தனும் அவனுடைய காப்புச் சேனைகளும் சத்துருக்களால் கொல்லப்
பட்டார்கள். மற்றவர்கள் அந்தச் சமுத்திரத்திலிருக்கப்பட்ட சிறு
தீவுகளிலாவது நீந்திப்போய் உயிப்பிழைக்கலாமென்றுத் தேசித்துத்
தண்ணீரிற் பாய்ந்தார்கள். அவர்களுள் நன்றாய் நீச்சுத் தெரிந்தவர்
கள் தவிர மற்றவர்கள் கடலிலழுந்தி இறந்தார்கள். இந்த யுத்தத்
தின்போது வெடிக்குண்டுக் கிறையானோரும், கடலிலழுந்தி இறந்
தோரும் எத்தனைபேரென்று கணக்கிடப்பட்டபோது, நூற்றில்
தொண்ணூற்றெனத் தெரியவந்தது, (இவ்வண்ணம் வேதாளையில்
வேதத்துக்காகப் பிராணனைக் கொடுத்த வேதசாக்ஷிகளினுற்சுவத்
தை நாம் கொண்டாடவேண்டியது கடனே) இந்தச் சம்பவமானது
1549-ம் ஆண்டு சூன் மாதத்திலே நிகழ்ந்தது. அப்பால் போர்த்துக்
கீசர் பெருஞ்சேனைகளைத்திரட்டி, அதே வருஷத்திற்குமே மறு
யுத்தந்தொடுத்து மறவர்களை முறியவடித்து, யுத்த நஷ்டத்துக்
கீடாக இராமநாதபுரத்திலேயே மறவர்களுடைய செலவிலோர் கோ
விலைக்கட்டி வாங்கிக் கத்தோலிக்குக் குருக்களால் அதைப் பிரதிஷ்
டைபண்ணினார்கள்.

திரிகோணமலை யுத்தம்.

எம்பெருமானான சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன் ஜோவாம் தெக்குருஸ் பரதவர்ம பாண்டியன் அரசனாக மகுடம்பூண்டு மூன்று வருஷங்கள் பூர்த்தியாவதற்குமுன் இரண்டு பெரும் யுத்தங்கள் செய்ய நேர்ந்தன. அவைகளிலொன்று, முன்சொன்ன வேதாளையுத்தம், மற்றொன்று, இலங்கை திரிகோண மலையுத்தமேயாம்.

திரிகோணமலை யுத்தத்தைப்பற்றிச் சுருக்கமாய்ச் சொல்வாம். அதாவது; அப்போது திரிகோணமலையை யாண்டிருந்த அரசன் தேகனியோகமாயினமையால், அவ்வரசனுடைய குமாரனுக்குக் குழந்தைப்பருவத்திற்குள்ளே முடியைச்சூட்டி, மந்திரி முதலான உத்தியோகஸ்தர்கள் அரசாட்சியை நடத்தி வந்தார்கள். சிறுவனுக்கு எட்டு வயதானபோது வேறொரு அரசன் படையெடுத்துவந்து இச்சிறுவனைத் தூரத்தி ஊரைப்பறித்துக்கொண்டதும், அது அவனுடைய வுபிரையும் வாங்க வகைதேடினான். ஆனால் அந்தச்சிறுவனை ராஜவம்ச பிழப்புக்களிலொருவன் வெகுதூரத்தில் வைத்து ஆதரித்துவந்தான். அந்தப்பிரபு அச்சிறுவனை அங்கு வைத்திருப்பது தனக்கு அபாயமெனக்கண்டபோது மிகவும் உண்மையும், விசுவாசமுமுள்ளவர்களான நாற்பது பௌத்த குருக்களைச் சிறுவனோடுசேர்த்து அவர்களைக் கப்பலிலேற்றித் தூத்துக்குடிக்கு அனுப்பிவைத்தான். அவர்கள் யாவரும் தூத்துக்குடியையடைந்து பரதகுலபாண்டிய அரசனிடத்தில் சரணம் புகுந்தார்கள். அந்த அரசன் இந்த அரசகுமாரனுடைய பிறப்பையும், பிராயத்தையும், குணத்தையும், சௌரியத்தையும் அச்சிறுவனுக்கு நேர்ந்துள்ள கொடுமையையும் கண்டுருகி, அந்தவாலகுமாரனையும், அவனோடுவந்த பௌத்தகுருக்களையும் வெகு இரக்கத்தோடேற்று, அவர்களுக்குத் தன்னலானமட்டும் உதவி புரிவதாக வாக்களித்து, அவர்களைத் தூத்துக்குடி விசாரணைக்குருவாகிய சங்கைக்குரிய என்றி என்றிக்கெஸ் என்னுங் குருவானவர்வச மனுப்பி, அவர்களுக்கு வேதோபதேசஞ்செய்து ஞானதிட்டை கொடுக்கும்படி கற்பித்தான். குருவானவர் அவர்களெல்லோருக்கும் ஞானஸ்நானம் கொடுத்தபின், தென்னவர்கோமான் ஓர் இராணுவத்தைத் திட்டம்செய்து, திரிகோணமலை அரசனையும், அவனோடுவந்த நாற்பது பேர்களையும் ஓர் கப்பலிலும், மற்றைய பரதவீரர்களை ஏழுகப்பல்

கனிலுமேற்றி, திரிகோணமலைக்குச்சென்று அங்கே அரசசேலுத்தி வரும் அரசனைத் துரத்தி, அந்தஸ்தானத்தில் புதிதாய் ஞானஸ்நானம் பெற்ற இந்த இளவரசனை வைத்துவிட்டு வரும்படி கப்பல் சேனைத் தலைவனாகிய சுவக்கின் மரியான் பிரிஸ் என்பவனுக்குக் கட்டளைபிட்டான். அரசனது ஆக்பாபனைப் பிரகாரம் கப்பற்றலைவன் கப்பல்களை நடத்திக்கொண்டுபோய்த் திரிகோணமலையைச் சருவினான். அப்போது திரிகோணமலையை யாண்டிருந்த அரசனே தன் முழுப்பலத்தோடும் அந்நகரைத் தாங்கி நின்றமையால் பரதவீரர்களதை ஜயிப்பதற்குக் கூடாமற்போயிற்று. சர்வவல்லவரும் அதிநல்லவருமாகிய கடவுள், அந்த வாலிப அரசனையும், அவனோடு சேர்ந்த நாற்பதுபேர்களையும் தமக்கு ஊழியர்களாகத் தெரிந்துகொண்டமையால் பரிதருடைய கப்பல்சேனை மிகுந்த சேதத்துடன் திரும்பித் தூத்துக்குடியை வந்தடைந்தது. அப்போது இளவரசனும், அவனோடு வந்த நாற்பதுபேர்களும் இவ்வுலக செல்வங்களைத் துறந்து கோவைக்குச்சென்று அங்கே சங்கைக்குரிய சேகசபைக் குருமாரால் நடத்தப்பட்டுவந்த அர்ச்சியசுஷ்ட சின்னப்பர் (சம்பாவுல்) கல்விசாஸ் தீரமடத்தை யடைந்து கல்விப்பயிற்சியிலும், சன்மார்க்க வொழுக்கங்களிலும் தேர்ந்து, குருப்பட்டம் பெற்றுத் தனது சகோதரர்களான மற்றக்குருக்களோடு மிகுந்த பகஷத்தோடும், நல்ல சுகத்தோடும் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

அர்ச் சவேரியாருடைய மாணம்.

பொன்விலையும் பூமியெனப் புகழ்பெற்ற இச்சிந்து தேசத்திலே சவேரியார் வேதத்தைப் போதித்தபின், கப்பலிலேறி மலாக்கா, தெர்நாட், அம்போயினு, மர்க்கசார், மோர்என்னும் தீவுகளிலெல்லாம் கிறிஸ்துவினுடைய மெய்யான வேதத்தைப் போதித்துக் கொண்டு பிலிப்பைன் தீவில் போய்ச்சேர்ந்தார். இந்தத்தீவானது 1521-ம் வருஷமுதற் கொண்டு (Spain) இஸ்பானியா தேசத்தரசனுடைய ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்தது. அந்தத்தீவின் பிரதானபட்டணமாகிய மணிலாநகரில் வாசஞ்செய்யும் ஸ்பானியா தேசத்துக் கன்னியர்களைச் சந்திக்க அவர்களிருக்கும் மடத்திற்குப் போனார். அவர் அங்கே அவர்களைச்சந்தித்து அம்மடத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து

துக்கொண்டு வரும்போது ஓரையில் அதிசயபனிமய மாதாவின் சொருபமொன்று ஸ்தாபித்திருப்பதைக் கண்ணுற்றார். எப்பொழுதும் தமது ஞானப் புத்திரர்களாகிய பரதகுலத்தவரை மறவாத அவர், அப்பொழுது அந்தமடத்தின் சிரேஷ்டகன்னிகையை நோக்கி “அம்மா! தகஷண இந்தியாவின் கண் பரதரென்றோர் சாதிபார் வசிக் கின்றார்கள். சர்வவல்லப சருவேசரனுடைய கிருபையினால் நான் அவர்களிலொருவர் பாக்கியில்லாமல் எல்லோருக்கும் ஞானஸ்நானம் கொடுத்தேன். அவர்கள் கிறிஸ்துவனுடைய வேதத்தைக் கைக் கொண்டு கொஞ்சக்காலந்தான் னாயிற்று. என்றபோதிலும் அவர்களின் லேனைர் வேதத்துக்காகப் பிராணனைக்கொடுத்த, வேதசாக்ஷிகளின் மகுடத்தைப் பெற்றார்களெனக் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்தேன். அந்தக் குமரிசுல கிறிஸ்துவர்களுக்கு மாக்ஷிமை பொருந்திய போர்த்துக்காலரசர் ஓர் அரசனைக் கொடுத்திருப்பதாகவும், அவ்வரசன் தூத்துக்குடியில் வாசம்பண்ணுவதாகவும் கடிதங்கள் என் ழுமவாயறிந்தேன். அந்தக்குலத்தார் மேல் எனக்குள்ளபாச பற்றுதல், இம்மையிலும் மறுமையிலும் மறக்கத்தக்கதன்று. அவர்கள் ஞுடைய அத்தும், சரீர நன்மைக்காக நானென்னுடைய அறுதின் ஜபத்தில் வேண்டிக்கொள்ளுகிறதுபோலவே, நீங்களும் உங்களோடு இம்மடத்தில் வசிக்கும் மற்றக்கன்னிகாஸ்திரிமார்களும் மன்றாடப் பிரார்த்திக்கிறேன். அவர்களுக்கு பரிசுத்த தேவதாயின் ஞாபகத் தை நினைப்பூட்டும்பொருட்டு இதோ இந்தப்பீடத்தின் மீது எழுந்த ருளியிருக்கும் பரிசுத்த பனிமயமாதா சொருபத்தைத் தூத்துக்குடி க்கு அனுப்பவேண்டுமென்றும்மை மன்றாடுகிறேன்.” என்றார். அப்போது அம்மடாதிபதியானவர் அவரைப்பார்த்து: ஒமாதவ முனிவரே! அந்த அதிசயபனிமய மாதாவின் சொருபமானது இந்த மடத்தின்கண் வாழுங் கன்னியரின் விசேஷ பாதுகாப்பின் பொருட்டு ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றமையால், தாங்கள் விரும்பிய வண்ணம் தூத்துக்குடிக்கு அனுப்பிவைக்கக் கூடாததைப்பற்றி வருத்தப்படுகிறேன். ஆகையால் மன்னிக்க வேண்டுமென்று மிகுந்த ததாழ்மையோடு மன்றாடுனான். அந்த முனிவரானவர் அம்மடாதிபதியினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு கப்பலிலேறிச் சப்போனியா (Japan) தீவிற்போய்க் கோந்தார். அங்கே அவர் இரண்ட

ரை வருஷமளவும் சுற்றித்திரிந்து அநேக புதுமைகளைச் செய்து அளவிறந்த ஆத்துமாக்களைச் சத்தியவேதத்திலுட்படுத்திக்கொண்டு வரும் நாளில் கோவைப்பட்டணத்திலிருந்த சேச சபைக்குருக்கள் அவரைச்சில முக்கிய காரியங்களினிமித்தம் சீக்கிரத்திலே வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி அந்த மகாத்துமாவானவர் அத்தீவினின்று புறப்பட்டு வரும் வழியில் சேனக்கரையருகேயுள்ள சஞ்சியான் என்னும் தீவில் தங்கினார். அங்கேயும் அவர் கிறிஸ்துவினுடைய வேதத்தைப் போதித்துக்கொண்டு வரும் நாளில் நோயின் வாய்ப்பட்டு 1552-ம் (ஸ்ரீ டிசம்பர்) 15 மீடயாகிய வெள்ளிக்கிழமை பகல், மத்தியானத்துக்குமேல் மரணமானார். இந்தப்பரிதாபமான செய்தி பரதர தேசத்தில் வந்தெட்டியபோது அவர்கள் தங்கள் ஞானப்பிதாவுக்காகத் துக்கங் கொண்டாடினார்கள்.

தொன் ஜோவாம் தெக்குருவ் பரதவர்ம் பாண்டியனென்னும் அரசனானவன் நீதி நிரையும், சாதிமுறையும் தவறாது ஐந்துவருஷம் அரசாண்டு மகுடத்தைத் தனது குமாரனுக் கொப்புவித்துத் தான் 1553-ம் (ஸ்ரீ மரணமானான்.

சிஞ்ஞோர் சிஞ்ஞோர் தொன் மிக்கேல் ஜோவாம் தெக்குருவ் பரதவர்ம் பாண்டியனின் அரசியல்.

மாக்ஷிமை தங்கிய இவ்வேந்தனை ஞானத்தில் சனகனுக்கும், தைரியத்தில் புத்தனுக்கும், செளரியத்தில் இராமனுக்கும், வீரியத்தில் பாண்டவார்க்கும் இணையெனச் சொல்லலாம்.

இவ்வரசனுடைய பிதா அரசியற்றிய காலத்தில் பரதகுல பாண்டியர் சில இக்கட்டுகளையனுபவித்து வந்தபோதிலும் இவனுடைய காலத்தில் அவைகள் யாவும் நீங்கிக்குடிகள் சுகமாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

இம் மகுடாதிபதியினுடைய காலத்தில் நிறைவேறிய சில சம்பவங்களை இங்கே சுருக்கமாகச் சொல்வாம்;

அர்ச்—பிராஞ்சீஸ்து சவேரியார் சஞ்சியானென்ற தீவில் மரணமானதையும், கடவுள் அவர்மூலமாயனேக அற்புதங்களைச்செய்துவருவதையும், மெனிலாப் பட்டணத்தின் மடாதிபதியானவள்கேள்விப்பட்டபோது, அந்தப் புண்ணியவானின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றக்கருதி, அவர் விரும்பிய அதிசய பனிமயமாதா சொரூபத்தை யோர் பெட்டியில் வைத்து, சந்த எலேனா என்னும் கப்பலிலேற்றித் தூத்துக்குடிக்கு அனுப்பினான். அந்தக் கப்பலானது 1555-ம்(வ) சூன்மீ 9-ம்உ தூத்துக்குடியை வந்தடைந்தது. சங்கைக்குரிய பீ. மிங்கேல்வாஸ் எனனும் மூப்புக்குருவானவர் கப்பலுக்குச் சென்று அந்தத்திவ்யதாயின் சொரூபத்தையிறக்கிவந்து போர்த்துக்கீசரால் கட்டப்பட்ட அர்ச். சின்னப்பர் (சம்பாவுல்) தேவாலயத்தில் பரதர் மாதா வென்னும் பெயரால் ஸ்தாபித்தார்.

அக்பருக்கு 1556-ம்(வ) ஜெனவரிமீ டில்லியில் சக்கரவர்த்தியாக மகுடஞ் சூட்டியபோது, அக்கொண்டாட்டத்திற்கு, இவ்வரசன் தனது ஸ்தானாதிபதியாக சவியேர் அல்போன்ஸ்ரூபின் என்பவனைத்தெரிந்து அவனிடமாய் விலையேற்ப்பெற்ற ஓர் முத்து மாலையைக் கொடுத்தனுப்பி அதை டில்லி சக்கரவர்த்திக்களிக்கச் செய்து அவனுடைய அன்பைப் பெற்றான்.

இம்மீனவர் கோமானுடைய காலத்தில் போர்த்துக்காலிராஜ்யத்தில் நடந்தவோர் முக்கிய சம்பவமாகது: யாதேனின், போர்த்துக்காலிராஜபத்தாருடைய பேருக்கும், புகழுக்குங் காரணமாயிருந்ததொன் இமானுவேலரசருடைய புத்திரனாகிய தொன் ஜெரவாம் என்னும் அரசர் தனது சிரேஷ்ட புத்திரன் முன்னமே காலஞ்சென்று போயினமையால், காலஞ்சென்ற புத்திரனின் புத்திரனாகிய தொன் செபஸ்தியான் என்னும் மூன்று வயதுக் குழந்தைக்கு முடியைத் தந்து தாம் ராஜபட்டம் பெற்ற முப்பத்தாரும் வருஷமாகிய 1557ம் ஆண்டு மரணமானார். இது செய்தியை எங்குலத்தவர் களறிந்தபோது மகாவருத்தத்துடன் துக்கங்கொண்டாடினார்கள். தொன் ஜெரவாம் அரசருடைய இளைய குமாரனாகிய கர்தினால் தொன் ஹென்றி என்பவர் நாலாவது பவுல் என்னும் பரிசுத்த பாப்பரசரின் அனுமதியைப்பெற்று தமது மூத்த சகோதரனின் புத்திரற்கு மகுடத்தைச் சூட்டித் தாம் ராஜபத்தையாண்டு வந்தார்.

1557ம் (ஸ்ரீ மாசிமீ) 4ம் உபைக்கொண்ட “Este Sancta” என்னும் நிருபத்தினால் கோவைப்பட்டணத்தை அதிமேற்றி ராசனஸ் தானமாகவும், ‘Pro Excellenti’ என்னும் நிருபத்தினால் கொச்சியை மேற்றிராசனஸ்தானமாகவுமுயர்த்தி, தென்னிந்தியாவையும், இலங்கையையும் கொச்சி மேற்றிராணியாருடைய ஞான ஆளுகைக்குட்படுத்தப்பட்டது மன்றி, கீழ் சமுத்திரத்தில் போர்த்துக்கீசருக்காதினமான நாடுகளுக்கெல்லாம் கோவையை வைசிராயஸ்தானமாகவும் நியமிக்கப்பட்டது.

கோவையைச் சார்ந்த சல் சட்டின் என்னும் மாகாணத்தில் வேதத்துக்காகப் பிராணனைத்தந்த ஐவரிலொருவராகிய பிரான்சீஸ் அராஞா வென்பவருக்குப் பிதாவின் சகோதரராகிய தொன்கல்பார் அராஞா வென்பவர் கோவைக்கு முதலதி மேற்றிராணியாராக 1560ம் (ஸ்ரீ தமது மேற்றிராசனம் வந்து சேர்ந்தார்.

தொன்மிக்கேல் ஜோவாம் தெக்குருஸ் பரதவர்ம் பாண்டியனென்னும் எம்மரசன் ஒன்பதுவருடம் தர்மசெங்கோலோச்சி தனதுபாலிய குமாரத்தியாகிய தோனாமரிய மர்கரீத்தெக்குருஸ் ஆத்தாளுக்கு முடிபைத்தந்து 1562-ம் வருஷம் மரணமானான்.

சிஞ்ஞோரா, சிஞ்ஞோரா தோனமரிமர்கரீத் தெக்குருஸ் ஆத்தாளின் அரசியல்.

தொன்மிக்கேல் ஜோவாம் தெக்குருஸ் பரதவர்ம் பாண்டியனுக்கு ஒரே குமாரத்தியேயன்றி வேறுசந்ததியில்லாததால்; பாதாளம் பரதகுலத்திற்கு இவளே அரசியாக நியமனம்பெற்றாள். இவள்காலத்தில் பின்னெக்காயலில் வாழ்ந்த பரதகுலத்தவர்க்குக் காயல்பட்டண மகம்மதியர்களால் நேர்ந்த அனேக இடையூறுகளினின்றவர்களை இரட்சித்து, மகம்மதியர்களை மடக்கி யொடுக்கினாள். இக்குமரியானவள் முன்னிந்தப் பாண்டிய நாட்டையாண்ட சித்தரலாகனபாண்டியனின் தவப்புத்திரியாகிய சித்திராங்கதை (அல்லி)க்கொப்ப ஆண்டு, அவள் (சித்திராங்கதையின்) பெயரால் இப்பாண்டியநாட்டிற்குக் கன்னிநாடு அல்லது குமரிநாடு என்றுவழங்கி

வந்த பெயரை யிவன்புதுப்பித்து, மூன்றாவது வருடம் பரதசேனை த்தலைவனும், தனது தாயின் சகோதர புத்திரனும் வீர கெம்பிர ஓய்யாரபுருஷோத்தமனுமாகிய லூயிஸ் எஸ்தேவான் பிரிஸை மணந்து, அம்மகா பிரபுவுக்கே மகுடத்தையும் சூட்டினான். இந்தப்பிரபு சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்லூயிஸ் எஸ்தேவான் தெக்குரூஸ் பிரிஸ் பரதவர்ம பாண்டியனென்னும் பெயரோடு ஆசனமேறினான்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் லூயிஸ் எஸ் தேவான் தெக்குரூஸ் பிரிஸ் பரதவர்ம பாண்டியனின் அரசியல்.

இவ்வரசன் மகுடம் சூண்டமுதல் வருஷமாகிய 1565ம் ஆண்டு முதல் 1566, 1567, 1568, 1569, 1570ம் ஆண்டுகளிலும், அப்பால் 1575 முதல் 1576, 1577, 1578-ம் ஆண்டுகளிலும் அதன் மேல் 1581ம் ஆண்டு முதல் 1582, 1583ம் ஆண்டுகளிலும் முத்துச் சலாபம் தொகுப்பாய்க் கட்டப்பட்டமையால், பரதநாடு செழித்து அதன் குடிகள் கௌமமடைந்தார்கள். அரசனும் ஆறிலோர்கடமையைக் கைக்கொண்டு அநேககலாசாலைகளையும், கோவில்களையும் கட்டு வித்ததுமன்றி, போர்த்துக்கீசர் வேம்பாறு, தூத்துக்குடி, பின்னேக் காயல், ஆழ்வார்திருநகரி, மணப்பாடு, கன்னியாகுமரி முதலிய விடங்களில் கைத்தொழிற்சாலைகளை ஸ்தாபித்து அதிகலாபத்தைச் சம்பாதித்தார்கள்.

இந்த அரசன் பரதநாட்டை ஆண்டவருங்காலத்தில் 1578ம் ன்ரு போர்த்துக் காலரசனாகிய தொன் செபஸ்தியான் துருக்கிய ரோடு போராடச் சென்றவிடத்திலிறந்தமையால், அவ்வரசனின் சிறிய பிதாவாகிய கர்தினால் தொன் என்னிஎன்பவர் பட்டத்துக்கு வந்தார். இவருடையகாலத்தில் போர்த்துக்கா லரசாட்சிக்குட்பட்ட நாடுங்கும் கிறிஸ்துவேதம் முன்னிலு மெண் மடங்கதிகமாய்ச் செழித்தோங்கியது. இந்த அரசனும் 1580ம் ன்ரு மரணமாயின மையால், போர்த்துக்காலரசர் குடும்பத்தில் மகுடத்திற்குப் பாத்தியஸ்தரொருவரு மில்லாமற் போயிற்று. அதுகண்டு போர்த்துக் கால் தேசத்தார் தங்களுக் கரசனாக தொன் அந்தோனி யென்னு

மோர்பிரபுவைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். இதுசெய்தி இஸ்பாஞியா (Spain) தேசத்தரசனாகிய இரண்டாவது பிலிப்பு என்பவனுடைய செவிக்கெட்டியபோது அவ்வரசன் விவாகசம்பந்த விரித்தின்படி போர்த்துக்காலிராஜ்யம் தனக்காகவேண்டுமென்று அமராடி அத்தேசத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். இதுவரை போர்த்துக்காலரசர்களா லாண்டுவந்த நாடுகளுக்கெல்லாம் இவனேயரசனுான்.

அக்காலத்தில் வழங்கிவந்த யூலியான்பஞ்சாங்கத்தைப் பிரித்தபிநாவாகிய பதினமூன்றாம்கிரகோரியென்னும் பாப்பரசர்திருத்தி அப்பஞ்சாங்கத்திற் குறைவாயிருந்த பத்தாட்களையுங் கூட்டி 1581ம்-ஓர் சத்தியவேத ராஜ்யமெங்கும் அதை வழங்கிவரும்படி கட்டளையிட்டார். (இதைத்தான் கிரகோரிபாப்புபஞ்சாங்கமெனக் சொல்லுவார்கள்.)

எம்மதிகுலத்திறைவன் எதிரொருவரில்லாமல் இருபத்தைந்து வருஷம் அரசாண்டு, உற்றார், பெற்றார், உறவினராவரும் சூழ்ந்து நிற்க கிறிஸ்துவனுக்குரிய கடைசிக்கருமங்களையெல்லாம் குறைவற்றப்பெற்று 1590ம் ஆண்டு நித்திய சமாதானவிட்டையடைந்தான்.

கிஞ்ஞோர் கிஞ்ஞோர் தொன்ஜேரோணி மூஸ் தெக்குருஸ்பீரிஸ் பரதவர்ம்பாண்டி டியன் அரசியல்.

தேவர்களாலும் செய்தற்கரிய யாகங்களை யெல்லாம்செய்து “ஸாம்ராட்”என்னும் உன்னதபதவிபெற்ற பட்டாபிஷேக பரதனின்கோத்திரத்திற்கிறைவனாக, தொன்லூயிஸ்எஸ்தேவான் தெக்குருஸ்பீரிஸ் பரதவர்ம்பாண்டியனென்னும்அரசனுக்குப்பின், அவன் குமாரனாகிய தொன்ஜேரோணிமூஸ் தெக்குருஸ்பீரிஸ் பரதவர்ம்பாண்டியனென்பவன் பட்டத்துக்கு வந்தான்.

இவ்வரசனுடையகாலத்தில் கொச்சியில் மேற்றிராணியாறாயிருந்த மகாசங்கைக்குரிய அந்திரேயாஸ் தெ. சாங்கமரியா என்பவர் போர்த்துக்காலுக்கும், ஸ்பாஞியாவுக்கும் அரசனாகிய இரண்டாம்

டாவது பிலிப்புவுக்கு ஓர் நிருபத்தையெழுதி, கொச்சிமேற்றிராசன ஆளுகைக்குட்பட்ட வங்காளம், கொரமண்டல்சமுத்திரக்கரை, ஓரிசா, பெரு முதலான தொலைதூரங்களுக்குச்சென்று ஞானவிசாரணை செய்வது வெகு கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அங்கே கடற்கரை யோரமாய் ஓர் மேற்றிராசனத்தை யேற்படுத்துவது வெகு பிரயோஜனமாயிருக்குமென்று வேண்டிக்கொண்டதின்பேரில், அவ்வரசன் இதுவிஷயத்தைப்பற்றி ஐந்தாம்பவுல்என்னும் அரசர் - பாப்பானவருக்கு மிகு தாழ்மையாய் ஓர் விண்ணப்பத்தை யெழுதித் தெரிவிக்க, அதை அவர் மகா மேன்மைதங்கிய திருச்சபையின் சர்தினால் மாரோடுகலந்து ஆராய்ச்சி செய்தபின், கொரமண்டல் கடற்றுறையில் மயிலாப்பூர் என்னுமிடத்திலுள்ள அரசர் - தோமையார்கோவிலே மேற்றிராசனக்கோவிலாகவும், மகாசங்கைக்குரிய தொன் செபஸ்தியான் தெ. சாந்து பேதுரு என்பவரை அதின் முதல் மேற்றிராணியாராகவும் 1606ம்(160) நியமித்து, அம்மேற்றிராசனத்துக் காதீனமாய் இரண்டெட்டசம் ரேயிஸ் என்னும் நாணயத்தையும், அம்மேற்றிராசனக்காரியங்களை நடத்துவதில் மேற்றிராணியாருக்குத் துணையாயிருக்கும்படி யேற்பட்டவேதியர் மூவரின் சம்ரக்ஷணைக்காக ஒவ்வொருவருக்கும் நாற்பதினாயிரம் ரேயிஸ்என்னும் நாணயத்தையும், பராமரிப்புக்காரர் அல்லது பிரதிபாலனர் என்னும் உத்தியோகத்தைப் பார்த்துவருவோரின் ஜீவனத்துக்காகத் தொண்ணூறாயிரம் ரேயிஸ்என்னும் நாணயத்தையும், பிலிப்புஅரசனுடையவருமானத்தினின்று அல்லது இந்துதேச அரசாட்சியின் வருமானத்தினின்று கொடுக்கும்படியாகவும், மயிலேமேற்றிராணியார் குருவாட்சியிலும், அதிகாரத்திலும், வருமானத்திலும் கோவையதிமேற்றிராணியாருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தார். அதை ஒப்புக்கொண்டு ஸ்பானிய அரசனும் மயிலே மேற்றிராசனத்தையாதரித்துவந்தான். இதேகாலத்தில் பரதந்தேசமானது மயிலே மேற்றிராசனத்துக்குள்ளானபோதிலும், அந்தத்தேசம் கொச்சிமேற்றிராசனத்துக்கு அதி சமீபமாயிருந்தபடியால், மயிலேமேற்றிராணியாருடைய வேண்டுகோளின்படி கொச்சிமேற்றிராணியாரே அடிக்கடி பரதந்தேசத்தில்வந்து ஞானகாரியங்களை நிறைவேற்றிப் போவது வழக்கம்.

மீனவர்கோமானான தொன்ஜேரோணி மூஸ்தெக்குருஸ் பிரிஸ் பரதவர்ம பாண்டியன் இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும், பாரவீ சுத்திலும் அனேக சலாபங்களைக் கட்டித் தன் முன்னோர்களுக்கொப்ப வெகு கெம்பிரமாகச் செங்கோல் செலுத்தி, தான் மசூடம் பூண்ட இருபத்தைந்தாம் வருஷமாகிய 1615-ம்வா நாதபத்தொன் பது பிராயமுள்ளவனாய் மரணமானான்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்மிக் கேல் ஜேரோணி மூஸ்தெக்குருஸ் பிரிஸ் பரதவர்ம பாண்டியனின் அரசியல்.

அழகு பொருந்திய மீனகேதனமானது அகன்ற ஆகாயத்திலே கெம்பிரமாய்ப்பறக்கவும், அழகிய அன்னப்பக்கிகள் தாமரைத் தடாகத்திலே நீந்தி விளையாடுமாப்போல் சங்கு, முத்து, பவள முதலிய கடல்படு திரவியங்களைக் கொள்ளும்பொருட்டு தூரதேசங் களினின்று தூய்மையான வெண்ணிறம் பொருந்திய பாய்களை விரித் தோடிவருங் கப்பல்களழகைச்செய்யவும், பசிய குதிரைகள் பூட்டிய ஒற்றையாழியையுடைய இரதத்திலே யெழுந்தருளிய செங்கதிரோனுடைய கிரணங்களால் பளபளவென சொலிக்குஞ் சமுத்திர அலைகளானவை பரதர்வாழ்க, பரதர்குல பிரபுக்கள் வாழ்க, பரதகுலத்திறைவன் வாழ்கவென்று சப்திக்கவும், பார்த்தவர் கேட்டவர் யாவரும் பரமானந்தமடையும்படி பரதர் நாடு செழித்துக்ஷேமமுற்றிருந்தது.

சொல்வதற்கரிய செல்வம்பொருந்திய இந்நாட்டைத் தொன் ஜேரோணிமூஸ் தெக்குருஸ் பிரிஸ் பரதவர்ம பாண்டியனென்னும் பார்த்திபனுக்குப்பின் ஆளுவதற்கு அவன் குமாரனாகிய தொன்மிக் கேல் ஜேரோணிமூஸ் தெக்குருஸ் பிரிஸ் பரதவர்ம பாண்டியனென்பவன் ஆசனமேறினான்.

இவ்வரசன் அரசினர்க்குரிய பஞ்சகுழுவினரோடுங்கூடி யாசியற்றிவருங்காலத்தில், செல்வம் பொருந்திய போர்த்துக்கால் நாட்டிலே சுய ஆட்சியின்பொருட்டுக் கலகமுண்டாயிற்று. போர்த்துக்

கால் தேசத்தார் ஸ்பாஸ்ய அரசனோடு அமராபுத் தங்கனிர்ஜபத் தைப்பிரித்து அதற்கு பிரகாந்சாநாட்டின் பிரபு ஒருவரை நாலாவது ஜோவாம் என்னும் பெயரோடு 164)-ம்வா ஆசனத்திலேற்றினார்கள். போர்த்துக்கீசருடைய ஆதினத்திலிருந்து ஸ்பாஸ்யருடைய அரசனின் ஆட்சிக்குள்ளான நாடுகளெல்லாம் திரும்பவும் போர்த்துக்கீசர்வசமாயிற்று.

பரதேசத்திலே வசித்துவந்த போர்த்துக்கீசர் நாளுக்கு நாள் அகங்கார கர்வங்கொண்டு அந்நாட்டுக்குட்களை மிருதங்ககோப்போல் நடத்தத் தலைப்பட்டார்கள். செழியர் கோமானான தொன்மிக் கேல் ஜெரோணிமஸ் தெக்குரஸ் பிரிஸ் பரதவர்மபாண்டியன் தன்னாட்டில் போர்த்துக்கீசர் செய்துவரும் அடாத செய்கைகளைக் கவனிக்கும்படி அக்காலத்தில் தூத்துக்குடியிலிருந்த போர்த்துக்கீசருடைய சேனைத்தலைவனுக்கும், கவர்னருக்கும் அடிக்கடி சொல்லிவந்தான். அப்பொழுது உத்தியோகஸ்தர்களும் சுயநலங்கருதியவர்களாய், மற்றைய போர்த்துக்கீசரைக்காட்டிலும் அயோக்கியர்களுமாயிருந்தமையால், தென்னவர்கோமான் சொல்லியவைகளை யவர்கள் கவனிக்கவில்லை. அதனால் எம்மிறைவன் மேலாவிஷ்ணிக்கருதி இந்திய வைசிராயிடமும், போர்த்துக்கால் மன்னவரிடமும் பிரியாது பண்ணினான். அவர்களும் அன்னவனுடைய முறைப்பாட்டைக் கவனித்தார்களில்லை. ஆகையால் பரதகுலாதிபதி கோயங்கொண்டு கலகம் பிறந்தால்தான் நியாயம் பிறக்குமென்னும் எண்ணத்தோடு முன்சொன்ன கவர்னரையும், சேனைத்தலைவரையும் தலைவேறு, உடல் வேறாகும்படி வெட்டி, மற்றவர்களை நடுநடுங்கும்படி செய்யென்று தனது சேனைத்தலைவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். பரதகுலபாண்டிய சேனைத்தலைவனாகிய ஜோவாம் அந்நோனி எத்தவர்த்து என்பவன் அரசனின் கட்டளையை நிறைவேற்றிப், போர்த்துக்கீசரைத் தடுக்கிடச்செய்தான்.

இது சேதி விஸ்போனுக்கெட்டியபோது மாக்ஷிமை பொருந்திய நாலாவது ஜோவாம் என்னும் அரசர் உடனே பரதகுலபாண்டிய அரசனைக்கைது செய்தனுட்பும்படி கோவையிலிருந்து இந்திய வைசிராய்க்குக் கட்டளையிட்டார்.

இந்திய வைசிராய் தம்மிறைவரின் ஆக்யாபனைப் பிரகாரம் ஓர் கப்பற் சேனைபை யாயத்தப்படுத்தி, தூத்துக்குடிக்குச் சென்று பரதகுலாதிபதியைக் கைது செய்து, அவனைப்போர்த்துக் காலரசருக்குமுன்னே கொண்டுபோய் நிறுத்தும்படி அக்கப்பல் சேனைத்தலைவனாகிய கொஸ்தந்தீனு நெர்ரோஞா என்பவனுக்குக் கற்பித்தார்.

அந்தத்தளபதியானவன் தூத்துக்குடியை யடைந்து, பரத் ரோடி போர்ராடி, அவர்களுடைய அரசனைப்பிடித்து, அவனுடைய கைகளுக்கு வெள்ளி விலங்கிட்டுக் கப்பலிலேற்றிக்கொண்டு போய்ப் போர்த்துக்கால் தேசத்து மன்னருக்கு முன்னே நிறுத்தினான். அப்போது அவ்வரசர் எம்மிறைவனை நோக்கி: நீர் கவர்னரையும், சேனைத்தலைவனையும் கொன்ற காரணமென்னவென்று வினவினார். அவருக்கு உத்தரமாக எம்பெருமான், போர்த்துக்காலதிகாரிகள் தன்னாட்டில் செய்துவந்த அக்கிரமங்களை யெல்லாம் வரிசையாய் எடுத்துச் சொல்லியபின், இவைகளுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து அவர்களை எச்சரிக்கும்படி தூத்துக்குடியிலிருந்த கவர்னருக்கும், சேனைத்தலைவனுக்கும் பன்முறை நேரிலும், எழுத்தின் மூலமாகவும் தெரிவித்தேன். அவர்கள் நான் சொல்லியவைகளைக் கவனித்தார்களில்லை. ஆகையால் இது விஷயத்தைப்பற்றி இன்னின்ன தேதிகளில் இந்தியாவின் வைசிராய்க்கும், மாக்ஷிமை பொருந்திய மன்னவராகிய உமக்கும் எழுதித்தெரிவித்தேன். அந்த விண்ணப்பங்களை வைசிராயாவது, நீராவது கவனியாததால் என்னுடைய நாட்டில் எனக்கும், என்னுடைய பிரசைகளுக்குமுள்ள உரிமையைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்காக கவர்னரையுஞ் சேனைத்தலைவனையும் வெட்டிக் கொல்ல உத்தரவளித்தேன். அப்படி அவ்விருவர்களையும் வெட்டிக்கொன்றது, எங்களுக்கும் போர்த்துக்காலரசாங்கத்தாருக்கும் 1532-ம்ஸா நடந்தேறிய உடன்படிக்கையின்படி நியாயமேயொழிய, அநியாயமில்லை யென்று பதில் சொன்னான்.

பரதகுலத் திறைவனது வாய் மொழியைக் கேட்டபோது போர்த்துக்காலரசர் எம்மிறைவனின்மேற் குற்றமில்லை யென்று கண்டு, அம்மதிசுலமன்னவனைக் கைதிப்படுத்தியதற்காக அவனிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டதுமன்றி, அவனுக்கு அந்நாட்

டின் அபூர்வப் பொருள்களையும், தம்முடைய ஞாபகச் சின்னமாகப் பச்சைக்கற்களழுத்திய வோர்பொற்குருசையும் வெகுமதியாகக் கொடுத்து, மிகுந்தமரியாதைகள் செய்து, பின், பரதர் தேசத்திற்குப் பயணப்படுத்தி யனுப்பிவைத்தார்.

வேப்பமாலையணிந்த வெண்மதிக்குலத் திறைவனாகிய மாக்ஷிமை பொருந்திய எம்மரசன், திருமந்திர நகர்வந்துசேர்ந்த மூன்றாம் மாதமாகிய 1641ம் ஆவணிமீ 28உ பரதநாட்டைத் தனது புத்திரனாகிய தொன் சவியேர் மிக்கேல் தெக்குருஸ் பிரிஸ் பரதவரம்பாண்டிய னென்பவனுக் கொப்புளித்துப் பரலோக பிராப்தியானான்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்சவியேர் மிக்கேல் தெக்குருஸ் பிரிஸ் பரதவர்ம் பாண்டியனின் அரசியல்.

மின்னொளி பொருந்திய வாளாயுதத்தையுடையமீனவர்கோமானாகிய இவன், தன்னுயிர்போல் மன்னுபிரனைத்தையும் பாதுகாத்து, தனது ஏக புதல்வியாகிய தோனா ஆனான் மரிய கிழீஸ்தியானான் தெக்குருஸ் பிரிஸ் என்னும் மாதைத் தனது சகோதரியின் புத்திரனாகிய சவியேர் ஹென்றி கொறேயா என்பவனுக்குத் திருமணமுடித்து, தன் மகுடத்தை மவனுக்குத் தந்து, தான் ஆசனமேறிய ஐந்தாம் வருடமாகிய 1646ம் ஆண்டு மரணமானான். இவ்வண்ணம் பிரிஸ் குடும்பத்தில் நான்கு மன்னர்கள் அரசு செலுத்தியபின், அவ்வரசு பட்டமானது கொறேயா குடும்பத்துக்கு மாறியது.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்சவியேர்
ஹென்றி தெக்குருஸ் கொறேயா பரத்
வரம்பாண்டியனின் அரசியல்.

குளிர்ச்சி பொருந்திய வெண்மதிக் குலத்திறைவனாகிய இவன் தன் நல்லம்மானுடைய மகுடத்தைப்பூண்டு நீதி, நிறை தவறாமல் செங்கோல் செலுத்திவருங் காலத்தில், செல்வம் பொருந்திய போர் த்துக் கிசரின் சீழ் நாட்டு வர்த்தக விருத்தியைக்கண்டு பொறுமை கொண்ட உலாந்தர் இந்தியாவிலும், அதைச்சேர்ந்த தீவுகளிலும் வியாபாரம் செய்யக் கருதி, அதற்காகவோர் வர்த்தக சங்கத்தை யேற்படுத்தி வியாபாரத்தை நடத்திவந்தார்கள். இந்த வர்த்தகக் கூட்டத்தார் தங்களுக்குத் தலைநகரமாக உலாந்த அரசாங்கத் தாருக் குக் கிழக்குத் தேரங்கனிலுள்ள காணியாட்சிகளுக்கெல்லாம் தலை நகரமாய் விளங்கிய ஜாவா தீவின் வடகரையோரமாயுள்ள பத்தா விபா என்னும் நகரத்தைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். இவர்கள் முகாந்தரமின்றிப் போர்த்துக் கிசரோடு அடிக்கடி சண்டையிட்டு வந்தார்கள்.

உலாந்தருடைய சேனாதிபதியாகிய (WM. Jacobson easter) வில்லியம் ஜாக்சுப்சன் காஸ்டர் என்பவன் இலங்கையிலடைந்த வெற்றியானது பரதர்நாட்டிலும் அவர்கள் கால்வைக்கக்காரணமாயிற்று.

அஃதெப்படியெனின் :—ஆதிகாலந்தொடங்கி இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும், பரவலாகத்திலும் பரதகுலத்தவரே முத்துச்சலாபத்தைக் கட்டி வந்தார்கள். அவர்களாலெடுக்கப்படும் முத்துக்களை உலகத்தில் முதல்தரமானது. பரதர் இலங்கையில் மறிச்சுக்கட்டி, கொண்டச்சி, குதிரைமலை, மன்னார் முதலிய விடங்களிலும், இந்தியாவில் பவித்திர மாணிக்கநகர், தூத்துக்குடி, காயல், வீரபாண்டியன் பட்டணம், கன்னியாகுமரி, திருவனந்தபுரம் முதலிய விடங்களிலும் குளிக்கப்படும் முத்துக்களின் வருமானத்தை விசாரித்தறிந்து, வில்லியம் ஜாக்சுப்சன் காஸ்டர் என்னும் உலாந்தருடைய சேனாதிபதி எவ்விதமும் அந்தச் சலாபத்துறைகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டு

மென்று கருதி, எழுகடற்றுகைக்கும் அதிபனாகிய பரதகுலாதிபதி வாசம்செய்யும் தூத்துக்குடியில் ஓர் கூட்டம் கப்பற்சேனை யோடு 1646ம் வரு வந்திறங்கினான். எம்பெருமானான தொன் சவியேர் ஹென்றி தெக்குருஸ் கொறேயா பரதவர்ம பாண்டியன் ஆசனமேறி இன்னமும் ஐந்து மாதங்கள் பூர்த்திபாகவில்லை. அதற்குள்ளாக உலாந்தரோடுயுத்தம் செய்ய நேரிட்டது. அந்தக்காலத்தில் பரதருடைய தேசத்திலே போர்த்துக்கீஸ் வீரர்கள் மிகவும் சொற்பமாயி ருந்தார்கள். பாண்டியர்கோன் தன்னால் கூடிய அளவு சேனைகளைத் திரட்டி உலாந்தரோடுயுத்தம் செய்து அவர்களை ஜயிக்கமாட்டாமல் பின்னடைந்தான். உலாந்தர் தூத்துக்குடியை ஜயித்தபின், அங்கே யிருந்த போர்த்துக்கீசரை அப்புறப்படுத்திவிட்டு, பரதர் போர்த்துக் கீசரோடு பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் உடன்படிக்கையை ரத்துச் செய் துவிட்டு, தங்களோடு ஓர் புதிய உடன்படிக்கை செய்து கொள்ள வலுவந்தம் பண்ணினார்கள். செழியர் கோமான் அதற்குச் சம்மதி யாததால் பரதருக்கும், உலாந்தருக்கும் மீண்டுங் கலகமுண்டானது. உலாந்தரோ வெனில், பரதகுலத்தவரையும், அவர்களானுசரித்து வரும் ரோமான் கத்தோலிக்கு மார்க்கத்தையும் அடியோடு தொலைத் துப் போடவேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டார்கள்.

உலாந்தருடைய தீர்மானத்தையறிந்த கைதவன் அர்ச் - சின் னப்பருடைய தேவாலயத்தில் சங், பீ. மிக்கேல்வாஸ் என்னுங் குரு வானவரால் பரதர் மாதாபென்னும் நாமத்தோடு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பரிசுத்த பனிமயமாதா சொருபத்தையும், அர்ச் - சின்னப்பர் (சம் பாவல்) சொருபத்தையும், போர்த்துக்கீசருடைய கோட்டைக்கோவி லில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த அர்ச் - மாதரசிமாதா, அர்ச் - அந்தோ னியார், அர்ச் - ராயப்பர் (சம்பேதுரு) சொருபங்களையும் எடுத்துக் கொண்டுபோய், தூத்துக்குடிக்குமேற்கே போர்த்துக்கீசருடைய ஆதினத்துக்குட்பட்ட சிவன்தான் குளத்தில் அர்ச் - ஸ்நாபக அரு ளப்பருடைய கோவிலில் வைத்தான். அப்பால் மூன்றுவருடங்கள் சென்றபின், உலாந்தர் சிவன்தான்குளத்தையும் பிடித்துக்கொண்ட மையால், பரதகுலாதிபதி தூத்துக்குடியிலிருந்து கொண்டுபோன சொருபங்களோடு அங்கேயிருந்த அர்ச் - ஸ்நாபக அருளப்பருடைய சொருபத்தைப் மெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பாண்டியருடைய பூர்

வீகராஜ நானியாபெய கொற்கைநகரில் தேவாலயத்திலுள்ளதாபித்தான். பதிதர்களான உலாந்தரோவெனில், தூத்துக்குடியிலிருந்த அர்ச் - சின்னப்பர்கோவிலையும், அர்ச் - மாதரசி மாதர்கோவிலையும், சிவன் தாள்குளத்திலிருந்த அர்ச் - ஸ்நாபக அருளப்பர்கோவிலையுமுடைய துத் தரையோடு தரையாக்கினார்கள். உலாந்தர் பரதர்தேசத்திலே பத்துவருஷநாலமாய்க் கொடுங்கோலோச்சியபின், 1656ம் (வரு) அந் நாட்டைப் போர்த்துக்கீசருக்கே ஒப்புவித்தகன்றார்கள். வாசலைப் பொருந்திய வேப்பமாலையணிந்த வெண்மதி குலதிலகனாகிய தொன் சவியேர் தெக்குளஸ் கொறேயா பரதவர்மபாண்டியன் என்னும் அரசன் தூத்துக்குடியிலும், சிவன்தாள் குளத்திலுமிருந்து கொற்கைக்குக் கொண்டுபோன அர்ச் - சொரூபங்கனையெல்லாம் திரும்பவும் தூத்துக்குடிக்குக் கொண்டுவந்து தனது மாவிகையின் மேலும் பரிகையில் ஸ்தாபித்தான்.

அப்பால் அவ்வரசன் பரதர் மாதாவென்னும் பரிசுத்தபனிமயத்தாய்க்கொர் கோவிலைக் கட்டிமுடித்து, ஓர் சித்திரவிரதத்திலே அர்ச் - பனிமயமாதா சொரூபத்தையும், மற்ற அர்ச்சிய சிஷ்டவர்களுடைய சொரூபங்களையும் எழுந்தருளச்செய்து, திருமந்திரநகரைச் சுற்றிவந்து தேவாலயத்திலே ஸ்தாபித்து, அந்த ஆலயத்தையும் பிரதிஷ்டைசெய்துவித்தான். இச்சம்பவமானது 1658ம் ஆண்டு நிறைவேறியது.

அதேவருஷத்திலேபோர்த்துக்கீசர் தூத்துக்குடி, யாழ்ப்பாணம், மன்னார்முதலிய ஊடுங்கனையெல்லாம், உலாந்தருக்குச்சமாதானத்தோடு ஒப்புக்கொடுத்தார்கள். பரதகுலாதிபதி பரதநாட்டிலும், இலங்கையிலும் குளிக்கப்படும் சலாபத்தினுடைய வருமானத்திலிருந்து, மூன்றிலொருபாகத்தை உலாந்தருக்குக் கொடுப்பதாக அவர்களோடு ஓர் சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொண்டான்.

திருமந்திரநகர் தேவாலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நிவ்யா பனிமயத்தாய்: எழுகடற்றுறைகளில் வாழும் எமது திங்கள்கோதர குலமகநாகிய பரதருக் கப்பந்தந்தாதரித்து, அன்றுமுதலின் ஸ்வம்மமேக புதுமைகளைச் செய்துவருகின்றான்.

பரவைபடியும் திருப்பாதங்களைபுடைய திங்கன்குலக் கோமானாகிய எம்மிறைவன், அநேக சலாபங்களைக்கட்டி அபரிமிதமான செல்வத்தைப்பெற்று, அநேக தானதர்மங்களைச்செய்து, அர்ச்சபனிமயத்தாயின் ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்று, இருபத்தைந்துவருடம் தர்மசெங்கோல்செலுத்தி, தனது புத்திரனாகிய தொன் ஜோசப் ஹென்றி தெக்குருஸ் கொறேயா பரதவர்மபாண்டியனுக்குத்தனது மணிமுடியைத்தந்து 1671ம் ஆண்டு மரணமானான்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன் ஜோசப் ஹென்றி தெக்குருஸ் கொறேயா பரத வர்மபாண்டியனின் அரசியல்.

மாரனுக் கொப்பாகிய அழகையும், குபேரனுக்கொப்பாகிய சம்பத்தையும், சந்திரனுக்கொப்பாகிய கீர்த்தியையுமுடைய இவ்வரசன், சந்திரகுலத்தவராகிய பரதருக் கிறைவனாக ஆசனமேறிய காலத்தில் “வேதமோதிய வேதியர்க்கோர்மழை, நீதிமன்னர் நெறியினுக்கோர்மழை, காதல்மங்கையர் கற்பினுக்கோர்மழை” என்ற வாறு மாதமும்மாரிபெய்து, வருஷமுப்போகம் விளைந்து பரதநாடு செழித்துக் குடிகளையாவரும் கேஷ்மமுற்றிருந்தார்கள்.

கொக்கரைக்கிரீடம்பூண்ட கோமானாகிய இவ்விறைவனுக்குச் சகலபாக்கியங்களுங் குறைவில்லாதிருந்தும், புத்திரசந்தானமில்லாமையால் மனக்கவலைகொண்டு 1680ம்வாறு கர்த்தருடைய நித்ய சமாதானவீட்டையடைந்தான்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன் எஸ்தே வான் தெக்குருஸ் பூபாலராய பரத வர்ம பாண்டியனின் அரசியல்.

மீனவர்கோமானான தொன் ஜோசப் ஹென்றி தெக்குருஸ், கொறேயா பரதவர்மபாண்டியன் புத்ரசந்தானமில்லாமலிறந்தமைபால், பாண்டியநாட்டுப்பட்டங்கட்டிமார்களும், அடப்பன்மார்களும்,

பரதகுலபிரபுக்களும் திருமந்திரநகரில் ஓர் மகாசபையைக்கூட்டி மரணமான எம்மிறையவனின் சகோதரியின் புத்திரனும், சகலசற் குணங்களுமொருங்கே வாய்ந்தவனும், பரதநாட்டின் பொக்கிஷதாரியுமாகிய எஸ்தேவான் பூபாலராயன் என்னும் புருஷோத்தமனைப் பரவைகுழல்கில்வாழும் பெளரவர்க்கிறைவனாகத் தெரிந்து அவனை சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன் எஸ்தேவான் தெக்குருஸ் பூபாலராய பரதவர்ம பாண்டியனென்னும் பெயரோடு ஆசனத்தேற்றினார்கள்.

இவ்விறைவன் தனது ஏக புதல்வியான தோனா ஆனாள் மரிய அம்புரோசாள் தெக்குருஸ் பூபாலராயாள் என்னும் மாதை உள்ளூரடப்பனாரின் குமாரனாகிய கபிரியேல் கோமஸ் என்னும் பிரபுக்கு மணம் புரிவித்து, தானாசனமேறிய ஆளுமாண்டு (1686ம்வா) மரணமாயினமையால், இவ்விறைவனின் மருமகனான கபிரியேல் கோமஸ் என்னும் புருஷோத்தமனை சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கபிரியேல் தெக்குருஸ் கோமஸ் பரதவர்ம பாண்டியனென்னும் பெயரோடு சிம்மாசனமேறினான்.

**சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன் கபிரியேல்
தெக்குருஸ் கோமஸ் பரதவர்ம
பாண்டியனின் அரசியல்.**

பொதிய வெற்பனாகிய இவன் புதனின் புத்திரசிகாமணிகளாகிய பரதவம்ச கிரோமணிகளுக்கு அரசனாக ஆசனமேறிய ஏழாமாண்டு (1693ம்வா) மாகிம் 4ம்வா) போர்த்துக்கா விராஜ்யத்தில் ராஜவம்சத்திற் பிறந்து சேச சபையிற் சேர்ந்து குருப்பட்டம் பெற்றவரான சங்கைக்குரிய ஜோவாம் ஹெக்தோர் தெபிரித்தோ பெரைரா வென்னும் அருளானந்த சுவாமிகள் சேது நாட்டில் ஓரியூரில் வேதத்திற்காகத் தமது பிராணனைக் கொடுத்தார்.

மாகிமை பொருத்திய போர்த்துக்கா லசாங்கத்தாருடைய உலக ஆட்சியானது பரதநாட்டில்நின்றெடுப்போனபோதிலும், அவர்களுடைய மார்க்க ஆட்சியானது இன்றிருப்பதைக் காட்டிலும், ஆன்று நூறுமடங் கதிகம் செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தது. பரதரு

டைய தேசத்திலேயுள்ள கோவில், குருசடிகளை மேற் பார்க்கவும், அவைகளின் வருமானத்தைக் கைபாடி அந்நாட்டிலுள்ள குருக்க ளோப் போஷிக்கவும், தேவாலயத்தின் ஊழிபத்திற்கு வேண்டிய பணியிடைக்காரர்களை நியமிக்கவும், ஆகாத கிறிஸ்தவர்களைத் தண்டிக்கும் ஒர் அதிகாரப் பத்திரத்தை, முப்பது வருஷ காலமாய் மதுரை ராஜ்யத்திலுழைத்து வந்தவரும், அப்பால் போர்த்துக்காலி ராஜ்யத்தினின்று கிழத்திசைக் கனுப்பப்படும் குருக்களுக்கு அதிசிரேஷ்டருமாயிருந்த சங்கைக்குரிய பால்த்தசார் லித். கோஸ்தா என்னும் குருவானவருடைய வேண்டுகோளின்படி மாக்ஷிமை பொருந்திய போர்த்துக்காலம்ன்னவராகிய இரண்டாவதுபேதுரு(Peter II) என்பவர் பரதர் கோமானுக்கருளினார்.

மன்னர் புகழும் தென்னர் கோமானாகிய இவன் மரக்கவரசாட்சியிலும், உலக அரசாட்சியிலும் மகா ஞானவானும் நிறைந்த தன்மவானுமாய் விளங்கி, பதினான்கு வருஷம் செங்கோல் செலுத்தி, மகுடத்தைத் தனது மைந்தனாகிய தொன் குசை லுவில் தெக்குருஸ் கோமல் பரதவர்ம பாண்டிய னென்பவனுக்குத் தந்து, 1700ம் ஆண்டு பரமபதமடைந்தான்.

சிஞ்ஞோர் ச்ஞ்ஞோர் தொன் குசை லுவில் தெக்குருஸ்கோமல் பரதவர்ம பாண்டியனின் அரசியல்.

குமரிச் சேர்ப்பனாகிய இவ்விழைவன் தன் பிதாவின் மகுடத்தைத் தாங்கி அறிவுடைமை, அன்புடைமை, அருளுடைமை, பொருளுடைமை, பொறையுடைமை, வலியுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை முதலியவற்றைப் பெற்று கடுஞ்சொல், அழுக்காறு, சினம், பேராசை, பொய்மை முதலியவற்றை நீக்கிப் பெரியோர்கள் துதிக்கும் நன்னெறிவெறி சிறப்பித்து, ஸ்ரீ பரதர் மாதாவின் பாதாம்புஜங்களைத் தனது சிரமேற் கொண்டு பதினாறு வருஷம் அரசு புரிந்து, பரதநாட்டைத் தனது புத்திரனாகிய தொன் கபிரியேல் ஆரோக்கியம் தெக்குருஸ் கோமல் பரதவர்ம பாண்டியனென்பவனுக் கொப்பூவித்து; 1716ம் ஆண்டு மரணமானான்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கபிரியே ல் தெக்குருஸ் கோமஸ் பரதவர்ம் பாண்டியனின் அரசியல்.

குளிர்ச்சி பொருந்திய நெடிய சமுத்திரத்தையும், சமுத்திரக் கரையையுமுடைய உசிதனாகிய இவன் அரசு புரிந்து வருங்காலத்தில், பிராஞ்சு ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பேனியாருடைய அரசாட்சிக்குட்பட்ட சந்தராகூரில் வேதம் போதிக்க ஞானாஸ் சேசு சபைக்குருக்கள் முதலாவதாக 1733ம் ஆண்டு கம்பேனியாருக்கு விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்கள்.

ஒரிசா, வங்காளம், பெசு, கருமணற்கரை முதலான தேசங்களுள்ளும் 1606ம் ஆண்டு முதல் திருமயிலை மேற்றிராணியாருடைய ஞானவானகைக்குட்பட்டிருந்தமையால், பிராஞ்சுகம்பேனியார் ஷேசேசுசபைக்குருக்களுடைய விண்ணப்பப் பத்திரத்தை, திருமயிலை நகரின் எட்டாவது மேற்றிராணியாராகிய மகா சங்கைக்குரிய தோன் குசை பிஞ்ஞோரா என்பவர்க்கனுப்பினார்கள். அவர் அதைப்பார்வையிட்டு சில கண்டிப்பான நிபந்தனையின் பேரில் 1736ம் ஆண்டு ஜெனவரியில் 16ம் உ அங்கீகாரம் செய்தார்.

குருகுலக் கோமானாகிய எம்மிறைவன் அநேக சலாபங்களைக்கட்டி, அபரிமிதமான சம்பத்தைப் பெற்று, ஆதிபரத சக்கரவர்த்திக் கொப்ப பரத நாட்டுக்குடிகளைப் பாதுகாத்து, செங்கோலைத் தன்சேயனுக் கொப்புவித்து, 1736ம் ஆண்டு பாக்கியமான மரணத்தையடைந்தான்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்மிக் கேல் பேதுரு தெக்குருஸ் கோமஸ் பரதவர்ம் பாண்டியனின் அரசியல்.

அம்புலியின் குல அரசனாகிய இவன் தன் தந்தைக்கொப்ப தானும் வெகு கேம்பீரமாய் அரசியற்றி வருங்காலத்தில், மாஹிமை

பொருந்திய இங்கிலீஸ்காரர் மசமது ஆலி என்பவனைத் தக்ஷணத்துக்கு நவாபாக ஏற்படுத்தி, அவனுக்குத் துதவிபுரிந்து வந்தார்கள். இவன் பன்முறை பரதரைச்சருவித், தோல்வியுற்றதனால், உரோசங்கொண்டு பலமான யுத்த எத்தனங்களுடன், கடைசியாக 1747ம் வருதுத்துக்குடியை வடபுறமாய் வந்து தாக்கினான்.

இந்த யுத்தத்தின்போது உலாந்தர் பரதருக்குத் துதவியெய்ய மறுத்துவிட்டார்கள். இதற்குக் காரணம் கத்தோலிக்கர்களான பரதர், உலாந்தருடைய புரோட்டஸ்டாண்டு மார்க்கத்தைக் கைக்கொள்ள மறுத்ததேயாம்.

பரதரோ தைரியத்தைக் கைவிடாமல் மசமதுஆலியை யெதிர்த்தார்கள். பரதர் தேசத்தின் நாலாபக்கங்களிலுமிருந்து பரதருக்குப் படைத் துணைவந்துகொண்டே யிருந்தது. இரண்டுநாளாக மசமதுஆலியோடு யுத்தம் செய்து களைத்த பரதசேனைத்தலைவனாகிய சூசை அந்தோனி டொந்தேர் என்பவன், தனது பசியையாற்றிக்கொள்ள அகத்திற்குச் சென்றபோது, அவன் மனைவி அவனைச் சற்றுநேரம் வெறிக்கப்பார்த்து: ஓ, வீரப் பிரதாபம் பொருந்திய எம்மணாளர்! நீவிர் சத்துருக்களை ஜெயிக்காது உம்முடன் வந்த வீரர்களை யுத்தகளத்தில் விட்டு அன்னமருந்த வந்தபடியால் நானும்கு அகப்பையைக் கையிற் பிடித்துச் சோறு போடமாட்டேனென்று கூறினாள். அப்போது சேனைத்தலைவன் தன் மனைவியின் கூத்திரியத் தன்மையைக் கண்டு சந்தோஷமுற்று, அவனைநோக்கி: ஓ, பெண்ணே! உன்னெண்ணப்படியே இதோசென்று எதிரியைவென்று அதன்பின் வந்து அன்னமருந்துகிறெனென்று சொல்லிப் போர்முகஞ்சென்று, ஆலியைத் துரத்தியோட்டி அவன் சேனையை அதம்பண்ணி, மிஞ்சியவர்களைக் கெஞ்சம்படி சிறைசெய்து, மனைக்கேகி மனைவியினிடம் அன்னம் வாங்கிப்பிசித்தான். அதன்பின் மசமதுஆலி பரதர்தேசத்தின்மீது படையெடுக்க ஒருபோதும் துணிந்தவனல்ல.

வாசனைபொருந்திய வேப்பமாலையணிந்த கைதவனாகிய எம்பெருமான் தனது குமாரத்தியாகிய தோனாமரிய ஆனா ஐடா (Edda) தெக்குருஸ் கோமஸ் பூபாலராயாள் என்பவளை, கஸ்பார் அந்தோனிக்குருஸ் வாஸ்விக்குரியா என்னும் மனைவனுக்கு மண

முடித்து, அவனுக்கே 1750-ம் ஆண்டு தனது மணி முடியையுஞ் சூட்டித் தானினைப்பாறினான்.

இவ்வண்ணம் கோமஸ்குடும்பத்தில் நாலு மன்னர்களாண்ட பின் அரசரிமை வர்ஸ்கோத்திரத்திற்கேகினது.

**சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கஸ்பார்
அந்தோனி தெக்குருவ் வாஸ் விக்ரோ
ரியா பரதவர்ம்பாண்டியனின் அரசியல்,**

புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி முதலாய பதினாறு பேறுகளையும் பதினாறு கலைகளாய்க்கொண்ட வெண்மதிக் குலத்திறைவனாகிய இவன் ஜோவாம் பிஷிப்புவாஸ் என்பவனுடைய சிரேஷ்டகுமாரன். இந்தவாஸ் குடும்பத்தாருடைய வர்சஸ்தானம் தாமிரபருணி நதிக்கரைபின் சங்கம ஸ்தானத்திலிருக்கும் பின்னக்காயல். இவன்; ஞானம், கல்வி, கேள்வி, தானம், பொன்ற, ஈவு, இரக்கம், தேவ தாபக்தி முதலியவை யாவும் ஒருங்கே வாய்ந்த உத்தமன். கார் நிறமேனியையும், ஆண்சிங்கத்தின்பார்வையையுமுடையவன். இவன் பரதகுலாதிபனும் விளங்கிய தொன்மிக்கேல் பேதுருதெக்குருஸ் கோமஸ பரதவர்ம்பாண்டியனென்பவனுடைய குமாரத்தியை மணந்து சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கஸ்பார் அந்தோனி தெக்குருவ் வாஸ் விக்ரோரியா பரதவர்ம்பாண்டியனென்னும் பெயரோடு செழியர்க்கிறைவனாகச் சிம்மாசனமேறினான்.

இவ்விறைவன் அரசபுரிந்து வருங்காலத்தில் தலைமுறை தலைமுறையாய் இலங்கைத்தீவில் வர்த்தகஞ்செய்துவந்த பரதவர்க்கு இக்கட்டுண்டானது. அஃதெவ்வாறெனின்; ஜெரார்ட்வான் விரிலாந்து (Gerard Van Vreeland) என்பவன் உலாந்திலிருந்து இலங்கைத் தேசாதிபதியாய்க் கொழும்புவந்து சேர்ந்தபின் இலங்கையின் ரோமான்னத்தோலிக்கு மார்க்கத்தை அடியோடு தொலைக்கவெண்ணிக் “கத்தோலிக்கர் பொதுக்கூட்டங்கள் கூடப்படாதென்றும், அவர்கள் கத்தோலிக்குக் குருக்களைக்கொண்டு தேவ தீரவிய அறு மானங்களை நிறைவேற்றப்படாதென்றும், உலாந்தருடைய எஸ்

கைக்குள் கத்தோலிக்குக் குருக்களாவது உபதேசிமார்களாவது இருக்கப்படாதென்றும்” கட்டளையைப் பிறப்பித்து “அதை மீறு கிறவர்களுக்கு முதல் தடவைக்கு ஐம்பது இறயால் (ஒரு இறயால் என்பது பன்னிரண்டணை) அபராதமென்றும், இரண்டாவது தட வைக்கு நூறு இறயால் அல்லது ஆறுமாதம் மறியல் என்றும், கத்தோலிக்குக்குருமார் உலாந்தருடைய எல்கைக்குள் இருப்பதாகக் காட்டிக்கொடுப்போருக்கு ஐஞ்ஞாறு இறயால் இனாமளிப்பதாகவும்” 1753-ம்(ஸ்ரீ ஓர் சட்டத்தை யுண்டுபண்ணி, அதை 1754-ம்(ஸ்ரீ ஜெனவரிமீ முதல் தேதி முதல் அனுசரணைக்குக் கொண்டுவந்தான்.

இலங்கைக் கவர்னருடைய கொடிய சட்டத்திற்கஞ்சிக் கத் தோலிக்கரான பரதர் வர்த்தகவிஷயமாய் இலங்கைக்குச் செல்லு வதை நிறுத்தினார்கள். பரதர் தேசத்திலே நின்று நவதானியங் களாவது, துணிமணிகளாவது, ஆடுமாடுகளாவது (கப்பல்களில்) இலங்கைக்குப்போகாமல் தடைப்பட்டமையால் இலங்கையில் பெ ரும் பஞ்சமுண்டாயிற்று.

ஜெரார்ட்வான் விரிலாந்து என்பவனுக்குப் பதிலாக ஜாபர்ட் ஜேன் பாரன் வானெக் என்பவன் 1762ம்(ஸ்ரீ நவம்பர்மீ 11ம்உ கொழும்புவந்து சேர்ந்தான். இவன் 1763ம்(ஸ்ரீ கண்டி நகரைக்கைக் கொண்டபோது அங்குண்டாயிருந்த ஊர்க்கலகத்தையடக்குவதற் குக் கத்தோலிக்குக் குருக்களுடைய விசேஷ உதவி வேண்டியதிருந் தமையால் அவன் கத்தோலிக்கரைச் சமாதானம் பண்ணிக்கொண் டான். அத்தோடு இலங்கையில் கத்தோலிக்கருக்குண்டாயிருந்த இக்கட்டு நிவாரணமாயிற்று. பரதர் கைநெகிழி விட்டிருந்த வர்த் தகத்தை இலங்கையில் மீண்டும் ஆரம்பித்து நடத்திவந்தார்கள்.

அந்தோனி மோயார்த் என்பவன் யாழ்ப்பாணத்தில் மேலதி காரியாயிருந்த காலத்தில் இவன் மன்னூரில் வசித்து வந்த பரத குலத்தவர்க் கென்று ஓர் புதிய சட்டத்தை யுண்டு செய்து அதை 1765ம்(ஸ்ரீ பகரங்கப்படுத்தினான். அதில் “மன்னூரில் வசிக்கும் பரதர் உலாந்த அதிகாரியினுடைய உத்தரவின்றிக் கடல் பெதிர வியங்களைக் கைக்கொள்ளப் பட்டதென்றும், உத்தரவு பெற விரும் புவோர் வருஷ மோன்றுக்கு இருபது இறயால் முன் பணங்கட்டி

யாழ்ப்பாணம் கொவான் மெந்து (Government) அதிகாரியினிடத் தில் அதுமதிச்சிட்டுப்பெற்றுக்கொள்ளலாமென்றும்” கண்டிருந்தது. இந்தப்புதிய சட்டதிட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிய மனதற்றவர்களான பரதகுலத்தார் தாங்கள் அவ்வூரில் பாரம்பரையாய் ஆண்டு அனுபவித்துவந்த வீடு, தோட்டம், துரவு முதலியவற்றை அதோகதிகையாய்ப் போட்டுவிட்டு தங்கள் பிதாமாதாக்களின் ஜெனன நாடாகிய பரதர் தேசத்திலே வந்து குடியேறினார்கள். ஐமென் வில்லியம் பால்க் (Iman Willem Falck) என்பவன் இலங்கைக்குத் தேசாதிபதியாய் வந்தபின் இக்கொடிய சட்டத்தை ரத்துச் செய்தமையால் மறுகரைக் கேசிய மன்றார் ஊரவர்கள் திரும்பி அவ்வூரில் போய்க் குடியேறினார்கள்.

மீனவர் கோமானான எம்மிறைவன் இருபத்தொன்பது வருஷம் பரதர் தேசத்தைப்பராக்கிரமத்தோடாண்டுசெங்கோலேத்தன் குமாரனாகிய தொன்கபிரியேல் தெக்குருஸ் வாஸ் கோமஸ் பரதவார்ம பாண்டிய நென்பவனுக் கொப்புவித்து 1779ம்வா நிய்யசமாதான வீட்டை யடைந்துன்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கபிரியேல் தெக்குருஸ் வாஸ் கோமஸ் பரதவார்ம பாண்டியனின் அரசியல்.

கூடற் கோமானாகிய இவன் தனது வயதுக்கேற்ற கல்வியும், கூத்தரிய குலத்திற்குரிய உதாரமும், அரசியற்குரிய தந்திரமு முடையவன். இவனுடைய காலத்தில் பரதர் தேசமெங்கும் அமரிக்கையும், சாமாதானமு முண்டாயிருந்தது. அக்காலத்தில் தூதனுக்குடிக்கு மேற்கே பன்னிரண்டு மைல் தூரத்திலுள்ள பாஞ்சாலம் குறிச்சியைக்கட்டப்பொம்ம நாயக்கன், ஊமைத்துரை என்பவர்களாண்டு வந்தார்கள். மாக்ஷிமை பொருந்திய ஆங்கிலேயரின் தளகர்த்தனாகிய கர்னல் அகினியூ, என்பவன் 1799ம்வா பாஞ்சாலம் குறிச்சியைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் அங்கே நின்று தப்பியோடிய

ஊமையன் திருமந்திர நகரையடைந்து என் கோமானிடத்தில் சில காலம் அடைக்கலம் புகுந்திருந்து அப்பால் சிவகங்கைக்குச் சென்றான்.

எம்மிறைவனின் மாதாவாகிய தோனா மரியஆனால் ஐடா தெக்குருஸ் கோமஸ் பூபாலராயான் 1800ம் ஆண்டு ஆவணி மீ 28ம்உ மரண மானாள்.

சேர்ப்பர் கோமானாகிய எம்பெருமான் பரிசுத்த பனிமயத் தாய்க்கு நாற்பதினாயிரம் பொன்வராகன் செலவிட்டு ஓர் சித்திரஇரத்ததைச் செய்வித்து அதை முதன்முதல் 1806ம்ஆ ஆகஸ்துமீ 5ம்உ ஒட்டு வித்து ஆத்தாளின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று ஆண்மை யோடரசியற்றித் தன்னொளிர் மகுடத்தைத் தனது புத்திரனுக் கொப்புவித்து 1808ம்ஆ மரண மானாள்.

**சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கஸ்பார்
அந்தோனி தெக்குருஸ் வாஸ் கொறே
யா பரதவர்ம பாண்டியனின் அரசியல்.**

பரவைபணியும் திருப்பாதங்களையுடைய பஞ்சவனாகிய இவன் சுயபாஷையில் பூரண பாண்டித்யமுடையவன். பரதர் தேசத்தின் பொக்கிஷதாரியாகிய சூசை அந்தோனிபல்தான் என்பவனுடைய மகன் இவ்விறைவனின் மனைவி. கல்விப்பொருளிலும், செல்வப் பொருளிலும் மிகச்சிறந்தவரான முத்துக்கண்ணுச்செட்டியார் இவ்வேந்தனின் முதன் மந்திரி. மணவாபுரி, தொடாசவியேர்லேயோன் அடப்பனாரின் மைந்தனாகிய அஷ்டாவதானி சவியேர் ஹென்றிலேயோன் இன்ப கவிராயர் என்பவரும், வீரபாண்டிப் புவவரும் இம்மனைவர் கோமானின் சமஸ்தான வித்வான்கள். பாண்டிய சமஸ்தானத்தின் முதன் மந்திரியாகிய முத்துக்கண்ணுச் செட்டியார் தனது புத்திரனின் விவாக சமயத்து, பரதராஜனது வருகையை யெதிரோக்கியும் வாய்க்காமையால் அம்மணப்பந்தரின்கண்ணே தூது வருணையாக ஓர் சீட்டுக்கவியை வரைந்து விடுத்தனர். அது வருமாறு :—

இராகம்-ஆனந்தபைரவி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

அன்னமே தேனே நான் சொன்னே னென்று மெல்ல
அழைத்துவாடி பெண்ணே.

அதுபல்லவி.

சென்னப்பட்டணத்தின் கவர்னர் போர்ட்டிச்
சீமைத்துரைமார் சுகலரு மெச்சம்
மன்னன் தொன் கஸ்பாரந் தோனிதக் குருசு
வாசக் கொறெர மகிபன் கொலுவினில்

(அன்ன)

சரணங்கள்.

1. ஆசைவசமல்ல வென்று சோன்னே னவர்

அளப்பறிந்து வாடி

பாசமெல்லா மவர் மேலெனக் குண்டாச்சு

பாண்டியனைக் கூட்டிவாடி.

காசபணத்தின்மே லாசை யெனக்கல்லே

கருத்தறிந்து வாடி

தேசம்புகழ் தொன் கஸ்பாந் தோனி

தெக்குருசு வாசக் கொறெர சிகாமணி

ராஜாதி ராஜன் ராஜகெம் பீரன்

ராஜாவுத் தாண்டமா ராஜன் கொலுவினில்

(அன்ன)

2. சிங்கமுகத் தண்டிகை மீதிவே வரு

சின்காரப்பாண்டிய னடி

வங்கத்தார் கண்டு தரிசிக்குஞ் சந்திர

வங்கிஷபாண்டியனடி

சங்கத்தமிழ்ப்பிர சங்கமா மேடையின்

றரும. பாண்டியனடி.

அங்கத்துடனே சொற் கட்டிய முழங்கு

மருமைப் பாண்டியனடி

திங்கள் குலத்துக் கதிபன் தொன் கஸ்பாந்

தோனிதக்குருச வாசக் கொறெற வேள்
தங்கப் பிரகாசன் சமஸ்தான போஜன்
சரசவுல்லாசன் சமுசுந்தனிற் சென்று

(அன்ன)

3. தேவ பத்தியினின் மாதிரவா னென்னும்

செல்வப் பாண்டியனடி.

பூவுலகெங்கு மரசாட்சி செய்திடும்

பொன்னுப் பாண்டியனடி.

சேவல் கயல்மரில் சிங்கமாம் பல்கொடிச்

செங்கோற் பாண்டியனடி.

கோவளன்தொன் காபிரியேல்வாச கோமசுருள்

குபேரப் பாண்டியனடி.

மேவலரை வெற்றிகொண்ட தொன் கஸ்பாநர்

தோனி தக்குருச வாசக் கொறெற வேள்

பாவலர் போற்றும் வணிகன் முத்துத் தமிழ்ப்

பாண்டியன் கொலுவினிற் பாராட்டி யிவ்வேளை

(அன்ன)

இச்சிட்டுக்கவினைப்பார்த்த போது பாண்டியர் கோமான் மிக்க உவகைபூந்து அம்மனோற்சுவத்திற் கெழுந்தருளிச் சிறப்பித்ததும் ன்றிப் பரிசுமளித்தான். இவ்விழைவனின் சமஸ்தான வித்வான்க ளிலொருவராகிய இன்பகவிராயர்: பல ராஜசபைகளிலும், சமஸ்தா னங்களிலும் புகுந்து தனது வித்வத் திறமையைக் காட்டிப் பரிசு பெற்றுவரவேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் சென்றார். இப்படிச் சென்றவர் தனது சுக செய்தியைப்பற்றி இருபத்தொரு வருஷகா லமாய்த் தனது மாதா, பிதா, மனைவி, மக்களுக்கறிவிக்கா திருந்தமை யால் யாவரும் அவர் இறந்துபோனதாகவே எண்ணியிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் பரதராஜன் தனது மந்திரி பிரதானிகளோடு வெகு உல்லாசமாய்ச் சம்பாவித்துக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் தனது வா சல் வித்வானாகிய இன்பகவிராயருடைய ஞாபகம் வர, அரசன் மன ம் சலித்தவனாய் வித்வசிரோமணியினுடைய மரணத்தை நினைந்து ஆக்கித்துக்கொண்டிருந்தான். மற்றவர்கள் இன்பகவிராயரினுடை

ய விந்யா சாமர்த்தியங்களையும், உடனுத்தார முதலான யுக்திவிசேஷங்களையும் வியந்து பேசி வாழ்விக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தவேளையில் திடீரென இன்பகவிராயர் அங்கே வந்து தோன்றினார். இவரைக்கண்ட யாவரும் பிரமித்து ! அடடா ! இதென்ன ஆச்சரியம் ! இன்பகவிராயரன்றோ இதோ நிற்கின்றார் என்று சொன்னார்கள். அப்போது இறைவன் ஆவல்கொண்டு எழுந்தோடிப்போய் அவரைத் தழுவி யழைத்துவந்து ஆசனம் நல்கிச் சொல்லுகிறான்: ஆ! இன்பகவிராயரே ! நீவிர் இறந்துபோனதாக வன்றோவோர் வதந்தி உலா விற்றெனவே ! கவிராயர் இறைவனின் வாயினின்று வந்த அந்த அபத்தத்தைச் சபத்தமாக்கத் துணிந்து உடனே ஓர் கவியைப்பாடினார். அதுவருமாறு:—

கழி நெடில் விருத்தம்.

“பெலத்ததொரு வானவரை முனிவரை யுலகிலுள்ள
பெரியோர் தம்மை

யலைத்துவிடு மெமராயன் முன்சென்றே னவனெனைப்பார்த்
தெவனீ யென்றான்

வலத்திலுயர் தொன்கஸ்பா ரந்தோனி வாஸ்வாசல்
வித்வா னென்றேன்

மலைத்தவனு முமதுநகர்க் கேகுமென்ற னனுமிதோ
வந்திட் டேனே.”

என்பதே. இக்கவியைக் கேட்டவுடன் சபையார் யாவரும் சந்தோஷித்து அவரை நோக்கி, கவிராயரே ! நீரிவ்வளவு காலம் இங்கில்லாதிருந்தமையால் உமது வாய்மொழியைக் கேளாமல் எங்கள் செவிப்புலனுக்கு உணவு மிகவுங் குறைந்திருந்தது. ஆகையால் இனிக் கேட்கட்டும். தாங்களிவ்வளவு காலம் எங்கே சென்றிருந்தீர்கள்? அதை எங்கட்கறிவிக்கவேண்டுமென்றுகேட்டுக்கொண்டார்கள். அப்போது இன்பகவிராயர் சொல்லிய நிச வரலாறு:—

பன்னிரண்டு சீரிரட்டை ஆசிரிய விருத்தம்.

“பவ்வநீ டிகபர மனைத்தும் புரப்பவொரு
பரம்பொரு ளுறையாலயம்

படிபவ விருட்படல மிடிபொடி படக்கருணை
பாவிக்கு மருணோதயம்

பண்டொரு குமர்ச்சுதைக் கின்புறவே யேகப்

பதாம்புய விரகைதீர்த

பாக்யமெனு மரியதச நேவிசெம தண்ணீப்பரி

பூரண கடாக்ஷமதனால்

செவ்விதழ்க் கமலவயல் திகழும்யாழ்ப் பாணநகர்

சென்றுசங் கத்தின்மிக்க

செய்யுட்பிர சங்கமது செய்துமச் சங்கச்

சிரேஷ்டர்முன் சீர்த்திபெற்றேன்

செப்பரிய தஞ்சைவளர் தத்தோஜி மந்திரிபாற்

சிவிகைப்ர திஷ்டைபெற்றேன்

சீர்பெருகு பெங்களுர் மைசூரி ரண்டிலுஞ்

செயராஜ விருதுபெற்றேன்

எவ்வரும் உனதடிமையெனைவதன சோக்கியூ

ரேதுகுல மேதென்பர்யான்

இயல்புமிகு மத்தின புரத்தினது சக்ரபதி

எழுகடற் றுறைக்கதிபதி

எழிலுலவு சிம்மாச னுதிபதி பரதகுல

வேஜமானின் வாசல்வித்வான்

இன்பகவி யென்பெய ரெனச்சொலியி வுலகெனா

மினிதுகன மேன்மைபெற்றேன்

திய்யசோ டசகிரண சசிமுக வசீகரா

திருமந்த்ர நகராதிபா

சிஞ்ஞோர்தொன் கபிரியேல் வாசுகோ மிசுகுண

சிரோமணி வரத்தில்வந்த

சேயனே நினதபய மெனவந் தடைந்திடுஞ்

சிறியனெனை யாளல்கடனும்

சிஞ்ஞோர்தொன் கஸ்பாநந் தோனிதெக் குருஸ்வாச

திடபுருட மாமேருவே!"

என்று இருந்த விருப்பி விக்கவியை மழைப்பொழியுமாபோல் மொழிந்தார். அப்போது என்னொண்டவன் ஆனந்தங்கொண்டெழுந்து தன்னிரு கரங்களாலும் பொன் நாணயங்களை வாரிக்கவிச்சிங்கத்தின் சீரசிம் கண்காபிஷேகஞ் செய்தான்.

பரதகோமானின் இரண்டாவது வாசல் வித்துவானாகிய வீரபாண்டிப் புலவரைப்பற்றிச் சிறிது சொல்வாம். இவர் தூத்துக்குடியிலே தையல் தைக்கும் பாணர் குலத்திலே பிறந்தவர். பாவியப் பிராயத்தே இவரது உள்ளத்தில் கல்வி ஆசை மேலிட்டமையால் தன் பிதாவின் புன்தொழிலை விரும்பாது கலாப்பியாசஞ்செய்து கவி வாணருள் ஒருவராகிப் பாஞ்சாலம் குறிச்சியை யாண்டிருந்த கட்டப் பொம்மைய நாயக்கனது தண்ணியும் கட்டாட்சமும் பெற்று, அவன் வாசல் வித்துவானாயிருந்தார். அப்பால் பாஞ்சாலம் குறிச்சி நாதனற்றுப்போனமையால் அவ்வூரைவிட்டுத் தமதுஜெனனையையடைந்து சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன் கல்பார் அந்தோனி தெக்குருஸ் வாஸ்கொறெயா பரதவர்ம பாண்டியனின் சமஸ்தானத்தில் இரண்டாவது வித்துவானாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு பாண்டியனது தயவைப்பெற்று காலகேசிபஞ் செய்துவந்தார்.

* “திருமந்திரநகர் அலங்காரக்கொம்மி, பிள்ளைத்தமிழ், மந்திரநகர் ஒடப்பாட்டு ” முதலியவைகள் இவரியற்றிய நூல்களாகும். இவர் வாக்கு வல்லபத்திற் சிறந்தவர். தூத்துக்குடியிலுள்ள † ஒரு மந்திரக்கூடம் என்னும் மண்டபத்தில் இப்புலவர் ஓர்முறை ஓர்நாசியின் நாட்டியம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது இன்னோர் புலவரின் நாட்டியம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது இன்னோர் புலவர் இவர் குலத்தை இழுத்துக் கேலிபண்ணுவதற்காக இவரைக்கூவி, அத்தாசியைச் சுட்டிக்காட்டி “ஒப்புலவரே! தையல் நல்லதையல் பார்த்தீரா? ” என்றார் இப்படிச்சொல்லியவர் சாசியில் இடையனாக லால், இவர் அவர்குலத்தைச் சுட்டுதற்கும் தருணத்துக்குத்தக்க

* இந்துல்களும் இன்னும் சில பாடல்களும் எட்டுப்பிரதிகளாக இப்புலவர் குடும்பத்தாரிடமிருப்பதாயறிவோம். இவைகளை எழுது சொந்தச் செலவிலச்சிடுவதாகக் கேட்டபோது அவர்கள் தாமதுத்துவிட்டார்கள். விசனம்.

† இம்மண்டபம் இப்போதழிந்துபோயிற்று, பரிதாபம்.

பொருள் பயத்தற்குமாக: ஓய்! என்னகாணும்: “ஆட்டுக்குத்திற
மான தையல்” என்று சொல்லி எதிரியை நானும்படி செய்தார்.

கனகமுடி வேய்ந்த கௌரியனாகிய எம்பெருமான் கௌரவமா
ய்ச் செங்கோல்செலுத்திவருங்காலத்தில், இவ்விழைவனுக்கு முதற்
பேறாக தொன்குசை அந்தோனி தெக்குரஸ் வாஸ்பல்தான் என்ப
வனும், இரண்டாம் பேறாக தொன்சவியேர் தெக்குரஸ் வாஸ்பல்
தான் என்பவனும் பிறந்து ஸ்ரீராமலெட்சுமணரைப்போல் மிகவும்
மேன்மையாய் வளர்ந்துவந்தார்கள். அக்காலத்தில் லுத்தர் மதா
னுசாரிகளான உலாந்தர் கத்தோலிக்கரான பரதரைத் தங்களுடைய
மதத்தைக் கைக்கொள்ளச்சொல்லி நாளடைவில் வலுவந்தம் செய்
துவந்தமையால், இதையறிந்த பரதகுலாதிபன் இதற்கோர் தீர்மா
னஞ் செய்யும்பொருட்டுத் தனது மந்திரசபையைக் கூட்டி ஆலோ
சித்துக் கீழே வருமாறு தீர்மானம் செய்தான். ‘அதாவது; “பர
தகுலத்தில் எவனாவதொருவன் தான் அநுசரித்துவரும் மெய்யான
கத்தோலிக்கு மார்க்கத்தைக் கைநெகிழவிட்டுப் பதிதர்களான உலா
ந்தருடைய மதத்தை யநுசரிப்பானேயாயின், அவன் கொலையுண்
ணக்கடவன்” என்று ஓர் கட்டளையைப் பிறப்பித்து, அதை ஊரெ
ங்கும் பகிரங்கப்படுத்தும்படி அடப்பன்மார்களுக்குக்கற்பிக்க, அவ
ர்கள் ஆலார்ப்பட்டங்கட்டிமார்களுக்கும், ஆலார்ப்பட்டங்கட்டிமார்கள்
ஐந்துர்ப்பட்டங்கட்டிமார்களுக்கும், ஐந்துர்ப்பட்டங்கட்டிமார்கள் நா
லூர்ப்பட்டங்கட்டிமார்களுக்கும், நாலூர்ப்பட்டங்கட்டிமார்கள் மூன்
றூர்ப்பட்டங்கட்டிமார்களுக்கும், மூன்றுர்ப்பட்டங்கட்டிமார்கள் இர
ண்டுர்ப்பட்டங்கட்டிமார்களுக்கும், இரண்டுர்ப்பட்டங்கட்டிமார்கள் ஒருர்
பட்டங்கட்டிமார்களுக்கும் முறையே தெரிவித்து, பரதநாடுங்கும்
பாண்டியனின் கற்பனையைப் பரவச்செய்து உலாந்தேசாதிபதியும்
அவன் சேகரத்தாரும் குலைடுங்கும்படி செய்தார்கள். ஆகையால்
உலாந்தர் கோபங்கொண்டு, எப்படியாவது ஒரு பரதனையாகிலும்
தங்கள் மார்க்கத்தை யநுசரிக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று தரு
ணம்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தெய்வதுஷ்ணை இராஜநிந்தனை பேசுவதும், பெரியோரை இக
ழ்வதும், பிறரை உதாசிப்பதும், அழிவழக்குச் சொல்லுவதும், மா

மூலைப்பழிப்பதும், நடுத்தெருவி லுட்கார்த்துகொண்டு அவ்வழியே போகின் தவர்களை நையாண்டிபண்ணுதலும் ஈன ஜெனனமுற்றவர்களுக்கியல்பேயாம். எப்பொழுதும் அநுலோம்பாண்டியராலேயே பாண்டியரசாட்சிக்குப் பல இக்கட்டுக்களுண்டாவது வழக்கம் அதுபோல் அக்காலத்தில் உயர்குலத்தோனாகிய பரதனோருவனுக்கு அவனது அடிமைப்பெண்ணின்பாலுதித்தோனாகிய அநுலோமனோருவன்; உலாந்ததேசாதிபதியினுடைய நயவஞ்சகமான வார்த்தைகளுக்கிசைந்து உயர்குலப் பரதனின் கட்டளையை உதாசனித்து லுத்தமத ஆலயத்துட் பிரவேசித்தவனாகக் காணப்பட்டான். உடனே இச்செய்தியைத் துதுவர்கள் மீனவர் கோமானுக்கறிவிக்க அவன் தனக்குண்மையுள்ளவர்களும், துப்பாக்கியைக் கைக்கொண்டவர்களுமான சில வீரர்களோடு இரண்டாவது வரிசைப் பரதனைப் பதிதார்களுடைய ஆலயத்தின் வாசலிலே சந்திக்கும்படி சென்றான். வாசலையொருந்திய வேப்பமாலையணிந்த வெண்மதிக்குலத் துதித்தவனாகிய எம்மிறைவன் கோவிலண்டையிற் குறுகியவுடனே புதிதாய்ப்பதிதமதத்தைக் கைக்கொண்டோனாகிய அநுலோமன் அந்த ஆலயத்தினின்று வெளியேவந்தான். அப்போது எம்மரசன் அந்த அநுலோமனைச் சுடும்படி தன்னுடன்வந்த வீரர்களுக்குச் சொல்ல, அவர்கள் அவனை அவ்விடத்திற்குள்ளே சாகுப்படி சுட்டுக்கொன்றார்கள். அப்பால் கோர்ப்பனாகிய எம்மிறைவனும், அவன் சேகநத்தாரும் இச்சம்பவத்தைக் கண்ணாறக்கண்டு திகில்கொண்டு பிரமித்து நிற்கும். உலாந்தருடைய கூட்டத்தை ஊடறுத்துக்கொண்டு வெகு அமரிக்கையுடன் (மெல்லென்), தாங்கள் வந்தவழியே திரும்பிக் சென்றார்கள்.

கூத்திரிய கோமானுடைய இச்செய்கையானது உலாந்த கவரனருடையவும், அவன் கூட்டத்தாருடையவும் நெஞ்சை ஈர்வனைக் கொண்டறுத்ததுபோல் புண்படச் செய்தமையால், அவர்கள் கோயங்கொண்டு எவ்விதமும் எம்மிறைவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். அன்று நடுநிசி வேளையில் உலாந்த தேசாதிபதியானவன் தன் மைந்தர்க ளெழுவருடன் உலாந்த வீரர்களையழைத்துக்கொண்டு இரகசியத்தில் எம்மரசனுயிரை வாங்கப் புறப்பட்டான். இச்செய்தி எவ்வாறோ ஜான் நெப்பொமுஸ் மோத்தாமெய்

ன்னும் பிரபுவின் செவிக்கெட்டவே, அவன் எம்மரசனின் மனைவியின் சகோதரனாகிய மிக்கேல் பேதுருபல்தானுக்குத்தெரிவித்து அந்தப் பிரபுவையும் தன்னோடு அழைத்துக்கொண்டு செழியர்கோண்டிம் சென்று சேதியை விண்டு எம்மிறைவனையும், அவன் மனைவியையும் மைந்தர்களையும் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்படுத்தி அவர்களை இரகசியமாகத் தூத்துக்குடிக்கு மேற்கே மாஹிமைபொருந்திய ஆங்கில அரசாட்சிக்குட்பட்ட மேலூரிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்கள்.

சேர்ப்பர்கோமான் தன்னரண்மனையினின்று வெளிப்பட்ட அரைநாழிகைக்குப்பின் உலாந்தர் வந்து அவனுடைய மாளிகையை முற்றுகை போட்டுக்கொண்டு முன்பன்னிரண்டு கட்டி வாசல்களையும் தாண்டி உட்சென்று சோதனைசெய்தும் தென்னவர் கோமாளினக் காணாமையாற் றிகைத்து பின் பன்னிரண்டு கட்டுக்களையும் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டு வெளியே சென்றார்கள்.

பூவுலகும் தேவுலகும் போற்றரிய பாண்டியர் கோமானாகிய எம்பெருமான் மேலூரிலிருந்துகொண்டு ஓர் நிருபத்தைவரைந்து தன்னுடன் பிறந்தோர், மந்திரிமார், பிரதானிகள், பிரபுக்கள், வித்வான்கள், வீரர்கள், குடிமைகள், அடிமைகள் யாவரையும் தருவித்தபின், உலாந்ததேசாதிபதிக்குக் கீழே வருமாறு ஓர் கடிதத்தை யெழுதலானான். அது வருமாறு: ஓ! “உலாந்ததேசாதிபனே! யான்சத்தியம் பொருந்திய சந்திரகுலத்திலே யுதித்த பாண்டியனுக்கு அவன் பத்தினியாகிய மாயரத்தியின் வயிற்றிற் பிறந்த புத்திரனேயாயின்: உன்னையும், உன்னினத்தவர்களையும், அரசாட்சியையும் என் நகரினின்று தொலைத்து மாஹிமைபொருந்திய ஆங்கிலருக் கந்கரளித்து அதன்பின் யானெனது ஆசனத்தி லடிவைப்பேனே யொழிய, உன்னைப்பணிந்து யான் இனி அரசுபுரிவதில்லை. இது சத்தியம். என்னுடைய சபதத்தை நீயே உன் கண்ணாற் காண்பாய்” என வரைந்து அதை உலாந்த தேசாதிபதிக்கு கனுப்பிவிட்டுத் தான் தன் பந்துக்களும், உத்தியோகஸ்தர்களும் பின்னொட்டி புன்னைப்பூவின் வாசனைக் கமழும் பின்னைக் காயலுக்குப் பிரயாணமானான்.

தூதுவர்கள் முன்னே சென்று பங்கயக்கயங்கள் சூழ்ந்த பழைய காயலுடையவர்களுக்கும், பின்னைக்காயலுடையவர்களுக்கும் எம்மிறைவன்

னின் வருகையைத் தெரிவித்தார்கள். அப்போது பின்னணிக்காயல டப்பனாரும், பாண்டிய கடற்சேனைக் கதிபனைய கிறிஸ்தியன் ரோ ச்சவும், பரதகுல பிரபுக்களு மொருங்கே திரண்டு மேளவாத்தியங் களுடனும், விருதுகளுடனும் தங்கள் கோமானை யெதிர்கொண்ட ஹைக்கப்புறப்பட்டு, பழைய காயல் வந்துசேர, அவ்வூர் அடப்பனா ரும் ஊரவர்களும் மகிழ்ச்சியை யடைந்து விருதுகளுடன் அவர்க ளோடு சேர்ந்து தென்னவர் கோமான் வரும் திசையை நோக்கிச்செ ள்று அவனைக்கண்டு கரங்களைக்கூப்பி ஆசாரத்தோடு அழைத்துவந் து பழைய காயலிலெழுந்திருக்கச்செய்து அவ்வூரவர்கள் வேண்டும் உபசாரங்களைச் செய்தபின், அரசன் வந்தனத்தோடு அவர்களி னுப சரிப்பவையேற்று அவர்களை வாழ்த்திப் பின் பின்னணிக்காயலிற் போய் ச்சேர்ந்தான். அங்கே சிலநாட் டங்கியிருந்தபின் வீரபாண்டிய மகாபாஜனார் கட்டப்பட்ட வீரபாண்டியன்பட்டணத்தையடைந்து அங்கேயோர் மாளிகையைக்கட்டி அதில் வாசஞ்செய்துவரும் நாளி ல் சூரபன்மனென்னும் இராசத்தனின் வாசஸ்தானமாகிய கந்தமாத ன பர்வதத்தினருகேயுள்ள மணப்பாடு (மாப்பாடு) என்னு மூரில் போய் வசிக்கஎண்ணங்கொண்டு, தன் மாளிகையை மரியான்பூபால ராயனென்னும் வீரபாண்டியன் பட்டணத் தடப்பனார்வச மொப்பு வித்துத், தான் தன் சேகரத்தாரோடு மணப்பாட்டுக்குச் செல்லும் போது வழியில் திருச்செந்தூர், ஆலந்தலை, குலசேகரபாண்டியன் பட்டணமுதலான ஊரவர்களின் வந்தனைகளையேற்று, மணப்பாட் டைக்கட்டியபுடனே, இன்பகவிராயரின் பிதாவும், அவ்வூர் அடப்ப னாருமாகிய தொமாசுவியேர்லேயோன் என்பவர் ரத, கஜ, துமசு, பதாதியென்னும் நால்வகைச்சேனைகளுடனும், விருதுகளுடனும், மேளவாத்தியங்கள் முழங்க எம்மிறைவனை யெதிர்கொண்டஹைத் துப்போய்ப் பட்டணப்பிரவேசம் செய்து தம்மனையிலெழுந்திருக்க ச்செய்தார். தென்னவர் கோமான் சிலநாள் அடப்பனார் மனையிற்ற ன்கியிருந்தபின் ஹோமாளிகையைக்கட்டி அதில் வாழ்ந்திருந்தான்.

இவ்வண்ணம் செழியன்கோமான் செல்வத்துடன் அங்கே வா ழ்ந்துவரும் நாளில், இவனுக்கு மூன்றாம்பேறாக 1821-ம் ஆண்டு டிசம்பர்மீ மூன்றாம்தேதி தொன்பிரியேல் தெக்குரூஸ் வாஸ்பல்தா ன் என்பவனுதித்தான். “எம்மிறைவனின் சிறேஷ்ட புத்திரனாகிய

தொன்குசை தெக்குநஸ் வாஸ்பல்தானுக்குப்பின், இவனே அரசனா
வானென்றும், இவனது அரசாட்சியின்காலம் முப்பத்துமூன்று வரு
ஷமென்றும், இவன் காலத்தில் முத்துச்சலாபம் மூன்று கொழிக்கப்
படுமென்றும், இவன் அறுபத்தெட்டாம் வயதில் மரணமாவானெ
ன்றும், இவன்காலத்தில் பரதருக்குள்ள சுவாதீனங்கள் பல குன்று
மென்றும்” சமஸ்தான சோதிடர்கள் சாதகத்தைக் கணித்து இறை
வனுக் கறிவித்தார்கள்.

திங்கள் குல கோமானாகிய எம்மிறைவன், அங்கு வசித்துவரு
நாளி லோர்நான் சகல செல்வங்களு மொருங்கே வாய்த்த கந்தமாத
னபர்வதத்தைத் தரிசிக்கச் சென்று அம்மலையின் சிகரத்தினின்று
தனது சமுத்திரத்தினழகையும், அச்சமுத்திரமாகிய தடாகத்திலே
அழகிய அன்னப்பகடிகள் நீந்தி விளையாடுமாப்போல் கப்பல்களும்,
தோணிகளும், படகு சோங்குகளும் வெண்மையான பாய்களை விரி
த்து விரைந்தோடுவதையுங்கண்டு களிப்புற்று, பின் தன் மாளிகைக்
குத்திரும்பினான். அந்தோ! எம்பெருமான் திரும்பித் தன்னில்
லம் பேய்ச் சேருமுன், பிரசண்டமாருதமொன்று தோன்றிக் கட
லிற்சென்ற கப்பல் முதலிய யாவையும் திரும்பிக்கூறச்சேராமல் சின்
னாபின்னம் செய்துவிட்டது. இப்பெரும் பூதலால் ஆழிவாய்க் கிரை
யான எம் சகோதரர்கள் பன்னீராயிரம் பேரெணக் கணக்கிடப்பட்
டது. இத்தொகையில் நேர்பாதி பெரிய தாழையூரவர்களேயாம்.
இத்தோடு தாழையூர் தத்தளிக்கத் தொடங்கின. இப்பரிதாபமான
சம்பவத்தை மீனவர் கோமானறிந்து மிகு கவலைகொண்டு, தங்கள்
தகப்பலையும், புருஷனையும், பிள்ளைகளையும் ஆழிவாய்க்குத் தாளை
வார்த்துவிட்டுத் தவிப்போர்க்குத் திரவிய சகாயஞ்செய்து, அவர்க
ளுக்கு ஆறுதல் சொல்லித் தேறச்செய்தான்.

அப்பால் பரதர்கோமான் தூத்துக்குடியைக் கைக்கொள்ளும்.
பொருட்டு, அப்போது சென்னைக்கவர்னராயிருந்த மன்றோ என்பவ
ரோடு எழுத்தின்மூலமாய் நடபடி செய்தான். மாக்ஷிமைபொருந்
திய கவர்னரும். எம்மிறைவனின் சுருத்திற கிசைந்து, மீனவர்கோ
மானைச் சிலநாள் தாமதிக்கும்படி அறிவித்தார். எம்பெருமான் சலா
பத் துடைப வருமானத்தை மாக்ஷிமைபொருந்திய ஆங்கிலவரசா

ட்சியா ரறியும்பொருட்டு, தூத்துக்குடிக்கு வடக்கே இரண்டுமைல் தூரத்திலுள்ள * விஜயநகரிலோர் சலாபத்தைக் கட்டி, ஆங்கிலரையகம்கீழ்ச்செய்தான். ஆங்கிலர் எம் இறைவனுக்குச் சன்மானமாக ஓர் ஆங்கிலத் துவஜத்தை (The Royal Standard Flag) அளித்தார்கள்.

மதிசூலமன்னன் மந்திரநகரை விட்டகன்ற ஏழாமாண்டாகிய 1825ம்(ஸ்ர) மாஶிமை பொருந்திய சென்னை கவர்னர் கந்தசாமி பிள்ளையின்வசம் ஓர் ஆங்கிலதுவஜத்தையும், ஓர் நிருபத்தையும் ஒப்புவித்து, அவைகளை மணப்பாட்டிலிருக்கும் பரவர்களுடைய ராஜாவுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கக்கற்பித்தார். கந்தசாமி பிள்ளை கவர்னருடையகட்டளைப்பிரகாரம் மணப்பாட்டையடைந்து மீனவர் கோமானைக்கண்டு தான் கொண்டுவந்த கொடியையும், கடிதத்தையும் அவனது திருக்கரங்களிலே அளித்து வணங்கினின்றுன். எம்மிறைவன் அவைகளையேற்றுக் கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்த போது அதிற் குறித்திருந்தவைகளாவன:

பரவர்களுடைய அரசனும், எழுகடற்றுறைக் கதிபனுமாகிய சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன் கஸ்பார் அந்தோனிதெக்குருஸ் வாஸ் கொறெயா அவர்களுக்கு: இந்தியாவின் மாஶிமைபொருந்திய வைசிராயாகிய ஆடம் ஆமரெஸ்டு என்பவரின் கற்பனைப்பிரகாரம் யாம் தெரிவித்துக்கொள்வதியாதெனின்;

உமது மன்றாட்டை மாஶிமைபொருந்திய ஆங்கில வரசாட்சியார் ஒப்புக்கொண்டு உமது எண்ணத்தைத் திருப்தி செய்யும்படி எமக்கறிவித்தமையால், யாம் கந்தசாமிபிள்ளையின் வசமாக இந்நிருபத்தோடு மாஶிமை பொருந்திய அரசாங்கத் துவஜமொன்றையும் க்கனுப்பி யிருக்கிறோம். நீரதை யொப்புக் கொண்டு உமது சேகரத்தாரோடு பிரயாணமாகிப் பாளையங்கோட்டையை யடைந்து அங்கே உமது வரவுக்காகக் காத்து நிற்கும் ஆங்கில சேனா வீரர்களுடன்

* விஜய நகர் தூத்துக்குடிக்கு வடக்கேயுள்ள அர்ச் - அலங்கார மாதா கோவிலுக்கு மேற்கே யிருந்தது. இப்போது அவ்விடத்திலுமுத்தூச்சிப்பிகள் நிறைந்த மணல் மேடுகளே காணப்படுகின்றன.

கூடி நேரே தூத்துக்குடிக்குச்சென்று, உலார்தருடைய கோட்டைக்குள் பறக்கின்ற கொடியைக் கீழேயிறக்கி விட்டு எங்கள் துவஜத்தை யுமது கரத்தாலே மேலேயேற்றிப் பின்னுமது அரண்மனைசெல்லும். அங்கே சகல ஏற்பாடுகளும் செய்திருக்கின்றோம் உமது மாளிகையைப் பாதுகாத்துவரும் சவியேர் வஸ்தியம் பருணந்து என்பவன் உமக்கதை யொப்புவிப்பான்.

இங்ஙனம்

மன்றோ. இ. பா.

சென்னை மாகாண கவர்னர்.”

எனவரைந்திருந்தது. இந்நிருபத்தைப் பரதர்கோமான்பார்வை யிட்டானபின், கந்தசாமி பின்னேக்குக் கனகாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டுத், தான் தன் குழுவின்றோடு புறப்பட்டுப் பாண்டியங்கோட்டைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். அங்கே எங்கோமானின் வருகைக்காக எதிர்பார்த்துக் காத்துநின்ற ஆங்கில வீரர்கள், எம்மிறைவனுக்கு ஆசாரம்செய்து அவனை வரவேற்றார்கள். எம் ஆண்டவன் அவ்வீரர்களுடன் தூத்துக்குடியை வந்தடைந்தான். திருமந்திர நகரவாசிகள் சில ஆண்டுகளாய்த் தங்களை விட்டு நீங்கியிருந்த அரசனையும், தங்கள் பந்துக்களையுங் கண்டுமகிழ்ந்தார்கள். சங்கு முழங்கும் சமுத்திரத்தையும், இனிய தமிழ் முழங்கும் தராதலத்தையுமுடைய எம்மன்னன் பாரத வீரர்களும், ஆங்கிலவீரர்களும் அனியனியாய்த் தன்னைக் குழ்ந்துவர, தான் அவர்களின் நடுவே சென்று, உலார்தருடைய கோட்டையுட்புகுந்து, அங்கேஸ்தம்பத்தின் மீது அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்த உலார்தருடைய கொடியின் கயிற்றையவிழ்த்து, அதில் மாக்ஷிமைபொருந்திய ஆங்கில துவஜத்தைச்சேர்த்துத் தனது கரங்களால் மேலேயுயர்த்தினான். உடனே சங்கீத வாத்தியங்களின் தொனியும், பிரங்கிகளின் ஓசையும், ஆங்கில வீரர்களின் ஆனந்த கோஷ்டமும், பரதகுலமாக்களின் பாக்களினோசையும் அண்டமுகட்டையதிரச்செய்தன. இவ்வண்ணம் பிற்கொடிமேலே செல்ல முற்கொடி கீழேயிறங்கின. அப்போது அம்புலியின் சூலத் தெழுந்த எம்மிறைவன் உலார்தருடைய துவஜத்தை யவிழ்த்துக் கீழேபோட்டுத் தனது தொடுதோல் கால்களா லதை மிதித்துநின்றான். இச்சம்பவத்தைக் கண்ணாற்கண்ட உலார்த கவர்னரும், அவனினத் தவர்களும் அகம் நொந்து கண்ணீர் சொரிந்தழுதார்கள்.

சத்தியம் பொருந்திய சந்திரகுலத்தவனாகிய எம்மரசன் இவ் வண்ணம் தன்சபதத்தைப் பூர்த்திசெய்து, பின் தன்னரண்மனையை நாடிச் சென்றான். அங்கே தன் மாளிகையைக் காவல் செய்துவந்த சவியேர் வஸ்தியம் பருனாந்து என்பவன், அதை அரசனுக்கொப்பு வித்தான். இங்ஙனம் தூத்துக்குடி மாக்ஷிமை தங்கிய ஆங்கில வர சாட்சிக்குள்ளானது. மன்னர்புகழும் தென்னர் கோமான் திருமந்திர நகர் சிம்மாசனத் தமர்ந்து சிலகாலம் செங்கோல் செலுத்தி அரசை முதுமகனாகிய தொன்குசை அந்தோனி தெக்குருஸ் வாஸ் பஸ்தான் என்பவனுக் கொப்புவித்துத்தாளுசனமேறியமுப்பத்திரண்டா மாண்டில் (1839ம்வா.) அறுபத்திரண்டு பிராயமுள்ளவனாய் மரணமானான்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்குசை அந்தோனி தெக்குருஸ் வாஸ்பஸ்தான் பரதவர்மபாண்டியனின் அரசியல்.

சிறப்புப் பொருந்திய வரத்தினையுடைய சந்திரகுலத்திறை வனாகிய இவன், தன்முன்னோர்களுடைய முறைமைகளை யனுசரித்துச் செங்கோல் செலுத்திவரும்நாளில், இச்சேர்ப்பனுக்கு ஓர் குமாரனுதித்துச் சிறிது காலம் வாழ்ந்திருந்து பின் பரகதியடைந்தான். எம்மிறைவனுக்கு நேரினையோனாகிய தொன் சவியேர் தெக்குருஸ் வாஸ் பஸ்தான் என்பவன், இலங்கையைச் சேர்ந்த மன்னரில் கட்டப்பட்ட சலாபத்திற்குச் சென்று அதன் வருவாயைக்கைக்கொண்டு வரும் வழியில் நோயின் வாய்ப் பட்டுத் தூத்துக்குடியையடைந்து சில தினங்களுக்குப் பின் பரலோக பிராப்தியானான்.

இன்ப கவிராயரின் மைந்தனாகிய அன்னப்பூபதி லேயோன் இவ்விறைவனின் வாசல் வித்வான். இவ்வேந்தனின்காலத்திற்குள் தூலுஸ் சேசு சபைக்குருக்கள் பரதர்தேசத்தில் வேதம் போதிக்க வந்து பரதருள் கஷிப் பிரிவினையையுண்டுசெய்து, பலம்குன்றச்செய்தார்கள். எம், ஆண்டவன் தனக்குப்பின் தாரணியை யாளத்தன். னில்லாக் கவலைபினால், அரசைவெறுத்துமருடத்தைக்கடைச்சுகோ

தரனாகிய தொன்கபிரியேல் தெக்குருஸ் வாஸ் பஸ்தானுக் கொப்பு வித்துத் தான் 1856ம்ஸு பொய்யுலகைநீத்து மெய்யுலகையடைந் தான்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கபிரியேல் தெக்குருஸ் வாஸ் பஸ்தான் பரதவர்ம பாண்டியனின் அரசியல்.

இவன் சூணத்திலும், செளரியத்திலும் குமரவேளுக் கொப் பானவன். இவ்வரசனுடைய அசட்டையினால் இவனுக்குண்டாயி ருந்த சுவாதினங்களின் பெரும் பாகத்தையும் பஞ்ச வர்த்தகத்தா லும், பரதருட் புதிதாய்க் குடிக்கொண்ட கஷிப்போரினாலும் பெரு ந்தொகையான திரவியத்தையு மிழக்கலானான். இவன் மூன்று சலாபங்களைக்கட்டி அதன் வருமானத்தைக் கைக் கொண்டபோதி லும் அவைகள் அந்நஷ்டத்தைத் தாங்கக் கூடியதாயிருக்கவில்லை.

மணப்பாடு மஹாவித்வான் இன்ப கவிராயரின் மைந்தனாகிய அன்னப்பூபுதிலேயோன் இவ்வறைவனின் வாசல் வித்வானாயிருந்து காலஞ்சென்றபின், இக்கவி வாணரின் மைந்தர்களான * ஜோசேப் லேயோசிம்மராய பரதவர்மா என்பவரும், †ம- சவியோர்ஹென்றி லேயோ இன்ப கவிராயர் என்பவரும் சமஸ்தான வித்வான்களாக கியமனம் பெற்றார்கள்.

செழியர்கோமுகிய இவன், முப்பத்துமூன்றுவருஷகாலம்அர சாண்டான். இவனைப்போல் நீண்டகாலம் பரதர்தேசத்தை யாண் டவரொருவருமில்ர். இத்தென்னர்குலசேகரனுக்கு தோனாமரிய

* இவர் திருவந்த புரத்தில் இராமவர்மாவின் சமஸ்தானத்தில்கிற்று காலம் வாசல் வித்வானாயிருந்து பரிசுபெற்றவர். “பரதகுலபாண்டியர் பழமை.” என்னும் பிரபந்த மியற்றியவ ரிவரே.

† இவர்தான் “பரதவம்ச சரித்திர சங்க்ஷேபம்” “அர்ச் - பிலோ மீனம்மாள் நாடகம்” “அருளானந்தர் நாடகம்” “ஆட்டு வாணியனாகிய மர்த்தீன் கஷாயிக்காரன் நாடகம்” “உதாரிப்பிள்ளை நாடகம்” “கற்பலங் காரி சரித்திரம்” “திவ்ய பனிமயமாதாபேரில்பதிகம்” “கஷிமாலை” ,, தொபியாஸ் நாடகம்” முதலானவைகளைச் செய்தவர்.

கஸ்பார் தெக்குருஸ் வாஸ் பிரிஸ் என்னும் ஓர் பெண்ணையன்றி வேறு சந்ததி யில்லாமையால், அம்மாதை ரொசாரியு மோத்தா வென்னும் மாபிரபுவுக்கு மணமுடித்து, தனது மகுடத்தைப் புத் திரிகா புத்திரனுக்கொப்புவித்து அறுபத்தெட்டாம்வயதில் பரசு தியடைந்தான்.

ஸ்ரீவல்ஸ்ரீ மதுரைத்தட்டுன்சேர்ந்த ஸங்கடற்றறைக்கும், பரதகுலபாண்டியருக்கும் அதிபதியாகிய இவ்வரசனிறந்தபின், இவ்விறைவனின் சமஸ்தானவித்வான்களி லொருவராகிய, ம. சவி யேர் ஹென்றி லேயோ இன்பகவிராயர் என்பவர் திருவாய்மலர்ந்த வரிய சரமகவிகளை இங்கே கூறுவாம்.

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி விருத்தங்கள்.

“கடல்வளையு மெழுதுறைக்கு மதிப், னாகக்.

காசினியி லெழுந்ததொன்கஸ் பாரந். தோனி
திடமுடையெம் மரசனின் னேய புத்ரா

செவ்வேளை நிகர்த்தவழ குடைய பூமா
அடல்வளைக்குந் துஷ்டர்தமை யடக்கி யாண்ட

ஐயனே! தொன்கபிரியேல் வாஸ்பல் தானு;
இடமுனக்குத் தெரிந்துகொள்ள வுன்னி யிப்போ

தெவ்விடநீ யெமைவிடுத்துச் சென்றாய். மன்னா? (1);

மன்னா? யாயிரத்தெண் ணூற்றோர் பத்தும்

மற்றொருபத் தொடுமொன்றுஞ் சேர்ந்த நல்ல
தென்னுமா மார்கழியின் மூன்றாந், தேதி;

இலகுமணப், பாட்டிலுதித் தாண்டு மூவேழ்
தன்னொடு பன் னிருவருஷ். முலகி லெங்கள்

ஜாதிமுறை வழுவாது நடத்தி யெம்மாத்.
மன்னரிய மோகூச்சக மடைய வேண்டிப்

பாரினைவிட் டேகிளையோ வையோ! வையா! (2);

இந்நுகுலத் துதித்திகத்தில் வளர்ந்து தவ்ய

ஏர்பெறுமிந். நாவலந்தீ வதனை யாண்ட

சுந்தரனே பரதகுல கோமா னேயுன்
 சுத்தரனும் பாண்டியசுந் தரற்கே யன்று
 எந்தமுடையக்காள்மீ னாகுந் தன்னை
 ஈந்தவனே சிந்துவதி பதியே நீயுந்
 தொந்தமுறு முலகைவிட்டுப் பரத்தை நாடித்
 தொகுப்புறவேசென்றனையோ?வையோ! ஐயா! (3)

சீர்தவழும் அங்கிலைய வரசிக் குன்னாற்
 செய்யக்கூ, டியதாய மேன்மை போந்த
 நேர்தவழ்முத் தினைக்கொழிக்குஞ் சலாப மூன்று
 நீயேஉன் னுத்தாரப் படி நடாத்திப்
 பேர்தவழ்மா செல்வமதை யவட் களித்த
 பெருமானே! சுந்தரகுல கோமா னே! நீ
 எர்தவழும் பரலோகஞ் சேர வுன்னி
 எம்மையுமில் விகத்தையுநீ யிகழ்ந்தாய் கொல்லோ?
 அறுபத் தெட்டாம்வயதி லெம்மோ டிந்த
 ஆழ்ந்தகடல் சூழலகம் மனைவி தன்னே
 டொருபுத்திரி யானவந்த நங்கை யுந்தம்
 நூரியமகர் தம்மையுமே கை நெகிழ்ந்து
 துரிதத்தி லேகிடவே நினைந்த தென்னோ?
 துறையே நீ யுனைமறக்க வெம்மா லாமோ?
 மறுபத்தங் கொண்டெமது தேவ னுன
 வானவர்கோன் பதமதனை யடைந்தாய் கொல்லோ? ”(5)

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கபிரியேல்
 தெக்குருஸ் லாசருஸ் மோத்தாவாஸ்
 பாதவர்ம்பாண்டியனின் அரசியல்.

சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கபிரியேல் தெக்குருஸ் வாஸ்
 பல்தான் பாதவர்ம்பாண்டியனின் குமாரத்தியான தோனாமரிய
 கஸ்பார் தெக்குருஸ் வாஸ்பிரிஸ் என்னும் ஆத்தான்: ரொசாரியு

மோத்தாவென்னும் பிரபுவை மணமுடித்து, பஞ்சதிருவழுதியர்க்
கொப்ப ஐந்து ஆண்மாக்களைப்பெற்றான். அவர்களுள் முதியோனா
கிய லாசரூஸ் மோத்தாவாஸ் என்னும் பிரபுவே தன்மாதா மகனுக்
குப்பின் சிஞ்ஞோர், சிஞ்ஞோர் தொன்கபிரியேல் தெக்குரூஸ் லாச
ரூஸ் மோத்தாவாஸ் பரதவர்ம்பாண்டியனென்னும் பெயரோடு பா
ராரும்பரதருக்கரசனாக ஆசனமேறினான். இவ்விறைவன் 1864ம் ஆ
நவம்பர்மீ 11-ம் டி. நிறந்தவன். சத்தியமே நித்தியமென்றும் தர்ம
மே ஜெயமென்றும் நன்குணர்ந்தவன். பொறுமையில் பூமிதேவிக்
கொப்பானவன். இவ்வண்ணம் பாண்டியராஜ சிம்மாசனத்திற்குரி
த்தாளியான இவ்வரசனைத் திருமந்திர நகரமென்னும் திவ்ய கேஷத்
திரத்தில் திருக்கோவில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் பரிசுத்தபனி
மயத்தாய் ஆசீர்வதிப்பாளாக.

ஸர்வஸாம்பிராஜ்ய ஸர்வமகத்துவ ஷட்குணாகுபி தேவாதி
தேவன் எம்மிறைவனுக்கு நல்ல சுகத்தையும், நீடிய ஆயுளையும் மளிக்
கும்படி அவனதுபாதாம்புஜங்களையே ஸதா ஸ்தோத்தரிக்கின்றேம்.

விருத்தம்.

மதிமரபிற் புவிநிழற்று மாலைநெடுந் தனிக்குடையோர்

மன்னன் றோன்றிக்

கதிருமிழ்வேம் படையேந்து மந்தணர்தம் மொடுங்குடிக்

கலியீற் நின்க

ணதிர்திரைநீர்க் கடலுலகி னருமறையி னெறியொழுக்கா

தகன்றோ ராவி

கொதி யழல்வேஞ் சினந்திருகு கொடுங்குற்று முணவிருந்து

கொடுக்கு மாதோ.

அதாவது: சந்திரகுலத்திலே யுதித்து இப்புவிபைப்புரக்கின்ற
மன்னர் மரபினின்று இவ்வுலகை ஓர் குடையின்கீழான வல்லவோர
ரசன் இக்கலியுகத்திற்குள் தோன்றி அந்தணருடன் கூடி அருமை
யாகிய வேதாகமங்களிற்சொல்லிய வொழுக்கங்களைவிட்டு விலகிய
வர்களை எமனுக் கொப்புவிப்பானென்று வியாசபகவான் திருவாய்
மலர்ந்தருளியிருக்கின்றமையாலும், துத்துக்குடி, காயல், பிள்ளைக்

காயல், ஆற்றார், முக்காணி, கொற்கை, மாறமங்கலம், திருப்பதி, திருக்கலூர், ஆழ்வார்திருநகரி, ஏரல், ஸ்ரீவைகுண்டம், திருச்செந்தூர், வீரபாண்டியப்பட்டணம், ஆலந்தலை, குலசேகரபாண்டியன் பட்டணம், மணப்பாடு, தாழை, கூடுதாழை, கூட்டப்பனை, உவரி, கூத்தன்கழி, இசைந்தகரை, பஞ்சல், பெருமணல், கூட்டப்புளி, கன்னிபாகுமரி, மதுரை, கழுதி, தேவிபட்டணம், பெளத்தரமரணிக் கநகர், மண்டபம், வேம்பாறு, நரிப்பூர், வைப்பாறு, பாளையங்கோட்டை, பேட்டை, கலியாவூர் முதலான விடங்களிலும், சேர சோழ நாடுகளிலும், இலங்கையிலும் வாசஞ்செய்யும் பரதகுலமாக்களுள் கூலி, நாகரீகம், செல்வம், நல்லொழுக்கம், தீரம், நீதி முதலானவைகள் நாளாளுக்குநாள் அபிவிருத்தியடைந்து வருவதாலும், எம் குலத்தார் கூடியவிரைவில் தாங்களிழந்துபோன சீரையும், செல்வத்தையும் பெற்றுப் புனியையாளுவார்களுன்றெதிர்பார்க்கின்றோம். அதிலல்லவரும், சர்வவல்லவருமாகிய கடவுள் அனுக்கிரகம் புரிவாராக.

வாழி விருத்தம்.

திரித்துவ வோருவன் வாழி திகழ்திருக் குடும்பம் வாழி
பரப்போரு ளடியுந் வாழி பரிசுத்த பாப்பு வாழி
பரிவுறு சந்தர வம்ச பாண்டியன் குலத்தோர் வாழி
புரம்னி னுள்ளா லெந்தம் பாரம் பரையும் வாழி.

பிழைதிருத்தம்.

பு. கூ. பு.	பு. கூ. பு.	பிழை.	திருத்தம்.
4	12	யரேத்துக்கு	யாரேத்துக்கு
„	22	நேசம்	சேசம்
5	21	செத்தொழிந்தன.	செத்தொழிந்தனர்.
„	22	அவர்களின	அவர்களின்
7	6	தேசத்தை,	தேசத்தை)
„	30	(ஆரிய வாசம்)	(ஆரியர் வாசம்)
8	19	ஒப்பீர்	ஒப்பீர்
10	24	சந்திரனின் மேற்கொண்ட	சந்திரனின் மேற்கொண்ட
12	14	இதென்ன;	இதென்ன!
	11	சக்கிரவர்த்தியைப் பார்த்து:	சக்கிரவர்த்தியைப்பார்த்து:
14	4	மின்னலைப் பழிக்கும	மின்னலைப்பழிக்கும்
20	17	நீ யாரா ?	நீயார்?
21	18	சொல்லுகிறான்.	சொல்லுகிறான்:
	2	சொல்லுகிறான்.	சொல்லுகிறான்:
	26	விரும்பிய	விரும்பிய
23	2	வாழ்க	வாழ்க
„	23	மணஞ்செய்துகொள்ளத்	மணஞ்செய்துகொள்ளத்
24	4	ஆடகலோத்திறைவனை	ஆடகலோகத்திறைவனை
27	3	வஜ்ரமார்பின்மேல்	வஜ்ரமார்பின்மேல்
30	30	நீலனும்,	நீலனும்.
40	11	பெண்ணே;	பெண்ணே!

பக் கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
49	2	கந்தரு	காந்தரு
54	17	அவ	அவனு
61	14	மணமுடித்துக் கொடென்று	மணமுடித்துக் கொடென்று
76	10	தேசஸ்	தேகஸ்
83	25	மிக் கேல்ஸ்	மிக் கேல்வாஸ்
86	25	சாகுழிக்கின்றது.	சாகுழிக்கின்றன.
87	5	உராமாபுரியில்	உரோமாபுரியில்
„	24	பலனற்றதாகவிருக்கின்றது	பலனற்றதாக இருக்கின்றன
93	8	சேசுக்கிறிஸ்துவில்	சேசுக்கிறிஸ்தாவில்
„	12	அந்தோனிக்	அந்தோனிக்
103	10	Jeaw Fernanday	Jeam Fernandez
„	31	அந்தத்தலைவன்	அந்தத் தலைவன்
104	25	வல்	வல்ல
105	19	சத்த	சத்து
„	26	ரொன்னாடி	ரொன்னோடி
106	7	கிரிமிலி	கிரிமினாலி
110	19	ஜபத்தில்	ஜெபத்தில்
113	4	Excellenti	Excellenti
114	8	சிஞ்ஞோர் லூயிஸ்	சிஞ்ஞோர் தொன் லூயிஸ்
120	15	வாளாயுதத்தையுடைய	வாளாயுதத்தையுடைய
127	2	தெக்குரூஸ்	ஆரோக்கியம்செக்குரூஸ்
137	21	ஒரு	திரு
146	16	இவ்வறைவனின்	இவ்விறைவனின்
„	18	சனியோர் ஹென்றி	சனியேர் ஹென்றி
148	21	துறையே	துறையே

பிழை பொருப்பார் பேரியோர்.

